

ACTIVITAT NORMATIVA,
JURISPRUDENCIAL
I CONSULTIVA

1. INSTITUCIONS DE L'ESTAT

1.1. ACTIVITAT LEGISLATIVA ESTATAL

A cura de Carles Viver i Pi-Sunyer

Llei 7/1988, de 5 d'abril, de funcionament del Tribunal de Comptes

L'objecte d'aquesta llei queda delimitat a l'art. 1 i no se circumscriu a l'ordenació del funcionament del Tribunal de Comptes, com es podria deduir del seu títol, sinó que també s'estén a la regulació dels diferents procediments, a les atribucions dels seus òrgans i a l'estatut del personal del Tribunal. La regulació més detallada, com no podia ésser altrament, és la que es fa de l'exercici de les funcions fiscalitzadora i jurisdiccional.

Pertocant a la primera, la llei n'estableix l'extensió i els instruments en què es materialitza. Així, l'informe anual que el Tribunal ha de remetre a les Corts generals, en compliment del que estableixen l'art. 136.2 de la Constitució i el 13 de la seva llei orgànica, es converteix en el veritable eix de la funció de control de l'activitat econòmico-financera del sector públic. Es regula detalladament el contingut i la publicitat dels resultats de la funció fiscalitzadora, els diferents procediments en què aquesta s'articula i els seus modes de determinació i s'estableixen així mateix les actuacions prèvies i la iniciació de la via jurisdiccional, de manera que puguin esdevenir el seu suport necessari, tal com ocorre amb l'expedient administratiu pel que fa al procés contencions administratiu. D'altra banda, s'assegura la coordinació del Tribunal amb els òrgans de control intern de les entitats del sector públic i amb els de control

extern que puguin existir a les Comunitats autònomes.

Pel que fa a la funció jurisdiccional, la llei estableix la naturalesa, l'extensió i els límits de la jurisdicció comptable, que considera com una autèntica jurisdicció. Se li atribueix com a objecte el coneixement de les pretensions de responsabilitat que es dedueixin contra els qui, tenint al seu càrrec el maneig de cabals o efectes públics i existint frau, culpa o negligència greus, són causa del seu menyscabament a conseqüència d'accions o omissions contràries a les lleis reguladores del règim pressupostari i de comptabilitat aplicable a les entitats del sector públic o a les persones o entitats beneficiàries o perceptores de subvencions, crèdits, avals o altres ajuts provinents del sector públic.

En el capítol dedicat a delimitar l'extensió de la jurisdicció comptable, la llei regula els conflictes que se suscitin sobre les competències o atribucions del Tribunal de Comptes i remet al que disposa la Llei Orgànica de Conflictes Jurisdiccionalns tot el que es refereix als conflictes que se suscitin entre els òrgans de la jurisdicció comptable i l'Administració o les restants jurisdiccions.

L'últim títol regula l'estatut del personal al servei del Tribunal de Comptes, partint de l'assimilació, en la mesura que és possible, de la funció pública en el Tribunal al règim general de la funció públi-

ca. Per a la consecució d'aquest objectiu es formulen les disposicions sobre les relacions del lloc de treball, oferta pública d'ocupació i règim de selecció, drets, deures, etc.

La llei estableix com a cossos específics del Tribunal els Superiors de Llerrats i Auditors i el Cos de Comptadors Diplomats, i introdueix, com a novetat, la

possibilitat d'una tercera categoria de funcionaris titulats superiors que pertanyin a les Administracions Públiques i a la Seguretat Social que prestarien els seus serveis en el Tribunal i que hi accedirien pels mitjans previstos en la legislació general sobre la funció pública.

Dolores Arias

Llei 33/1988, d'11 de novembre, sobre prelació de crèdits per exaccions a favor de la Comunitat Europea del Carbó i de l'Acer.

Els articles 49 i 50 del tractat constitutiu de la Comunitat Europea del Carbó i de l'Acer habiliten la Comissió a establir un sistema d'exaccions sobre la producció de carbó i acer per tal d'afectar-les a les despeses administratives i els ajuts de readaptació.

El Tribunal de Justícia de les Comunitats Europees, en sentència de 17 de maig de 1983, dictada en la causa 168/82, tot i reconèixer el poder fiscal conferit a la Comissió pel tractat constitutiu, va establir que no se'n derivava directament el caràcter privilegiat dels seus crèdits per exaccions, fora que se li assignés un rang igual als crèdits tributaris del respectiu Estat membre.

Basant-se en aquesta sentència, la Comissió de les Comunitats Europees va dictar la Recomanació 86/198/CECA, de

13 de maig de 1986, en la qual s'estableix que, a partir del primer de gener de 1988, els Estats membres conferiran als crèdits derivats de les exaccions la mateixa preferència que donen als crèdits tributaris dels respectius Estats.

Doncs bé, la llei de la qual parlem té precisament com a objecte estendre el règim de prelació de crèdit previst en els arts. 1923, 1r. del Codi Civil i 71 i ss. de la Llei General Tributària als crèdits fiscals en favor de les Comunitats Europees derivats de l'aplicació del règim d'exaccions CECA sobre la producció del carbó i de l'acer, els quals gaudiran, en els procediments d'execució universal, de la mateixa preferència reconeguda als crèdits de la mateixa naturalesa de què gaudeix l'Estat.

Dolores Arias

Llei 37/1988, de Pressupostos Generals de l'Estat, sobre els preceptes aplicables al finançament de les Comunitats autònomes.

Els preceptes que ara comentarem són concretament els articles 113, 114, 115 i 116 de la Llei 37/1988 de Pressupostos Generals de l'Estat per a l'exercici de 1989, articles que estableixen les normes aplicables al finançament de les Comuni-

tats autònomes corresponent a l'exercici de 1989.

Aquests articles es refereixen concretament a les qüestions següents: participació de les Comunitats autònomes en els ingressos de l'Estat, cost dels serveis de

les possibles noves transferències, d'ora en endavant que correspon al Fons de Compensació Interterritorial per a l'exercici de 1989 i, finalment, com s'han de fer efectius els crèdits a les Comunitats autònomes corresponents a ajuts atorgats pel Fons Europeu de Desenvolupament Regional.

Pel que fa a la primera qüestió, és a dir, la participació de les Comunitats autònomes en els ingressos de l'Estat (article 113), s'assenyala que és inclosa en la Secció 32 i que mensualment es lliuraran unes quantitats a compte del finançament que resulti quan es liquidin els Pressupostos Generals de l'Estat per al 1989. En aquest moment es farà la liquidació definitiva de la participació de les Comunitats autònomes en els ingressos de l'Estat per al 1989, liquidació que es durà a terme d'acord amb tot de normes establertes a l'apartat tres de l'art. 113 i que són:

1. Es determinaran els índexs d'increment que hagin experimentat els següents paràmetres entre els exercicis de 1986 i 1989:

- a) Suma de la recaptació líquida pels capítols I i II del pressupost d'ingressos de l'Estat (se n'exclouen els tributs susceptibles de cessió i els recursos de la CEE), més la recaptació líquida per cotitzacions a la Seguretat Social i a la desocupació, és a dir, els anomenats ITAE (ingressos tributaris de l'Estat ajustats estructuralment).
- b) Les despeses equivalents de l'Estat, tal com es defineixen en el «Métode per a l'aplicació del sistema de finançament de les Comunitats autònomes per al període 1987-1991», és a dir, les despeses corresponents als capítols I, II i VI (incloses les inversions conjuntes amb la CEE) d'una colla de Departaments i organismes autònoms. Les xifres que s'utilitzaran seran les

que resultin de la liquidació dels Pressupostos Generals de l'Estat per al 1986 i 1989 i les que figurin en conceptes d'obligacions reconegudes.

- c) El PIB al cost dels factors en termes nominals segons dades proporcionades per INE.

2. En segon lloc es calcula el finançament definitiu que correspongui a cada Comunitat autònoma per a l'exercici de 1989 segons la següent fórmula:

$$Fde\ 1989 = PPI_i \cdot ITAE_{1986} \cdot IEP,$$

on:

- PPI_i = percentatge definitiu de participació de cada Comunitat autònoma fixat en el quinquenni 1987-1991.
- $ITAE_{1986}$ = valor al 1986 dels ingressos tributaris ajustats estructuralment, abans definit, segons el pressupost liquidat.
- IEP = índex d'evolució (o increment) que prevalgui entre els tres definit en la norma primera per aplicació de les regles o criteris d'evolució aprovats pel Consell de Política Fiscal i Financera el 7 de novembre de 1986.

L'import total en concepte de participació definitiva de les Comunitats autònomes en els ingressos de l'Estat s'estableix per la diferència existent entre els lliuraments a compte durant tot l'exercici de 1989 i el finançament definitiu que resulti. Si hi hagués un saldo creditor a favor de les Comunitats autònomes, s'haurà de fer efectiu en els 15 dies següents a l'establiment d'aquesta liquidació; en canvi, si hi hagués un saldo deutor per a alguna de les Comunitats autònomes, li serà compensat en el primer lliurament a compte que es faci per la seva participació en els ingressos de l'Estat per a l'exercici de 1990.

L'article 114 es refereix al cost de les noves transferències que puguin assumir les Comunitats autònomes i s'estableix on s'hauran de situar, a efectes pressu-

postaris, els crèdits que es destinin als nous serveis transferits. En aquest mateix article 114 també es fixen els requisits que hauran de complir els Reials Decrets que aprovin les noves transferències.

Pel que fa al Fons de Compensació Interterritorial, a l'article 115 s'estableix una dotació econòmica de 214.814,2 milions de pessetes per a l'exercici de 1989, quantitat destinada a finançar els projectes d'inversió inclosos en l'Annex corresponent. A l'apartat tres de l'article 115 s'estableix que els remanents de crèdit procedents del Fons de Compensació Interterritorial d'exercicis anteriors s'incorporaran al pressupost de 1989 a disposició, lògicament, de la mateixa admi-

nistració a la qual corresponia l'execució dels projectes al 31 de desembre de 1988.

Finalment, l'article 116 conté una autorització al Ministeri d'Economia i Hisenda perquè faci efectius a les Comunitats autònomes els crèdits que corresponguin als ajustos atorgats pel Fons Europeu de Desenvolupament Regional. Aquests crèdits es faran efectius a les respectives Comunitats autònomes a mesura que es vagin produint els ingressos en el Tresor Públic de les transferències que faci la CEE en virtut dels possibles projectes que hagin aconseguit ajuda del Fons Europeu de Desenvolupament Regional.

Montserrat Peretó

Llei 38/1988, de 28 de desembre, de demarcació i de planta judicial

Aquesta llei es presenta com a complementària de la llei orgànica 6/1985, d'u de juliol, del Poder Judicial. És doncs, una llei ordinària que desplega normativament una llei orgànica precedent, ja que la llei que comentem dota de contingut determinades remissions previstes en la LOPJ. Aquesta circumstància no tindria cap relleu si no fos perquè en el preàmbul (VIII.2) es diu expressament (i es verifica en l'articulat en la creació dels jutjats del penal) que es modifiquen diversos preceptes de les lleis orgànica del Poder judicial i Enjudiciament criminal cosa que, pel cap baix, sembla una greu distorsió del sistema de fonts creat per la Constitució. A més complementa la Llei orgànica 7/1988, de 28 de desembre, dels Jutjats del penal de forma que pretén ser alhora un desenvolupament legislatiu de la Sentència del Tribunal Constitucional 145/1988, de 12 de juliol.

Des del punt de vista competencial, la nova llei inclou determinats articles que

podrien ser de dubtosa constitucionalitat; per això, el Consell executiu de la Generalitat i el Parlament de Catalunya han portat la llei 38/1988 al Tribunal constitucional perquè decideixi si efectivament vulnera la Constitució i l'Estatut d'Autonomia de Catalunya com a norma d'assumpció de competències. Prèviament a la interposició dels recursos d'inconstitucionalitat mencionats el Consell Consultiu de la Generalitat va emetre el seu dictamen núm. 155 de 9 de febrer de 1989 on s'entenia igualment que alguns preceptes de la llei són contraris a la Constitució i vulneren l'Estatut d'Autonomia.

El marc competencial bàsic, on aquesta llei incideix, deriva de l'article 152.1.2 de la CE on s'afirma que «en los Estatutos de las Comunidades autónomas podrán establecerse los supuestos y las formas de participación de aquéllas en la organización de las demarcaciones judiciales del territorio». Aquest precepte constitucional possibili-

ta l'assumpció d'un títol competencial almenys per a les Comunitats autònomes de règim especial. Diem «almenys» perquè l'article 152.1 fou pensat per a les Comunitats autònomes de Règim especial, ja que l'article 152.1 comença dient «en los Estatutos aprobados por el procedimiento a que se refiere el artículo anterior», és a dir, l'article 151, que és el precepte que permetia l'establiment transitori de Comunitats autònomes de règim especial. Tanmateix, els Estatuts d'Autonomia de totes les Comunitats autònomes, llevat de la Rioja, han assumit per a la Comunitat autònoma alguna participació.

En efecte, així ho indiquen els articles 34.2 de l'Estatut d'autonomia d'Euskadi, el 20.2 de l'Estatut d'autonomia de Galícia, el 52.2 de l'Estatut d'Autonomia d'Andalusia, el 41.2 de l'Estatut d'Autonomia d'Astúries, el 43 de l'Estatut d'Autonomia de Cantàbria, el 39.2 de l'Estatut d'Autonomia de Múrcia, el 39.2 de l'Estatut d'Autonomia del País Valencià, el 32.1.b de l'Estatut d'Autonomia d'Aragó, el 27.b de l'Estatut d'Autonomia de Castella-la Manxa, el 27.2 de l'Estatut d'Autonomia de Canàries, el 60.2 de l'Estatut d'Autonomia de Navarra, el 44.2 de l'Estatut d'Autonomia d'Extremadura, el 52.2 de l'Estatut d'Autonomia de les Illes Balears, el 50.2 de l'Estatut d'Autonomia de Madrid i el 24 de l'Estatut d'Autonomia de Castella-Lleó. A banda de l'article 18.2 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, al qual nosaltres dedicarem una atenció preferent.

Els articles estatutaris recullen de forma diversa però insistent la competència de les respectives comunitats autònomes per establir els supòsits i fórmules de participació de les Comunitats autònomes en l'organització de la demarcació territorial. Àdhuc dues Comunitats autònomes, Galícia i Castella-la Manxa establi-

xen quins criteris ha de seguir la delimitació territorial que s'elabori.

En relació amb l'Estatut de Catalunya, aquest diu textualment en l'article 18.2 precitat que correspon a la Generalitat «fixar la delimitació de les demarcacions territorials dels òrgans jurisdiccionals a Catalunya», expressió que denota, sens dubte, una certa capacitat decisòria sobre l'àmbit territorial de les demarcacions, i que sembla indicar que la Generalitat decidirà en concret quins són els contorns exactes sobre els quals actuaran els diversos òrgans jurisdiccionals.

Tot i aquesta recepció estatutària la Constitució continua, en el citat article 152, dient que la regulació que s'estableixi ha de ser conforme a la llei Orgànica del Poder Judicial, de manera que els aspectes de naturalesa prioritàriament jurisdiccional hauran de ser regulats per la LOPJ mentre que els aspectes on prevalgui el seu caràcter territorial poden ser desenvolupats pels Estatuts, com així ha estat. No obstant això, l'article 35.2 de la LOPJ ha limitat, al nostre parer excessivament, el mandat constitucional i estatutari, ja que restringeix la participació comunitària a l'elaboració d'una proposta sobre l'organització de la demarcació judicial en els seus territoris respectius; val a dir que aquest precepte ha estat impugnat també davant del Tribunal constitucional. A la LOPJ, d'acord amb el nostre criteri, li pertoca decidir els tipus d'òrgans jurisdiccionals, el nombre de nivells d'aproximació al ciutadà, així com la modificació o supressió; però no li correspon la fixació dels contorns de les unitats territorials, on preval la competència territorial, perquè seguirà criteris i regles de política territorial que la Comunitat autònoma consideri més oportuns. Aquesta és la intenció de l'article 148.1.3, quan diu que les Comunitats autònomes podran assumir competències sobre l'ordenament del territori, essent la demarca-

ció judicial una modalitat més de les divisions territorials, si bé cal reconèixer en aquest camp uns principis necessaris de tipus general que orientaran les demarcacions específiques. Aquestes orientacions són necessàries ja que la Constitució atorga competències a l'Estat sobre l'Administració de Justícia i caldrà ponderar tots els interessos que hi concorren.

Les Comunitats autònomes sembla que són les que millor coneixen l'entorn social d'on es desenvolupa la funció judicial i, per això, els pot correspondre, d'acord amb els Estatuts d'autonomia, la forma d'intervenció en el procés de demarcació que sembli més adequat. El règim de participació, teòricament, pot comportar una sèrie de decisions que passem tot seguit a indicar. Tanmateix sense prejudicar que concretament hagin estat aquestes, i no altres, les possibles intervencions de la Comunitats autònomes; ans al contrari, les intervencions de política general o de caràcter predominantment judicial seran decidides per la LOPJ i la llei que la complementa. La decisió que sembla més rellevant és la de prioritzar l'acostament del jutge al justiciable o bé, al contrari, potenciar l'operativitat de la justícia, cosa que pot suposar una concentració de recursos humans i materials. En aquesta qüestió, segons el preàmbul de la llei sembla que s'opti per l'eficàcia («*único norte de esta ley*») i no per la presència territorial. En un segon nivell decisor, cal establir quins són els paràmetres que s'han de prendre en consideració i com els ordenem entre ells. Normalment la doctrina entén que existeixen unes variables generals: el territori, la població resident o turista, la vida social, la capacitat econòmica, els pols d'atracció, les distàncies, les comunicacions i el seu cost ... I unes variables específiques de la funció judicial: el volum de litigiositat, la judicialització de l'Estat i de la vida social, les necessitats, la mobi-

litat del personal, les atribucions o competències de cada jutge o tribunal. Aquests factors es tenen en compte a la llei 38/1988 sense indicar-ne exactament les prioritats i sense que tots siguin expressament citats a l'articulat, la qual cosa va en detriment d'una desitjable i acurada tècnica legislativa. Només es fan puntuals referències a la població (art. 27.1) o al volum de litigiositat (art. 20.2 o 21.1 on s'anomena «*el volumen de cargas competenciales*» sense gaire encert). Finalment, un cop establertes les directrius i determinades les unitats territorials caldrà fixar exactament quines són les demarcacions. Tal vegada s'hagi de fer atenció a dos elements més, la desitjable coherència entre la territorialització judicial i l'administrativa de la Comunitat autònoma, i igualment s'han de considerar bé els plans i projectes, que la Comunitat autònoma o l'Estat impulsin, a fi de millorar o modificar alguna de les variables més amunt referides, o bé els canvis poblacionals.

Un altre tema on aquesta llei incideix, segons la nostra opinió inconstitucionalment, és el de la localització de la capitalitat de les diverses demarcacions que s'estableixin. Títol competencial que segons l'article 18.2 in fine pertany a la Generalitat i així ho estableixen també la majoria dels Estatuts d'Autonomia d'altres Comunitats autònomes. A més, l'articulat de la llei estableix, de fet, que la seu ha de correspondre a un sol municipi, negant d'aquesta manera la possibilitat que algunes Comunitats autònomes extenses o desmembrades puguin compartir la capitalitat (*vid.* art. 4 de la llei). No obstant, es limita territorialment la jurisdicció (*cf.* art. 2) quan havia estat prèviament exposada la intenció de desdoblant la seu en algunes Comunitats autònomes com ara Castella-Lleó que comparteix la capitalitat entre Valladolid i Burgos, Andalusia entre Sevilla, Granada i Màlaga, i Canàries entre Las Palmas

de Gran Canària i Santa Cruz de Tenerife.

La Llei 38/1988 podria considerar-se vulneradora de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya si s'entenen les repetides remissions al Govern central com exclusius reenviaments a aquest òrgan de l'Estat. Ara bé, si les remissions són enteses com «a qui correspongui», malgrat l'expressió literal de la llei, sigui una institució central o autonòmica, llavors no es vulneraria l'article 18.1 de l'Estatut que diu clarament que corresponen a la Generalitat totes les facultats que les lleis orgàniques del Poder Judicial i del Consejo General del Poder Judicial reconeixin o atribueixin al govern de l'Estat. En aquest sentit, hem de recordar que la Llei 38/1988 que comentem és un desenvolupament directe de la LOPJ, i, per tant, les remissions que es fan al govern central haurien de ser igualment referides a aquest o a la Generalitat si no es vol entrar en conflicte amb l'articulat estatutari. S'ha de manifestar que aquesta mena de subrogació apareix en força Estatuts d'Autonomia (per exemple, l'art. 13.1 de l'Estatut d'Autonomia d'Euskadi i l'art. 20.1 de l'Estatut d'Autonomia de Galícia, entre d'altres).

Per últim, dins de les reflexions generals sobre la Llei 38/1988, aquesta pot incórrer en inconstitucionalitat per antiestatutària quan no respecta el contingut de l'article 23.1 de l'Estatut d'Autonomia on es disposa que «els concursos, oposicions i nomenaments per cobrir les places vacants a Catalunya de Magistrats, Jutges, secretaris judicials i la resta de personal al servei de l'Administració de justícia (...) serà mèrit preferent l'especialització en Dret català». D'una banda, afegeix un requisit als que es puguin establir per la LOPJ a la qual es fa expressa menció. Aquest requisit no contradiu l'article 149.1.5; on s'indica que és competència exclusiva de l'Estat l'Ad-

ministració de justícia, ni l'article 122 de la CE quan afirma que una Llei Orgànica del Poder judicial determinarà «el estatuto jurídico de los Jueces y Magistrados de carrera (...) y del personal al servicio de la Administración de Justicia». No contradiu aquests preceptes constitucionals perquè l'Estatut reenvia substancialment a la LOPJ. De l'altra, per dret català s'ha d'entendre tot aquell que emani de les institucions catalanes amb capacitat normativa, especialment el Parlament de Catalunya.

Des d'una altra òptica, no essencialment autonòmica, l'esmentada llei no resol la possible violació de la Constitució que suposa el manteniment de l'Audiència Nacional, en el sentit de respectar el principi del jutge legal, és a dir, el dret constitucional de garantir el principi del jutge ordinari predeterminat per la llei (art. 24.2 CE). A més, tampoc no recull les seccions itinerants de l'Audiència provincial (previstes a l'art. 80.2 de la LOPJ) cosa que afavoriria grans ciutats que no són capitals de província com l'Hospitalet de Llobregat, Santa Coloma de Gramenet, Badalona, Elx, Gijón o Vigo, per citar-ne algunes.

Pel que fa a l'estructura de la llei, aquesta està composta de cinc títols, vuit disposicions transitòries, tres disposicions addicionals i onze annexos.

El títol I sobre la demarcació judicial comprèn els capítols sobre la circumscripció territorial dels òrgans judicials (capítol I) i sobre la seu dels òrgans judicials (capítol II), on apareixen alguns dels problemes ja esmentats, sobretot en allò que fa referència a la capitalitat o seu i a l'elecció preceptiva d'una circumscripció territorial concreta, de manera que a Catalunya es desaprofita l'oportunitat de fer coincidir els partits judicials amb el territori d'algun ens territorial existent; com ara la comarca.

El títol II de la planta judicial inclou tres capítols concernents a la Planta dels

tribunals i jutjats, a la modificació de la planta judicial i a les destinacions de caràcter tècnic o amb funcions exclusives de Deganat i de Registre civil respectivament. En el capítol segon és on les remissions al govern o ministre de justícia són prou abundants per considerar que es vulnera l'article 18.1 de l'Estatut de Catalunya, ja que la modificació de la planta judicial depèn en gran part de les decisions que el govern adopti, mentre que el Consell General del Poder Judicial només li fa sentir llur opinió.

El títol III de les disposicions orgàniques per a l'efectivitat de la planta judicial es compon d'un primer capítol sobre l'establiment de la planta del Tribunal suprem i de l'Audiència nacional; un segon capítol sobre la constitució i establiment de la planta dels Tribunals superiors de Justícia on es menciona expressament que en la provisió de la plaça de President del Tribunal Superior de Justícia el Consell Superior del Poder Judicial valorarà com a mèrit el coneixement de l'idioma cooficial i l'especialització en dret especial o foral, oblidant-se del terme «dret de la Comunitat autònoma» que englobaria el «dret especial o foral»

(art. 32.5 de la llei); un tercer capítol sobre l'establiment de la planta de les Audiències provincials i un capítol quart sobre l'establiment de la planta dels jutjats on crida l'atenció que sigui el govern qui determina la seu dels jutjats de vigilància penitenciària quan la Generalitat de Catalunya sembla ser doblement competent, tant per a la qüestió de la seu com per a la matèria penitenciària (art. 45 de la llei).

El títol quart tracta de les disposicions d'ordre processal per a l'efectivitat de la planta judicial, on sembla que en el cas de recurs de cassació se sostreguin competències al Tribunal Superior de Justícia a parer del que diuen els arts. 54.1.f.; 58.1 i 59.1.

El darrer títol regula les mesures econòmico-financeres per a la implantació i sosteniment de la planta judicial, títol que malgrat la seva brevetat pot ser decisiu en l'èxit d'aquesta llei i, sobretot, en l'èxit de les bones intencions del legislador, ja que, com se sap, un dels problemes més importants de l'administració de justícia és la manca de recursos econòmics.

Jaume Vernet i Llobet

Llei 39/1988, de 28 de desembre, reguladora de les Hisendes locals.

(Vegeu-ne el comentari de Joan Pagès i Galtés a la secció Comentaris i notes, pàg. 123 d'aquest mateix número).

Llei 43/1988, de 28 de desembre, per la qual s'aprova la metodologia de determinació de la quota del País Basc per al quinquenni 1982-1986.

L'Estatut d'autonomia del País Basc (Llei Orgànica 3/1979, de 18 de desembre) disposa, a l'article 41.2, paràgrafs *d* i *e*, que l'aportació del País Basc a l'Estat consisteix en una quota global integrada

per les que corresponen a cada un dels seus territoris, quota que ha d'ésser aprovada per Llei amb la periodicitat que es fixi en el Concert. Amb aquesta finalitat, l'article 48.1 del Concert Econòmic

entre l'Estat i el País Basc disposa que cada cinc anys, mitjançant Llei votada a les Corts i previ acord de la Comissió Mixta de la quota, s'ha de determinar la metodologia que ha de regir durant el quinquenni que correspongui.

En compliment d'aquesta normativa, l'objecte de la llei que comentem és aprovar i declarar definitiva la metodologia de determinació de la quota del País Basc,

que fins aquest moment era provisional, per al quinquenni ja passat i que comprèn els anys que van del 1982 al 1986.

Aquesta llei va entrar en vigor el mateix dia de la seva publicació, el 31 de desembre de 1988, i va produir efectes a partir del gener de 1982, segons es desprèn de la seva disposició final.

Montserrat Peretó

Llei 44/1988, de 28 de desembre, per la qual s'aprova la metodologia a seguir en la determinació de la quota del País Basc durant el quinquenni 1987-1991.

En compliment d'allò que estableix l'article 48.1 del Concert Econòmic entre l'Estat i el País Basc, l'objecte de la Llei que encapçala aquest comentari és doble: per una banda, es determina la metodologia que s'ha de seguir per fixar la quota que ha de regir durant el quinquenni que comprèn els anys 1987-1991 i, per l'altra banda, es fixa la quota definitiva per al 1988, any que es considera la base del quinquenni, i, a més, la quota líquida del País Basc en l'exercici de 1987.

Aquesta Llei 44/1988, de 28 de desembre, consta d'un article únic, l'objecte del qual és aprovar la metodologia per a la determinació de la quota en el quinquenni 1987-1991, la qual queda incorporada en una Acta que figura com annex d'aquesta Llei.

Al capítol primer d'aquesta Acta (art. 1 i 2) es regula el règim jurídic i la vigència de la metodologia que s'aprova. Pel que fa al primer punt, la metodologia per a la determinació de la quota del País Basc substitueix la normativa reguladora establerta a la Secció 2 del Capítol II del Concert Econòmic del País Basc, la qual queda sense efecte fins al primer de gener de 1992. Això no obstant, tal com assenyala la disposició final, la normativa reguladora de la metodologia per a la de-

terminació de la quota en el quinquenni 1987-1991 és d'aplicació sens perjudici del que s'estableix a les disposicions addicionals, transitòries i finals del Concert Econòmic, les quals produeixen tots els seus efectes en la mesura que siguin d'aplicació en els seus propis termes.

Al capítol segon de l'Acta (arts. del 3 al 8) i per tal de complir el que disposa el Concert Econòmic amb el País Basc, es regula la manera com s'ha de determinar la quota líquida de l'any base del quinquenni, cosa que es farà per l'aplicació de l'índex d'imputació a l'import total de les càrregues no assumides per la Comunitat autònoma del País Basc, és a dir, les que corresponguin a competències l'exercici de les quals no hagi estat assumit pel País Basc, i més tard es faran els ajustaments de què parla l'article 5 i se'n deduiran les compensacions que es preveuen a l'article 6.

L'índex d'imputació fixat és el 6,24 %, que és determinat bàsicament en funció de la renda relativa dels territoris històrics.

Per tal de determinar l'import total de les càrregues de l'Estat no assumides pel País Basc, es dedueix del total de despeses del pressupost de l'Estat l'assignació pressupostària íntegra que, a l'àmbit estatal,

correspongui a les competències assumides pel País Basc des de la data en què es facin efectives les transferències, data fixada en els corresponents Reials Decrets.

La quantitat resultant, que és la quota líquida del País Basc per a l'exercici de 1988, any base del quinquenni, és de 101.139 milions de pessetes, segons es desprèn de l'Annex II de l'Acta que comentem, on s'explicita numèricament com s'ha arribat a la determinació d'aquesta quota.

Al capítol tercer de l'Acta es regula la manera com s'ha de determinar la quota líquida als altres anys del quinquenni (arts. del 9 al 12), quota que es fixarà provisionalment per l'aplicació d'un índex d'actualització a la quota resultant de l'exercici de 1988. Aquest índex d'actualització és el quocient entre la previsió d'ingressos per tributs concertats i els ingressos previstos per l'Estat pels mateixos conceptes tributaris a l'any base del quinquenni.

L'article 11 regula la manera de procedir i els efectes que produiria si s'esdevenien variacions en les competències assumides pel País Basc o si la Comunitat autònoma deixava d'exercir determinades competències.

Al capítol quart (arts. 13 i 14) s'estableixen tot de normes comunes aplicables tant a la determinació de la quota líquida per a l'exercici de 1988 com per als anys següents. Concretament, l'article 13 estableix que la quantitat a ingressar en concepte de quota per part del País Basc en cada exercici s'abonarà a la Hisenda Pública en tres terminis iguals durant els mesos de maig, setembre i desembre. I l'article 14 estableix una sèrie de regles per a procedir a l'ajustament necessari en concepte d'IVA.

Finalment, a les disposicions addicionals primera i segona de l'Acta s'aprova respectivament la quota líquida del País Basc per a l'exercici de 1987 (Annex I) i la quota definitiva que correspon a l'exercici de 1988 (Annex II).

Per últim, s'estableix una previsió, ja que, en el cas d'una reforma substancial de l'ordenament jurídic tributari de l'Estat, s'hauria de procedir a la revisió de la quota líquida de l'any base del quinquenni de comú acord entre les dues administracions i produiria efectes el mateix any en què s'esdevinguessin aquestes modificacions hipotètiques.

Montserrat Peretó

1.2. ADMINISTRACIÓ DE L'ESTAT

A cura de Joaquim Tornos

Reial Decret 1726/1987, de 23 de desembre. Composició i funcionament del Consell Superior Geogràfic (BOE, de 6 de gener).

La Llei 7/1986, de 24 de gener, d'Ordenació de la Cartografia, va definir el caràcter i les funcions del Consell Superior Geogràfic com a instrument permanent per a un exercici més eficaç de les funcions de planificació i de coordinació de la cartografia oficial. El Reial Decret 1726/87 desenrotlla el que és previst a la Llei. L'article 5 determina la composició i les funcions del Consell Ple i estableix que en formaran part, entre d'altres, un representant de cada Comunitat Autònoma que acordi la seva participació en el Consell, designat per l'òrgan de Govern respectiu, i dos representants de l'Administració local a proposta de l'Associació d'àmbit estatal de més gran implantació.

Ordre de 30 de desembre de 1987. Programa Nacional coordinat de lluita contra la pesta porcina clàssica (BOE, d'11 de gener).

D'acord amb la Llei d'Epizooties i amb la normativa de la CEE s'aprova el Pla de lluita contra la pesta porcina clàssica en col·laboració amb les conselleries d'Agricultura de les Comunitats Autònomes. La seva execució correspondrà a les Comunitats Autònomes (l'O.M. es refereix a l'«autoritat sanitària competent»).

Reial Decret 58/1988, de 19 de gener. Protecció dels drets del consumidor en el servei de reparació d'aparells domèstics (BOE, de 3 de febrer).

Cal tenir en compte el que disposa la disposició addicional segona: «L'establert en el present Reial Decret serà d'aplicació supletòria respecte de les disposicions que dictin les Comunitats Autònomes que tinguin competències normatives en matèria de defensa de consumidors i usuaris».

Ordre de 21 de gener de 1988. Tramitació dels expedients d'ajudes a instal·lacions d'agricultura i d'autorització i subvenció de baixos marins artificials (BOE, de 23 de gener).

La present Ordre es dicta en desenvolupament del R.D. 219/1987, de 13 de febrer, el qual va tenir en compte al seu torn la normativa comunitària (Reglaments 4028/86 i 219/87). Es regula el procediment per obtenir les ajudes o autoritzacions comunitàries, i correspon a les CCAA amb competència en la matèria la tramitació dels expedients. També es reconeix a la Direcció General d'Ordenació Pesquera un poder de Supervisió (art. 6).

Reial Decret 124/1988, de 12 de febrer. Es reorganitza la Secretaria General del Turisme i l'Institut Nacional de Promoció del Turisme (BOE, de 20 de febrer).

Són dos els objectius essencials del R.D. 124/1988. D'una banda, tractar de coordinar l'acció exterior de promoció del Turisme que desenvolupen les diverses Comunitats Autònomes, per a la qual cosa són assignades noves competències a la Secretaria General. De l'altra, regular l'ens que desenvoluparà la política turística estatal, per a la qual cosa es crea l'Institut de Promoció del Turisme d'Espanya (TURISPAÑA), com a Organisme Autònom de caràcter comercial.

Cal destacar les competències atribuïdes a la Secretaria General a l'art. 1 (Directrius sobre les CCAA i elaboració participada d'un Programa General de Promoció Exterior del Turisme), la regulació de la col·laboració de les Oficines espanyoles de turisme amb les CCAA i l'assumpció de competències per part de l'Estat en una matèria que no apareix contemplada a l'art. 149 de la CE.

Reial Decret 157/1988, de 12 de febrer.

Denominacions d'origen i denominacions d'origen qualificades de vins i els seus respectius reglaments (BOE, de 24 de febrer).

S'estableix la normativa a la qual hauran d'ajustar-se les denominacions d'origen i denominacions d'origen qualificades de vins i els seus Reglaments respectius perquè obtinguin la ratificació corresponent del Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació, a efectes de la seva tutela i defensa en els àmbits nacional i internacional.

El Reial Decret té en compte la Llei estatal 25/1970 i normativa de desenvolupament, i també la normativa comunitària i les competències de les Comunitats Autònomes. En aquest últim sentit, assenyalava l'Exposició de Motius que el Reial Decret elaborà amb la col·laboració de les Comunitats Autònomes.

Ordre de 19 de febrer de 1988. S'instrumenta el pagament de la bestreta de la prima de benefici dels ramaders d'oví i cabrum per a la campanya de comercialització de 1987 (BOE, de 4 de febrer).

Norma d'actuació procedimental per donar compliment intern a preceptes comunitaris. L'Administració de les Comunitats Autònomes actua com a col·laboradora de l'Administració central.

Ordre de 18 de febrer de 1988. Creació dels Consells Assessors Territorials d'Exportació (BOE, de 27 de febrer).

Dins de la política de foment a les exportacions, es creen a nivell regional els Consells Assessors Territorials d'Exportació. En aquests Consells, de composició mixta, es preveu la incorporació com a vocal d'un representant de la Comunitat Autònoma, designat per l'Òrgan de Govern respectiu.

Reial Decret 170/1988, de 26 de febrer.

Es crea el Director Comissionat del Ministeri de Sanitat i Consum en la Comunitat Valenciana (BOE, de 2 de març).

D'acord amb el que preveu l'art. 4 del R.D. 1223/1983, de 4 de maig, sobre mesures de reorganització de l'Administració perifèrica de l'Estat, es crea la figura del Director Comissionat en produir-se la transferència de l'Insalud a la Comunitat Valenciana.

Ordre de 26 de febrer de 1988. Modifica l'Ordre de 15 de setembre de 1987 per la qual es va desenvolupar el R.D. 420/1986, de 20 de febrer, sobre selecció i reproducció de bestiar boví de races pures (BOE, de 8 de març).

Aquesta Ordre té el seu origen en el requeriment d'incompetència que va

formular la Generalitat de Catalunya al Govern de la Nació, en relació amb l'article 4, paràgraf segon de l'Ordre de 15 de setembre de 1987. Es modifica l'art. 4 de l'esmentada Ordre per tal de clarificar la distribució competencial.

Resolució de 22 de febrer de 1988. Es classifiquen, amb caràcter provisional, les Secretaries de les Comarques de la Comunitat Autònoma de Catalunya i de les Entitats Metropolitanes de Barcelona (BOE, de 9 de març).

Reial Decret 192/1988, de 4 de març. Limitacions en la venda i l'ús del tabac per a protecció de la salut de la població (BOE, de 9 de març).

Norma que planteja un cop més la complexitat del sistema normatiu vigent. Es justifica la competència estatal en l'art. 149.1.16 de la CE, l'art. 3.2 de la Llei General per a la defensa de Consumidors i Usuaris i l'art. 25.2 de la Llei General de Sanitat, i també en el principi d'unitat de mercat. Això no obstant, la disposició addicional reconeix que l'aplicació del Reial Decret a tot el territori nacional serà «sens perjudici» de les competències de les CCAA en matèria de sanitat interior. Què passarà a Catalunya, on aquesta mateixa matèria ha estat regulada per una Llei? Quin valor s'ha de donar a la norma estatal?

Ordre de 14 de març de 1988. S'aproven els mètodes d'avaluació del valor genètic de sementals bovins de raça pura, aptitud càrnica (BOE, de 24 de març).

D'acord amb la normativa comunitària s'aproven els mètodes d'avaluació del valor genètic de sementals. Les organitzacions o associacions de criadors de raça col·laboren a aquests efectes amb l'Administració estatal, o au-

tonòmica, segons que tinguin o no caràcter intercomunitari. En tot cas, les dades s'han de trametre al Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació.

Ordre de 21 de març de 1988. Pla d'acions prioritàries contra els incendis forestals (BOE, de 24 de març).

L'Exposició de Motius posa de relleu la raó que justifica la promulgació de l'Ordre: «El bloc de constitucionalitat en matèria ha atribuït a les Comunitats Autònomes les funcions de prevenció i extinció, mentre que ha estat reservada a l'Estat la gestió de la cobertura amb mitjans aeris, i també funcions de planificació i coordinació. Aquesta distribució de competències imposa la col·laboració entre les Administracions de l'Estat i de les Comunitats Autònomes per escometre de manera conjunta i coordinada les tasques de prevenció i de lluita contra els incendis forestals, mitjançant una acció global concretada en un Pla d'Acció prioritària en el qual es coordinin els plans d'acció de totes dues Administracions». El Pla es redacta tenint en compte la metodologia prèvia establerta en l'Òrgan Col·legiat Estat-CCAA que preveuen els Reials Decrets de traspassos en la matèria, i té com a objectiu central regular per un període de quatre anys el règim d'ajuts estatals en matèria de defensa contra incendis.

Ordre de 26 de març de 1988. Aplicació a Espanya del que disposa el Reglament CEE núm. 388/88, relatiu a la reestructuració del vinyar en el marc d'operacions col·lectives (BOE, de 29 de març).

Es determina el procediment per obtenir l'ajut a la reestructuració dels vinyars que concedeix el FEOGA (serà fixat per la Direcció General de Pro-

ducció Agrària a proposta de la Comunitat Autònoma), i també els mecanismes de control (col·laboració entre Administracions estatal i autonòmica).

Reial Decret 271/1988, de 25 de març. Es regula l'exercici de les activitats pròpies de les Agències de Viatges (BOE, de 29 de març).

És d'interès citar l'Exposició de Motius d'aquest Reial Decret perquè justifica la competència estatal en el consens assolit amb les Administracions públiques també competents. I és que, com ja s'ha assenyalat en relació amb el RD 124/1988, apareix altre cop una norma estatal que regula la matèria turisme, quan l'art. 149.1 de la CE no reconeix cap competència estatal en aquesta matèria. La citada Exposició de Motius estableix:

«Tenint en compte les peculiaritats que caracteritzen la prestació d'activitats per les Agències de Viatges, es manifesta, de manera molt sensible, la necessitat d'una normativa aplicable amb caràcter general per les Administracions Públiques, dins dels seus propis àmbits competencials, la qual cosa ha menat a la consecució del consens necessari sobre aquestes normes en la Conferència Sectorial de Turisme, celebrada a Madrid el dia 7 d'octubre de 1987, d'acord amb les previsions de l'article 4t de la Llei 12/1983, de 14 d'octubre, del procés autonòmic».

Reial Decret 280/1988, de 18 de març. Reconeixement d'Agrupacions de Productors i les seves unions en el sector agrari d'acord amb el Reglament (CEE) núm. 1360/1978 del Consell, de 19 de juny de 1978 (BOE, de 2 d'abril).

Es regula el procediment per obtenir, d'acord amb la normativa comunitària, el reconeixement com a Agru-

pació de Productors o unió d'Agrupacions de Productors. Les Comunitats Autònomes tramitaran l'expedient, en tot cas, i resoldran si l'Agrupació o la Unió és intracomunitària.

Reials Decrets 320 i 321/1988, de 8 d'abril. Es concedeix a les Comunitats Autònomes de València i d'Andalusia la gestió directa del tercer canal de televisió (BOE, de 12 d'abril).

D'acord amb el que disposen la Llei 46/1983, de 26 de desembre, i els Estatuts d'Autonomia de València i Andalusia, atesa la sol·licitud respectiva, es concedeix la gestió directa del tercer canal de televisió de titularitat estatal.

Ordres Ministerials de 7 d'abril de 1988.

Es planifiquen i s'estableixen les normes de coordinació dels tractaments contra el «Poll de Sant Josep», la «Mosca de la pesta», la «Processonària del pi», la «Mosca de l'olivera» i la «Grafiosi de l'om» (BOE, de 20 d'abril).

S'aproven els Plans elaborats amb la participació de les Comunitats Autònomes, a les quals correspon la seva execució, i també s'estableix el bescanvi de la informació necessària a efectes de coordinació.

Ordre de 14 d'abril de 1988. S'aproven les normes reguladores de les Agències de Viatges (BOE, de 22 d'abril). Desenvolupa el Reial Decret 271/1988 comentat anteriorment.

Ordre de 23 d'abril de 1988. Declaracions de superfície sembrada de cotó, en aplicació de la normativa comunitària per a la campanya 1988-89 (BOE, de 27 d'abril).

Estableix el procediment per accedir als ajuts comunitaris. Les Admi-

nistracions autonòmiques gestionaran els expedients.

Ordre de 21 d'abril de 1988. Regula les proves per a l'obtenció del certificat de capacitació per a l'exercici de les professions de transportista per carretera, Agència de Transport, Transitari i Magatzemiste-Distribuïdor (BOE, de 27 d'abril).

En tractar-se d'una competència delegada a les Comunitats Autònomes, es regula el procediment que aquestes han de seguir.

Ordre de 21 d'abril de 1988. Declaracions de superfície sembrada de lli i cànem (BOE, de 30 d'abril).

Estableix el procediment per accedir als ajuts comunitaris. Les Administracions autonòmiques gestionaran els expedients.

Reial Decret 448/1988, de 22 d'abril. Es regula la difusió de pel·lícules cinematogràfiques i altres obres àudio-visuals recollides en suport videogràfic (BOE, d'11 de maig).

L'art. 7.1 estableix: «el previst en el present Reial Decret s'entén sense perjudici de les competències que corresponen a les Comunitats Autònomes, d'acord amb els seus Estatuts d'Autonomia respectius, i també a les altres Administracions públiques».

Reial Decret 462/1988, de 13 de maig. Regula la indemnització compensatòria en zones de muntanya per a 1988 (BOE, de 18 de maig).

D'acord amb la Llei 25/1982 i amb el Reglament comunitari 797/1985 es regulen els requisits per accedir a la indemnització compensatòria de les zones de muntanya. Les Comunitats Autònomes tramitaran i resoldran les sol·licituds i podran portar a terme la

inspecció. Igualment, poden establir indemnitzacions complementàries.

Reials Decrets 483 i 484/1988, de 6 de maig. Delimitació de les zones industrialitzades en declivi de Cantàbria i Astúries (BOE, de 23 de maig).

Es delimiten les zones industrialitzades en declivi per poder aplicar les previsions de la Llei 50/1985, de 27 de desembre, i el seu Reglament d'11 de desembre de 1987, en definitiva, per poder accedir als ajuts derivats del sistema d'incentius regionals. Igualment, s'estableixen els límits dels ajuts a concedir, es concreten els sectors promocionables i es defineixen els tipus i les dimensions de projectes que podran accedir a la subvenció. Els articles finals estableixen el procediment per accedir als ajuts i determinen el paper que correspon a les Comunitats Autònomes. La intervenció autonòmica es limita a la gestió dels ajuts, i la vigilància de la utilització dels ajuts correspon a l'Administració central.

Ordre de 25 d'abril de 1988. Requisits acadèmics, econòmics i procedimentals per a la concessió de beques i ajuts a l'estudi (BOE, de 23 de maig).

A més d'establir els requisits per a l'obtenció de les beques i els ajuts, es reconeix la intervenció de les Comunitats Autònomes en el procés de selecció i atorgament (arts. 25 a 42).

Ordre de 19 de maig de 1988. Normes de procediment per a la coordinació de la concessió de les indemnitzacions compensatòries a les explotacions agràries en zones d'agricultura de muntanya (BOE, de 23 de maig).

Desenvolupa el RD 462/1988, de 13 de maig, comentat anteriorment, i fixa les normes procedimentals per a la coordinació de la concessió d'indem-

nitzacions. La sol·licitud serà presentada a la Comunitat Autònoma, la qual aprovarà, si s'escau, la concessió d'indemnització, i trametrà aquest acord a l'IRYDA. Si la Comunitat Autònoma atorga indemnitzacions complementàries, ho haurà de fer de manera coordinada, a efectes dels reemborsaments de la CEE.

Reials Decrets 487, 488, 489, 490 i 491/1988, de 6 de maig, de delimitació de les zones de promoció econòmica d'Astúries, Múrcia, Castella La Manxa, Cantàbria i Aragó (BOE, de 24 de maig).

També en desenvolupament de la Llei 50/85, de 27 de desembre, i del seu Reglament d'11 de desembre de 1987 (*vid.* el comentari als RRDD sobre delimitació de zones industrials en declivi), s'aprova la delimitació de zones de promoció econòmica. Junta-ment amb la delimitació territorial, seran fixats els sectors promocionables i també els tipus i les dimensions de projectes d'inversió subvencionables. Els articles finals (12 i 13) concreten el paper de les Comunitats Autònomes en el procés d'atorgament dels ajuts.

Reial Decret 495/1988, de 20 de maig. Ajuts nacionals a determinats projectes en el sector de l'Aqüicultura (BOE, de 25 de maig).

La política pesquera comuna de la CEE, plasmada en el Reglament comunitari 4028/1988, de 18 de desembre, condiona l'aqüicultura espanyola. Dins de les previsions comunitàries es va elaborar el Programa Plurianual del sector de l'aqüicultura, que va ser aprovat per la Comissió de la CEE. D'acord amb aquest marc normatiu, el RD 495/1988 habilita unes línies de subvenció, fixa els requisits i regula el procediment per al seu atorgament.

Ordre de 26 de maig de 1988. Sobre certs models del Registre Civil (BOE, de 6 de juny).

Art. 2: «En els territoris espanyols amb idioma oficial propi, a més del castellà, s'utilitzaran models bilingües, d'acord amb les traduccions que figuren com a annex a aquesta Ordre».

Reials Decrets 568, 569 i 570/1988, de 3 de juny. Delimitació de la zona de promoció econòmica de Galícia, Canàries i Castella-Lleó (BOE, de 8 de juny). Vegeu el comentari als Reials Decrets 487 a 491/1988.

Reial Decret 517/1988, de 3 de juny. Delimitació de la zona industrialitzada en declivi del País Basc (BOE, de 8 de juny). Vegeu el comentari als Reials Decrets 483 i 484/1988.

Reial Decret 652/1988, de 24 de juny. Delimitació de la zona de promoció econòmica d'Andalúcia (BOE, de 28 de juny).

Ordre de 24 de juny de 1988. Es modifica l'Ordre de 21 de febrer de 1985, que estableix les bases de col·laboració entre l'INEM i les Corporacions locals per a la realització d'obres i serveis per treballadors desocupats (BOE d'1 de juliol).

La signatura de diversos Convenis de col·laboració del Ministeri de Treball i Seguretat Social amb Comunitats Autònomes per al desenvolupament de Plans d'ocupació regional obliga a modificar la composició de les Comissions provincials de Planificació i Coordinació d'Inversions. L'Ordre ministerial crea el marc per a aquest canvi.

Reial Decret 679/1988, de 25 de juny. Exercici de la pesca d'arrossegament

de fons en el Mediterrani (BOE, de 5 de juliol).

L'exposició de motius justifica la competència estatal en el títol competencial de l'art. 149.1.19 CE, pesca marítima, però afegeix que «es contenen així mateix en el present Reial Decret determinats preceptes no enquadraables en el títol competencial de pesca marítima que afecten l'ordenació del sector. Es declaren a aquests efectes com a integrants de la legislació bàsica estatal d'ordenació del sector pesquer i podran ser objecte de desenvolupament per les Comunitats Autònomes». Es pot discutir la validesa de la norma, no ja solament per contenir-se una regulació bàsica en norma reglamentària, sinó per mancar de títol material, ja que sobre l'ordenació del sector pesquer l'art. 149.1 no reconeix a l'Estat la legislació bàsica.

Ordre de 29 de juny de 1988. S'instrumenta la concessió de l'ajut a la producció d'oli d'oliva per a la campanya 1987/1988 (BOE, de 7 de juliol).

D'acord amb la normativa comunitària, es regulen el procediment i els requisits per accedir a l'ajut comunitari. Les Comunitats Autònomes gestionaran els ajuts. El SENPA farà el pagament i el control per a l'oli d'oliva correspondrà a l'Agència.

Reial Decret 875/1988, de 29 de juliol. Es regula la compensació de despeses derivades de l'extinció d'incendis forestals (BOE, de 4 d'agost).

Els traspassos de funcions operats en la matèria obliguen a modificar la normativa sobre compensació de despeses. El RD 875/1988 regularà el tema fins que entrarà en funcionament el Fons de Compensació d'Incendis Forestals previst a la Llei 81/1965, de 5 de desembre.

Reial Decret 1122/1988, de 23 de setembre. S'aprova la norma general d'etiquetatge, presentació i publicitat dels productes alimentaris envasats (BOE, de 4 d'octubre).

Es tracta d'una norma d'adaptació de la normativa comunitària, que es defineix com a bàsica per raó de la remissió reglamentària feta a la Llei General de Sanitat i Llei General per a la defensa dels Consumidors i Usuaris. L'Exposició de Motius tracta de justificar, basant-se en aquests preceptes, en la teoria de l'habilitació implícita i en la necessitat de regular reglamentàriament allò que materialment és bàsic, la validesa d'una norma reglamentària que estableix normes bàsiques.

Ordre d'1 d'octubre de 1988. Desenvolupa el RD 808/1987, de 19 de juny, per a la millora de l'eficàcia de les estructures agràries (BOE, de 5 d'octubre).

Es desenvolupa el RD 808/1987 dictat per concretar a Espanya la normativa comunitària en matèria de política d'estructures agràries. La gestió de les ajudes es reconeix a les Comunitats Autònomes, mentre que la informació i el pagament es reserven a l'Estat. L'Exposició de Motius tracta de justificar les raons que porten a reservar el pagament a l'Estat. L'article 32 estableix el procediment per a la gestió de les ajudes.

Ordre de 15 de setembre de 1988. Transferències de capital a Comunitats Autònomes per a la repoblació d'espècies marines (BOE, de 12 d'octubre).

Per portar a terme el programa d'Orientació Plurianual del sector de l'aqüicultura 1987/1991 (Decisió de la Comissió CEE) s'estableixen Plans de regeneració i protecció de certes poblacions naturals en col·laboració amb

les Comunitats Autònomes. L'Ordre distribueix un pressupost de 70 milions entre les Comunitats Autònomes que porten actuacions en el sector i exigeix la justificació dels fons.

Reial Decret 1384/1988, de 18 de novembre. Regulació i reconversió dels vaixells pesquers d'eslora entre perpendiculars inferior a 12 metres (BOE, de 22 de novembre).

S'estableixen els requisits i el procediment per accedir als ajuts cofinançables entre Espanya i la CEE a què es refereix el Reglament (CEE) 4028/1986 del Consell. Altra vegada en aquest Reial Decret es defineixen uns preceptes com a norma bàsica en matèria d'ordenació del sector pesquer, quan l'art. 149.1.19 no reconeix cap competència a l'Estat en l'esmentada matèria, perquè el títol material és Pesca marítima.

Ordre 26 de desembre de 1988. S'estableixen normes per a l'aplicació del RD 808/1987, de 19 de juny, que estableix un sistema d'ajuts per a la millora de l'eficàcia de les estructures agràries (BOE, de 27 de desembre).

La present Ordre desenvolupa el RD 808/1987, que va concretar a nivell intern allò que disposa el Reglament comunitari 797/1985. Hom diu que aquesta Ordre ha estat objecte d'intenses consultes amb les Comunitats Autònomes, i, com a dada d'interès especial, s'assenyala que «s'ha considerat més adequat precisar aquells articles i disposicions, tant de l'Ordre de l'1 d'octubre de 1988 com de la present, que tenen el caràcter de normativa bàsica estatal d'acord amb l'última doctrina emanada del Tribunal Constitucional».

Ordre de 14 de desembre de 1988. Normes sobre la lluita contra la pesta por-

cina africana (BOE, de 30 de desembre).

Es desenvolupa el RD 425/1985 relatiu al programa coordinat per a l'eradicació de la pesta porcina. L'article 9 precisa les actuacions que han de portar a terme les Comunitats Autònomes en què es presenti un cas de malaltia.

TRASPASSOS DE FUNCIONS I SERVEIS

Canàries

Reial Decret 436/1988, de 6 de maig.

Ampliació de mitjans adscrits als serveis de l'Administració de l'Estat, traspassats a la Comunitat Autònoma de Canàries pel Reial Decret 1626/1984, d'1 d'agost, en matèria de patrimoni arquitectònic, control de la qualitat de l'edificació i habitatge (BOE, de 10 de maig).

Galícia

Reial Decret 1724/1987, de 18 de desembre. Ampliació de serveis i mitjans en matèria d'Educació no universitària (BOE, 5 gener).

Reial Decret 1754/1987, de 18 de desembre. Universitats (BOE, de 19 de gener).

Reial Decret 534/1988, de 27 de maig. Acció territorial (BOE, de 2 de juny).

Navarra

Reial Decret 1391/1988, de 18 de novembre. Obres hidràuliques (BOE, de 23 de novembre).

Reial Decret 1392/1988, de 18 de novembre. Ampliació de mitjans en matèria de protecció de menors (BOE, de 23 de novembre).

Reial Decret 1393/1988, de 18 de novembre. Ampliació i modificació de mitjans en matèria de patrimoni arquitectònic, control de qualitat de l'edificació i habitatge, i de cultura, esports i assistència social i promoció socio-cultural.

País Basc

Reial Decret 1684/1987, de 6 de novembre. Provisió de mitjans materials i econòmics per al funcionament de l'Administració de Justícia (BOE, de 8 de gener).

CONVENIS

Resolució de 3 de desembre de 1987. Es dóna publicitat al Conveni entre el Ministeri de Treball i Seguretat Social i la Comunitat Foral de Navarra en desenvolupament de programes per a situacions de necessitat (BOE, de 9 de gener).

Resolució de 3 de desembre de 1987. Es dóna publicitat al Conveni subscrit entre el Ministeri de Sanitat i Consum i els Consellers de Cultura i Benestar Social i Consum de les CCAA de Castella-Lleó i València en matèria de farmacovigilància (BOE, de 12 de gener).

Resolució de 19 de novembre de 1987. Es dóna publicitat al Conveni entre el Ministeri de Treball i Seguretat Social i la Comunitat Autònoma d'Extremadura per a la coordinació de la política d'ocupació (BOE, de 13 de gener).

Resolució de 30 de novembre de 1987. Es dóna publicitat al Conveni entre el Ministeri de Treball i Seguretat Social i la Comunitat Autònoma de Castella-La Manxa en matèria d'informació sobre acció social i serveis socials (BOE, de 19 de gener).

Resolució d'11 de desembre de 1987. Es dóna publicitat al Conveni entre la Conselleria d'Agricultura de la Comunitat Autònoma de Castella-La Manxa i el CEDEX del MOPU (BOE, de 26 de gener).

Resolució de 9 de desembre de 1987. Es dóna publicitat al Conveni de col·laboració entre el Ministeri d'Educació i Ciència i la Comunitat Autònoma de les Illes Balears (BOE, de 26 de gener).

Resolució de 17 de desembre de 1987. Es dóna publicitat al Conveni subscrit entre el Ministeri de Sanitat i Consum i el Conseller de Sanitat i Consum de la Comunitat Autònoma d'Extremadura sobre col·laboració per al desenvolupament de l'atenció primària de salut (BOE, de 26 de gener).

Resolució de 22 de desembre de 1987. Es dóna publicitat a l'Acord subscrit entre el Ministeri de Sanitat i Consum i el President de la Junta de Castella-Lleó sobre coordinació de l'assistència sanitària en l'esmentada Comunitat Autònoma (BOE, de 26 de gener).

Resolució de 22 de desembre de 1987. Es dóna publicitat a l'Acord subscrit entre el Ministeri de Sanitat i Consum i el President del principat d'Astúries sobre coordinació de l'assistència sanitària en l'esmentada Comunitat (BOE, de 26 de gener).

Resolució de 14 de desembre de 1987. Es dóna publicitat al Conveni general de cooperació entre el MEC i la Comuni-

- tat Autònoma de la regió de Múrcia (BOE, de 27 de gener).
- Resolució* de 21 de desembre de 1987. Es dóna publicitat al Conveni entre el Ministeri de Treball i Seguretat Social i el Govern de la Comunitat Foral de Navarra en matèria d'informació sobre Acció Social i Serveis Socials (BOE, de 27 de gener).
- Resolució* de 22 de desembre de 1987. Es dóna publicitat a l'Acord subscrit entre el Ministeri de Sanitat i Consum i el Conseller de Sanitat i Consum de la Junta d'Extremadura sobre coordinació de l'assistència sanitària en l'esmentada Comunitat Autònoma (BOE, de 30 de gener).
- Resolució* de 8 de gener de 1988. Es dóna publicitat al Conveni de col·laboració entre el MEC i el Departament d'Educació, Universitat i Investigació del Govern Basc (BOE, de 4 de febrer).
- Resolució* de 18 de gener de 1988. Es dóna publicitat al Conveni entre el Ministeri de Treball i Seguretat Social i la Generalitat de Catalunya en desenvolupament de programes per a situacions de necessitat (BOE, de 4 de febrer).
- Resolució* de 25 de gener de 1988. Es dóna publicitat al Conveni de Cooperació entre el Ministeri de Cultura i la Comunitat de Castella-La Manxa sobre programa de dinamització cultural (BOE, de 10 de febrer).
- Resolucions* de 25 de gener de 1988. Es dóna publicitat als Convenis de cooperació entre el Ministeri de Cultura i les CCAA d'Andalusia, Aragó i Astúries sobre programes de dinamització cultural (BOE, de 17 de febrer).
- Resolució* de 8 de febrer de 1988. Es dóna publicitat al Conveni de Cooperació entre el Ministeri de Cultura i la Comunitat Autònoma de Madrid sobre programes de dinamització cultural (BOE, de 23 de febrer).
- Resolució* de 10 de febrer de 1988. Es dóna publicitat al Conveni entre el Ministeri de Treball i Seguretat Social i la Federació Espanyola de Municipis (BOE, de 24 de febrer).
- Resolució* de 2 de febrer de 1988. Es dóna publicitat al Conveni entre la Conselleria de Política Territorial de la Comunitat Autònoma de Madrid i el CEDEX (BOE, de 4 de març).
- Resolució* de 5 de febrer de 1988. Es dóna publicitat al Conveni de Cooperació entre el Ministeri de Cultura i la Comunitat Autònoma de La Rioja sobre programes de dinamització cultural (BOE d'1 de març).
- Resolució* de 10 de febrer de 1988. Es dóna publicitat al Conveni de Cooperació entre el Ministeri de Cultura i la Comunitat Autònoma d'Extremadura sobre programes de dinamització cultural (BOE, de 5 de març).
- Resolució* de 15 de febrer de 1988. Es dóna publicitat al Conveni General de Cooperació entre el Ministeri d'Educació i Ciència i la Comunitat del Principat d'Astúries (BOE, de 9 de març).
- Resolució* de 8 de febrer de 1988. Es dóna publicitat al Conveni entre la Conselleria d'Obres Públiques i Ordenació del territori de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears i el CEDEX del MOPU (BOE, de 23 de març).
- Resolució* de 8 de març de 1988. Es dóna publicitat a l'Acord subscrit entre el Ministeri de Sanitat i Consum i el President de la Junta de la Comunitat de Castella-La Manxa sobre coordinació de l'Assistència Sanitària en l'esmentada Comunitat (BOE, de 23 de març).

- Resolució* de 14 de març de 1988. Es dona publicitat al Conveni subscrit entre el Ministeri de Sanitat i Consum, el President de la Federació Espanyola de Municipis i Províncies i l'Alcalde de Barcelona per establir el programa de creació de la Xarxa Espanyola de Ciutats Saludables (BOE, de 31 de març).
- Resolucions* de 5 d'abril de 1988. Es dona publicitat als Convenis entre el MEC i les Conselleries d'Educació i Universitat de les CCAA d'Andalusia, Catalunya, Galícia i País Basc en matèria de Programa d'Escoles Viatgeres (BOE, de 26 d'abril).
- Resolució* de 7 d'abril de 1988. Es dona publicitat al Conveni entre el Ministeri per a les Administracions Públiques i la Comunitat Autònoma d'Extremadura en matèria d'Informàtica relativa al funcionament del Registre Central de Personal (BOE, de 26 d'abril).
- Resolució* de 26 de març de 1988. Es dona publicitat al Conveni entre el Ministeri de Cultura, la Conselleria de Cultura de la Junta d'Andalusia i l'Ajuntament de Sevilla i la Diputació Provincial de Sevilla per a la construcció d'un auditori a la ciutat de Sevilla (BOE, de 26 d'abril).
- Resolució* de 4 d'abril de 1988. Es dona publicitat al Conveni de Cooperació per a la restauració Hidrològica-Forestal de Conques subscrit entre la Comunitat Autònoma de Múrcia i l'ICONA (BOE, de 8 de maig).
- Resolució* de 27 d'abril de 1988. Es dona publicitat al Conveni de Cooperació per a la restauració Hidrològica-Forestal de Conques, subscrit entre la Comunitat Autònoma de Castella-La Manxa i l'ICONA (BOE, de 13 de maig).
- Resolució* d'11 d'abril de 1988: Es dona publicitat al Conveni de Col·laboració entre el Ministeri de Treball i Seguretat Social i el Govern de la Comunitat Autònoma del Principat d'Astúries per a la coordinació de la política d'ocupació (BOE, de 14 de maig).
- Resolució* de 21 d'abril de 1988. Es dona publicitat a l'Acord subscrit entre el Ministeri de Sanitat i Consum i el Conseller de Sanitat de la Xunta de Galícia sobre col·laboració en matèria d'assistència sanitària (BOE, de 28 de maig).
- Resolució* de 7 d'abril de 1988. Es dona publicitat al Conveni entre el MEC i la Comunitat Autònoma de Canàries sobre el Programa d'Escoles Viatgeres (BOE d'1 de juny).
- Resolucions* de 29 de març de 1988. Es dona publicitat als Convenis entre el MOPU i les CCAA d'Astúries i Cantàbria pels quals es concreten les actuacions protegibles en matèria d'habitatge a què es refereix el RD 1494/1987, de 4 de desembre (BOE, de 7 de juny).
- Resolució* de 26 d'abril de 1988. Es dona publicitat al Conveni entre el Ministeri de Treball i Seguretat Social i la Generalitat de Catalunya en matèria d'Inspecció de Treball (BOE, de 7 de juny).
- Resolució* de 29 de març de 1988. Es dona publicitat al Conveni entre el MOPU i la Comunitat Autònoma de la Regió de Múrcia pel qual es concreten les actuacions protegibles en matèria d'habitatge a què es refereix el RD 1494/1987, de 4 de desembre (BOE, de 8 de juny).
- Resolucions* de 29 de març de 1988. Es dona publicitat als Convenis entre el MOPU i les CCAA de Canàries, Cas-

tella-la Manxa, Extremadura i Navarra pels quals es concreten les actuacions protegibles en matèria d'habitatge a què es refereix el RD 1494/1987, de 4 de desembre (BOE, de 9 de juny).

Resolució de 31 de maig de 1988, de la Subsecretaria. Es dona publicitat al Conveni entre els Ministeris de l'Interior, d'Obres Públiques i Urbanisme i per a les Administracions Públiques, Junta de Castella-La Manxa i Diputació Provincial de Guadalajara, per al finançament i l'execució d'obres de la xarxa viària d'aquesta província, compresa en l'àmbit d'actuació del Pla d'Emergència Nuclear de la Zona de Trillo.

Resolució de 27 d'abril de 1988, de la Direcció General per a l'Habitatge i Arquitectura. Es dona publicitat al Conveni entre el Ministeri d'Obres Públiques i Urbanisme i la Comunitat Autònoma de Galícia, pel qual es concreten les actuacions protegibles en matèria d'habitatge a què es refereix el Reial Decret 1494/1987, de 4 de desembre (BOE, de 14 de juny).

Resolució de 12 d'abril de 1989, de la Direcció General per a l'Habitatge i Arquitectura. Es dona publicitat al Conveni entre el Ministeri d'Obres Públiques i Urbanisme i la Comunitat Autònoma Valenciana, pel qual es concreten les actuacions protegibles en matèria d'habitatge a què es refereix el RD 1494/1987, de 4 de desembre (BOE, de 14 de juny).

Resolució de 12 d'abril de 1988, de la Direcció General per a l'Habitatge i l'Arquitectura. Es dona publicitat al Conveni entre el Ministeri d'Obres Públiques i Urbanisme i la Comunitat Autònoma d'Andalusia, pel qual es concreten les actuacions protegibles en

matèria d'habitatge a què es refereix el RD 1494/1987, de 4 de desembre (BOE, de 17 de juny).

Resolució de 29 de març de 1988, de la Direcció General per a l'Habitatge i Arquitectura. Es dona publicitat al Conveni entre el Ministeri d'obres Públiques i Urbanisme i la Comunitat Autònoma de Madrid, pel qual es concreten les actuacions protegibles en matèria d'habitatge a què es refereix el RD 1494/1987, de 4 de desembre (BOE, de 17 de juny).

Resolució de 25 de maig de 1988, de la Secretaria General Tècnica. Es dona publicitat al Conveni-Programa entre el Ministeri de Treball i Seguretat Social i el Govern de la Comunitat Autònoma d'Andalusia per al desenvolupament de prestacions bàsiques de serveis socials de Corporacions Locals (BOE, de 18 de juny).

Resolució de 24 de maig de 1988, de la Secretaria General Tècnica. Es dona publicitat al Conveni de 5 de maig de 1988 de col·laboració entre el Ministeri per a les Administracions Públiques i la Comunitat Autònoma de Galícia en matèria d'Informàtica relativa al funcionament del Registre Central de Personal (BOE, de 21 de juny).

Resolució de 25 de maig de 1988, de la Secretaria General Tècnica. Es dona publicitat al Conveni-Programa entre el Ministeri de Treball i Seguretat Social i el Govern de la Comunitat Autònoma d'Aragó per al desenvolupament de les prestacions bàsiques de serveis socials de Corporacions Locals (BOE, de 23 de juny).

Resolució de 25 de maig de 1988, de la Secretaria General Tècnica. Es dona publicitat al Conveni-Programa entre el Ministeri de Treball i Seguretat So-

cial i el Govern de la Comunitat Autònoma de Canàries per al desenvolupament de les prestacions bàsiques de serveis socials de Corporacions Locals (BOE, de 23 de juny).

Resolució de 25 de maig de 1988, de la Secretaria General Tècnica. Es dona publicitat al Conveni-Programa entre el Ministeri de Treball i Seguretat Social i el Govern de la Comunitat Autònoma de Castella-La Manxa per al desenvolupament de prestacions bàsiques de serveis socials de Corporacions Locals (BOE, de 23 de juny).

Resolució de 25 de maig de 1988, de la Secretaria General Tècnica. Es dona publicitat al Conveni-Programa entre el Ministeri de Treball i Seguretat Social i el Govern de la Comunitat Autònoma del principat d'Astúries per al desenvolupament de prestacions bàsiques de serveis socials de Corporacions Locals (BOE, de 23 de juny).

Resolució de 13 de juny de 1988, de la Direcció General d'Alta Inspecció i Relacions amb les Administracions Territorials. Es dona publicitat a l'Acord subscrit entre el Ministeri de Sanitat i Consum i el President de la Diputació Regional de la Comunitat Autònoma de Cantàbria sobre Coordinació de l'Assistència en l'esmentada Comunitat Autònoma (BOE, de 5 de juliol).

Resolució de 16 de juny de 1988, de la Direcció General de Coordinació i d'Alta Inspecció. Es dona publicitat al Conveni general de cooperació entre el Ministeri d'Educació i Ciència i la Comunitat Autònoma d'Extremadura (BOE, de 6 de juliol).

Resolució de 25 de maig de 1988, de la Secretaria General Tècnica. Es dona publicitat al Conveni-Programa entre

el Ministeri de Treball i Seguretat Social i el Govern de la Comunitat Autònoma de Cantàbria per al desenvolupament de prestacions bàsiques de serveis socials de Corporacions Locals (BOE, de 7 de juliol).

Resolució de 25 de maig de 1988, de la Secretaria General Tècnica. Es dona publicitat al Conveni-Programa entre el Ministeri de Treball i Seguretat Social i la Junta de Galícia per al desenvolupament de prestacions bàsiques de serveis socials de Corporacions Locals (BOE, de 8 de juliol).

Resolució de 25 de maig de 1988, de la Secretaria General Tècnica. Es dona publicitat al Conveni-Programa entre el Ministeri de Treball i Seguretat Social i el Govern de la Comunitat Autònoma de La Rioja per al desenvolupament de prestacions bàsiques de serveis socials de Corporacions Locals (BOE, de 8 de juliol).

Resolució de 25 de maig de 1988, de la Secretaria General Tècnica. Es dona publicitat al Conveni-Programa entre el Ministeri de Treball i Seguretat Social i el Govern de la Comunitat Autònoma de Castella-Lleó per al desenvolupament de prestacions bàsiques de serveis socials de les Corporacions Locals (BOE, de 9 de juliol).

Resolució de 25 de maig de 1988, de la Secretaria General Tècnica. Es dona publicitat al Conveni-Programa entre el Ministeri de Treball i Seguretat Social i el Govern de la Comunitat Autònoma de Madrid per al desenvolupament de prestacions bàsiques de serveis socials de Corporacions Locals (BOE, de 9 de juliol).

Resolució de 25 de maig de 1988, de la Secretaria General Tècnica. Es dona publicitat al Conveni-Programa entre

el Ministeri de Treball i Seguretat Social i el Govern de la Comunitat Autònoma d'Extremadura per al desenvolupament de prestacions bàsiques de serveis socials de Corporacions Locals (BOE, d'11 de juliol).

Resolució de 25 de maig de 1988, de la Secretaria General Tècnica. Es dona publicitat al Conveni-Programa entre el Ministeri de Treball i Seguretat Social i el Govern de la Comunitat Autònoma de la Regió de Múrcia per al desenvolupament de prestacions bàsiques de serveis socials de Corporacions Locals (BOE, d'11 de juliol).

Resolució de 25 de maig de 1988, de la Secretaria General Tècnica. Es dona publicitat al Conveni-Programa entre el Ministeri de Treball i Seguretat Social i el Govern de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears per al desenvolupament de prestacions bàsiques de serveis socials de Corporacions Locals (BOE de 12 de juliol).

Resolució de 25 de maig de 1988, de la Secretaria General Tècnica. Es dona publicitat al Conveni-Programa entre el Ministeri de Treball i Seguretat Social i el Govern de la Comunitat Valenciana per al desenvolupament de prestacions bàsiques de serveis socials de Corporacions Locals (BOE, de 12 de juliol).

Resolució de 25 de maig de 1988, de la Secretaria General Tècnica. Es dona publicitat al Conveni-Programa entre el Ministeri de Treball i Seguretat Social i el Govern de la Comunitat Foral de Navarra per al desenvolupament de prestacions bàsiques de serveis socials de Corporacions Locals (BOE, de 13 de juliol).

Resolució de 4 de juliol de 1988, de la Secretaria General Tècnica. Es dona publicitat al Conveni de Col·laboració

entre el Ministeri de Treball i Seguretat Social i la Junta de Comunitats de Castella-la Manxa per a la coordinació de la Política d'Ocupació (BOE, de 26 de juliol).

Resolució de 4 de juliol de 1988, de la Direcció General de Coordinació i Alta Inspecció. Es dona publicitat al Conveni entre el Ministeri d'Educació i Ciència i la Diputació Regional de Cantàbria per a la cessió de l'edifici escolar ubicat en el Centre Públic d'Educació Especial «Parayas», de Maliaño-Camargo (Cantàbria) (BOE de 29 de juliol).

Resolució de 4 de juliol de 1988, de la Secretaria General Tècnica. Es dona publicitat al Conveni entre el Ministeri de Treball i Seguretat Social, la Comunitat de Madrid i la Federació Madrilenya de Municipis per a la coordinació de la política d'ocupació (BOE, de 30 de juliol).

Resolució de 8 de juliol de 1988, de la Secretaria General Tècnica. Es dona publicitat al Conveni de Cooperació entre el Ministeri de Cultura, la Conselleria d'Educació i Cultura de la Junta de Comunitats de Castella-La Manxa i l'excel·lentíssima Diputació Provincial de Conca per al desenvolupament del programa Cultural-camp en la Comunitat Autònoma de Castella-La Manxa (BOE, de 3 d'agost).

Resolució de 8 de juliol de 1988, de la Secretaria General Tècnica. Es dona publicitat al Conveni de Cooperació entre el Ministeri de Cultura, el Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de la Seu d'Urgell per al desenvolupament del programa Cultural-camp/Pirineus en la Comunitat Autònoma de Catalunya (BOE, de 3 d'agost).

Resolució de 7 de juliol de 1988, de la Secretaria General Tècnica. Es dona publicitat al Conveni de Cooperació entre el Ministeri de Cultura, la Conselleria de Cultura de la Junta d'Extremadura i la Diputació Provincial de Badajoz per al desenvolupament del programa Cultural-camp en la Comunitat Autònoma d'Extremadura (BOE de 3 d'agost).

Resolució de 28 de juliol de 1988, de la Direcció General de Recaptació. Es dona publicitat al Conveni de 8 de juliol de 1988, de prestació de serveis entre el Ministeri d'Economia i Hisenda i la Junta de Comunitats de Castella-La Manxa, en matèria de recaptació en via executiva dels tributs cedits a l'esmentada Comunitat Autònoma (BOE, d'11 d'agost).

Resolució de 28 de juliol de 1988, de la Direcció General de Recaptació. Es dona publicitat al Conveni de 21 de juliol de 1988, de prestació de serveis entre el Ministeri d'Economia i Hisenda i el Departament d'Economia i Finances de la Generalitat de Catalunya, en matèria de recaptació en via executiva dels tributs cedits a l'esmentada Comunitat Autònoma (BOE, d'11 d'agost).

Resolució de 28 de juliol de 1988, de la Direcció General de Recaptació. Es dona publicitat al Conveni de 27 de juliol de 1988, de prestació de serveis entre el Ministeri d'Economia i Hisenda i la Junta d'Extremadura, en matèria de recaptació en via executiva dels tributs cedits a l'esmentada Comunitat Autònoma (BOE, d'11 d'agost).

Resolució de 28 de juliol de 1988, de la Direcció General de Recaptació. Es dona publicitat al Conveni de 26 de juliol de 1988, de prestació de serveis entre el Ministeri d'Economia i Hisen-

da i el Principat d'Astúries, en matèria de recaptació en via executiva dels tributs cedits a l'esmentada Comunitat Autònoma (BOE, d'11 d'agost).

Resolució de 15 de juliol de 1988, de la Secretaria General Tècnica. Es dona publicitat al document addicional al Conveni de col·laboració signat entre el Ministeri de Treball i Seguretat Social i la Junta de Castella-Lleó per acordar el pla especial d'ocupació durant 1988 i la Mina-Escola (BOE, de 17 d'agost).

Resolució de 27 de juliol de 1988, de la Secretaria General Tècnica. Es dona publicitat a l'Acord de col·laboració entre l'Institut Nacional d'Ocupació i la Comunitat Foral de Navarra per a contractació temporal de treballadors desocupats en obres d'interès general i social (BOE, de 17 d'agost).

Resolució de 27 de juliol de 1988, de la Secretaria General Tècnica, per la qual es dona publicitat al Conveni de col·laboració entre l'Institut Nacional d'Ocupació i la Generalitat de Catalunya per a la contractació temporal de treballadors desocupats en obres d'interès general i social (BOE, de 18 d'agost).

Resolució d'1 d'agost de 1988, de la Secretaria General Tècnica. Es dona publicitat al Conveni-Programa de col·laboració entre el Ministeri de Treball i Seguretat Social i la Comunitat Autònoma de la Regió de Múrcia en desenvolupament de programes per a situacions de necessitat (BOE, de 18 d'agost).

Resolució d'1 d'agost de 1988, de la Secretaria General Tècnica. Es dona publicitat al Conveni-Programa de col·laboració entre el Ministeri de Treball i Seguretat Social i la Comunitat Autò-

noma del Principat d'Astúries en desenvolupament de programes per a situacions de necessitat (BOE, de 18 d'agost).

Resolució de 9 d'agost de 1988, de la Secretaria General Tècnica. Es dona publicitat al Conveni de col·laboració entre l'Institut Nacional d'Ocupació i la Junta de Castella-Lleó per a la contractació temporal de treballadors desocupats en obres d'interès general i social (BOE, de 19 d'agost).

Resolució de 8 d'agost de 1988, de la Direcció General d'Alta Inspecció i Relacions amb les Administracions Territorials, per la qual es dona publicitat a l'Acord Marc subscrit entre el Ministeri de Sanitat i Consum i el President del Govern de La Rioja sobre Programes de Salut Pública en l'esmentada Comunitat Autònoma (BOE, de 20 d'agost).

Resolució d'1 d'agost de 1988, de la Secretaria General Tècnica. Es dona publicitat al Conveni-Programa de col·laboració entre el Ministeri de Treball i Seguretat Social i la Comunitat Autònoma de Castella-La Manxa en desenvolupament de programes per a situacions de necessitat (BOE, de 22 d'agost).

Resolució de 8 d'agost de 1988, de la Direcció General d'Alta Inspecció i Relacions amb les Administracions Territorials. Es dona publicitat a l'Acord subscrit entre el Ministeri de Sanitat i Consum i el President del Govern de les Illes Balears sobre Coordinació de l'Assistència Sanitària en l'esmentada Comunitat Autònoma (BOE, de 23 d'agost).

Resolució de 8 d'agost de 1988, de la Direcció General d'Alta Inspecció i Relacions amb les Administracions Terri-

torials. Es dona publicitat al Conveni subscrit entre el Ministeri de Sanitat i Consum i el President del Govern de La Rioja sobre Prevenció i Control de la Hidatidosi en l'esmentada Comunitat Autònoma.

Resolució de 23 d'agost de 1988, de la Secretaria General Tècnica. Es dona publicitat al Conveni de col·laboració entre l'Institut Nacional d'Ocupació i la Diputació General d'Aragó per a la contractació temporal de treballadors desocupats en obres d'interès general i social (BOE, d'1 de setembre).

Resolució de 23 d'agost de 1988, de la Secretaria General Tècnica. Es dona publicitat al Conveni de col·laboració entre l'Institut Nacional d'Ocupació i la Diputació Regional de Cantàbria per a la contractació temporal de treballadors desocupats en obres d'interès general i social (BOE, d'1 de setembre).

Resolució de 23 d'agost de 1988, de la Secretaria General Tècnica. Es dona publicitat al Conveni de col·laboració entre l'Institut Nacional d'Ocupació i la Junta de Comunitats de Castella-La Manxa per a la contractació temporal de treballadors desocupats en obres d'interès general i social (BOE, d'1 de setembre).

Resolució de 23 d'agost de 1988, de la Secretaria General Tècnica. Es dona publicitat al Conveni de col·laboració entre l'Institut Nacional d'Ocupació i la Comunitat Autònoma de la Regió de Múrcia per a la contractació temporal de treballadors desocupats en obres d'interès general i social (BOE, d'1 de setembre).

Resolució de 23 d'agost de 1988, de la Secretaria General Tècnica. Es dona publicitat al Conveni de col·laboració

entre l'Institut Nacional d'Ocupació i la Comunitat Autònoma de La Rioja per a la contractació temporal de treballadors desocupats en obres d'interès general i social (BOE, d'1 de setembre).

Resolució de 23 d'agost de 1988, de la Secretaria General Tècnica. Es dona publicitat al Conveni de col·laboració entre l'Institut Nacional d'Ocupació i la Comunitat Autònoma de les Illes Balears per a la contractació temporal de treballadors desocupats en obres d'interès general i social (BOE, d'1 de setembre).

Resolució de 23 d'agost de 1988, de la Secretaria General Tècnica. Es dona publicitat al Conveni de col·laboració entre l'Institut Nacional d'Ocupació i la Comunitat Autònoma del Principat d'Astúries per a la contractació temporal de treballadors desocupats en obres d'interès general i social (BOE, d'1 de setembre).

Resolució de 23 d'agost de 1988, de la Secretaria General Tècnica. Es dona publicitat al Conveni de col·laboració entre l'Institut Nacional d'Ocupació i la Comunitat Autònoma de Madrid per a la contractació temporal de treballadors desocupats en obres d'interès general i social (BOE, de 6 de setembre).

Resolució de 30 d'agost de 1988, de la Secretaria General Tècnica. Es dona publicitat al Conveni de col·laboració entre l'Institut Nacional d'Ocupació i la Junta de Galícia per a la contractació temporal de treballadors desocupats en obres d'interès general i social (BOE, de 10 de setembre).

Resolució de 9 de setembre de 1988, de la Direcció General de Coordinació i d'Alta Inspecció. Es dona publicitat al

Conveni entre l'Excel·lentíssim Ajuntament de Madrid, el Consell Superior d'Esports, la Conselleria d'Educació de la Comunitat de Madrid i la Federació Espanyola de Gimnàstica (BOE, de 21 de setembre).

Resolució de 13 de setembre de 1988, de la Direcció General de Coordinació i d'Alta Inspecció. Es dona publicitat al Conveni de cooperació entre el Ministeri d'Educació i Ciència i la Comunitat de Madrid (BOE, de 21 de setembre).

Resolució de 9 de setembre de 1988, de la Direcció General de Coordinació i d'Alta Inspecció. Es dona publicitat al Conveni de col·laboració entre el Ministeri d'Educació i Ciència i la Conselleria de Cultura, Educació i Ciència de la Comunitat Valenciana (BOE, de 21 de setembre).

Resolució de 8 de setembre de 1988, de la Direcció General de Coordinació i d'Alta Inspecció. Es dona publicitat a l'Acord entre el Ministeri d'Educació i Ciència i la Comunitat Foral de Navarra per a l'aplicació de la Llei Foral del Basc en els centres docents públics de Navarra (BOE, de 21 de setembre).

Resolució de 21 de juliol de 1988. Es dona publicitat al Conveni de cooperació entre el Centre de Gestió Cadastral i Cooperació Tributària del Ministeri d'Economia i Hisenda i l'Institut Cartogràfic de Catalunya, de la Generalitat de Catalunya (BOE, de 23 de setembre).

Resolució de 6 de setembre de 1988, de la Direcció General de Coordinació i d'Alta Inspecció. Es dona publicitat al Conveni de col·laboració entre el Ministeri d'Educació i Ciència i la Conselleria d'Educació, Cultura i Esports de la Comunitat Autònoma de Canàries sobre Educació Compensatòria.

- Resolució* de 5 de setembre de 1988, de la Direcció General de Coordinació i d'Alta Inspecció. Es dona publicitat al Conveni de col·laboració entre el Ministeri d'Educació i Ciència i la Conselleria d'Educació i Ordenació Universitària de la Xunta de Galícia sobre Educació Compensatòria (BOE, de 23 de setembre).
- Resolució* d'11 de juliol de 1988, de la Secretaria General Tècnica. Es dona publicitat al Conveni entre el Ministeri de Treball i Seguretat Social i el Govern Basc en matèria d'informació sobre acció social i serveis socials (BOE, de 27 de setembre).
- Resolució* de 14 de setembre de 1988, de la Direcció General de Coordinació i d'Alta Inspecció. Es dona publicitat al Conveni de col·laboració entre el Ministeri d'Educació i Ciència i la Conselleria d'Educació i Ciència de la Junta d'Andalusia (BOE, de 3 d'octubre).
- Resolució* de 28 de juliol de 1988, de la Secretaria General Tècnica. Es dona publicitat a l'acta subscripta entre l'Administració de l'Estat i la Comunitat Autònoma de Castella-La Manxa modificant l'annex al Conveni de Gestió d'Arxius i Museus de titularitat estatal, subscript en data 14 de setembre de 1988 (BOE, de 5 d'octubre).
- Resolució* de 13 de setembre de 1988, de la Secretaria General Tècnica. Es dona publicitat al conveni de cooperació entre el Ministeri de Cultura, la Conselleria de Cultura i Benestar Social de la Junta de Castella-Lleó i l'Excel·lentíssima Diputació Provincial de Lleó per al desenvolupament del programa «Ancares» en la Comunitat Autònoma de Castella-Lleó (BOE, de 7 d'octubre).
- Resolució* de 13 de setembre de 1988, de la Secretaria General Tècnica. Es dona publicitat al Conveni de cooperació entre el Ministeri de Cultura i la Conselleria de Cultura i Benestar Social de la Junta de Castella-Lleó per al desenvolupament del programa «Culturalcamp» en la Comunitat Autònoma de Castella-Lleó (BOE, de 7 d'octubre).
- Resolució* de 15 de setembre de 1988, de la Secretaria General Tècnica. Es dona publicitat al Conveni entre el Ministeri de Cultura, la Xunta de Galícia i l'Ajuntament de Santiago de Compostel·la per a la realització d'actuacions en la ciutat de Santiago de Compostel·la (BOE, de 7 d'octubre).
- Resolució* de 5 d'octubre de 1988, de la Direcció General d'Alta Inspecció i Relacions amb les Administracions Territorials. Es dona publicitat a l'Acord subscript entre el Ministre de Sanitat i Consum i el President del Govern de la Comunitat Autònoma de Madrid, sobre coordinació de l'Assistència Sanitària en l'esmentada Comunitat Autònoma (BOE, de 21 d'octubre).
- Resolució* de 23 de setembre de 1988, de la Secretaria General Tècnica. Es dona publicitat al Conveni de col·laboració entre l'Institut Nacional d'Ocupació i la Junta d'Extremadura per a la contractació temporal de treballadors desocupats en obres d'interès general i social (BOE, de 17 d'octubre).
- Resolució* de 28 de setembre de 1988, de la Secretaria General Tècnica. Es dona publicitat al Conveni entre el Ministeri de Cultura, la Xunta de Galícia i l'Ajuntament de Santiago de Compostel·la per a la construcció d'un Palau de Música, Teatre i Congressos a la ciutat de Santiago (BOE, de 19 d'octubre).

Resolució de 3 d'octubre de 1988, de la Direcció General de Mines. Es dona publicitat al Conveni de col·laboració entre la Junta d'Extremadura i el Ministeri d'Indústria i Energia.

Resolució de 14 d'octubre de 1988, de la Secretaria General Tècnica. Es dona publicitat al Conveni entre l'Institut Nacional d'Ocupació i la Junta de Castella-Lleó per a la creació d'una Mina-Escola (BOE, de 29 d'octubre).

Resolució de 7 de novembre de 1988, de la Direcció General de Coordinació i d'Alta Inspecció. Es dona publicitat al Conveni entre el Consell Superior d'Esports i la Generalitat de Catalunya sobre creació d'un Centre d'Alt Rendiment a Sant Cugat del Vallès (Barcelona) (BOE, de 17 de novembre).

Resolució de 10 de novembre de 1988, de la Secretaria General Tècnica. Es dona publicitat al Conveni de col·laboració entre el Ministeri de Cultura i la Comunitat Foral de Navarra per al desenvolupament del programa Cultural-camp/Pirineus en la Comunitat Foral de Navarra (BOE, de 28 de novembre).

Resolució de 25 de novembre de 1988, de la Direcció General de Recaptació. Es dona publicitat al Conveni de 18 d'octubre de 1988, de prestació de serveis, entre el Ministeri d'Economia i Hisenda i la Diputació General d'Aragó en matèria de recaptació via executiva dels tributs cedits a l'Esmentada Comunitat Autònoma (BOE, de 12 de desembre).

Resolució de 25 de novembre de 1988, de la Direcció General de Recaptació. Es dona publicitat al Conveni de 26 d'octubre de 1988, de prestació de serveis, entre el Ministeri d'Economia i Hisenda i la Junta de Castella-Lleó en matè-

ria de recaptació en via executiva dels tributs cedits a l'esmentada Comunitat Autònoma (BOE, de 15 de desembre).

Resolució de 25 de novembre de 1988, de la Direcció General de Recaptació. Es dona publicitat al Conveni de 8 de novembre de 1988, de prestació de serveis, entre el Ministeri d'Economia i Hisenda i la Generalitat Valenciana en matèria de recaptació en via executiva dels tributs cedits a l'esmentada Comunitat Autònoma (BOE, de 16 de desembre).

Resolució d'11 de juliol de 1988, de la Secretaria General Tècnica. Es dona publicitat al Conveni entre el Ministeri de Treball i Seguretat Social i la Generalitat de Catalunya en matèria d'informació sobre Acció Social i Serveis Socials (BOE, de 16 de desembre).

Resolució de 25 de novembre de 1988, de la Direcció General de Recaptació. Es dona publicitat al Conveni de 16 de novembre de 1988, de prestació de serveis, entre el Ministeri d'Economia i Hisenda i la Junta d'Andalusia en matèria de recaptació en via executiva dels tributs cedits a l'esmentada Comunitat Autònoma (BOE, de 17 de desembre).

Resolució de 21 de novembre de 1988, de la Direcció General d'Alta Inspecció i Relacions amb les Administracions Territorials. Es dona publicitat al Conveni subscrit entre el Conseller de Sanitat de la Comunitat Autònoma de la Regió de Múrcia i el President executiu de l'INSALUD, en matèria de Salut Mental (BOE, de 17 de desembre).

Resolució de 7 de novembre de 1988, de la Direcció General de Coordinació i d'Alta Inspecció. Es dona publicitat al

- Conveni entre el Ministeri d'Educació i Ciència i la Comunitat de Madrid per al desenvolupament del Pla d'Extensió de l'Educació Física i l'Esport Escolar en els Centres no universitaris (BOE, de 19 de desembre).
- Resolució* de 30 de novembre de 1988, de la Direcció General d'Alta Inspecció i Relacions amb les Administracions Territorials. Es dona publicitat al Conveni subscrit entre el senyor President del Govern de La Rioja i el senyor Ministre de Sanitat i consum, corregint l'omissió soferta en la primera inserció (Butlletí Oficial de l'Estat, de 25 d'agost de 1988) (BOE, de 24 de desembre).
- Resolució* de 9 de desembre de 1988, de la Direcció General de Coordinació i d'Alta Inspecció. Es dona publicitat al Conveni de col·laboració entre el Ministeri d'Educació i Ciència i el Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya sobre educació compensatòria (BOE, de 26 de desembre).
- Resolució* de 21 de novembre de 1988, de la Direcció General d'Alta Inspecció i Relacions amb les Administracions Territorials. Es dona publicitat a l'Acord subscrit entre el Consell de Sanitat de la Comunitat Autònoma de la Regió de Múrcia i el President executiu de l'Institut Nacional de la Salut en matèria de Planificació Familiar (BOE, de 26 de desembre).
- Resolució* de 13 de desembre de 1988, de la Direcció General de Coordinació i d'Alta Inspecció. Es dona publicitat al Conveni de cooperació entre el Ministeri d'Educació i Ciència, la Comunitat de Madrid i l'Ajuntament de Madrid sobre el programa de Prevenció de Drogodependències a desenvolupar en l'àmbit de la comunitat escollar de Madrid (BOE, de 28 de desembre).
- Resolució* de 28 de novembre de 1988, de la Subsecretaria. Es dona publicitat al Conveni entre el Ministeri d'Afers Socials i la Comunitat Autònoma de les Illes Balears en desenvolupament de programes per a situacions de necessitat (BOE, de 28 de desembre).

1.3. TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

1.3.1. SENTÈNCIES DEL TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

A cura de Francesc de Carreras i Joaquim Ferret

Sentència 13/1988, de 4 de febrer. Fires internacionals.

Ponent:

Antonio Truyol Serra

La sentència resol els conflictes positius de competència acumulats, promoguts pel Govern Basc, el Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya i el Govern Valencià en relació amb determinats preceptes del Reial Decret 2621/1983, de 29 de setembre, sobre Fires Comercials Internacionals. Les Comunitats Autònomes que plantejaren el conflicte centraven llur opinió en les facultats de la Secretaria d'Estat de Comerç per a l'autorització del caràcter internacional d'una fira i l'elaboració del calendari oficial, i en les conseqüències que d'això es deriven respecte de la possibilitat d'utilitzar la denominació de Fira Internacional i Oficial i de rebre subvencions dels Pressupostos Generals de l'Estat. Els recurrents basaven la competència autonòmica en l'atribució en els respectius estatuts de l'execució legislativa en matèria de fires internacionals.

El Tribunal Constitucional rebutja l'argumentació de les Comunitats Autònomes impugnants mitjançant una interpretació reduccionista de la matèria sobre la qual recau la competència autonòmica. No segueix aquí la via més usual de cercar un aspecte bàsic, que sigui per tant de titularitat estatal, o una matèria connexa, la competència sobre la qual hagi de prevaler en el cas concret. El rao-

nament de la present sentència no portà a trobar una competència estatal prevalent que faci inaplicable la competència d'execució, sinó a demostrar que aquesta té la matèria sobre la qual recau més delimitada que el que pretenen les Comunitats Autònomes. Per això, el Tribunal Constitucional considera que els estatuts, en referir-se a fires internacionals que es realitzin en el territori corresponent, han volgut delimitar la matèria de la competència a aquelles fires ja declarades internacionals que s'hagin de realitzar en el territori de les respectives autonomies. L'argumentació, una mica forçada, del Tribunal és la següent:

«El inciso, o los incisos, que nos ocupan no tienen por objeto una precisión de la "competencia", sino, y éste es su sentido lógico, una precisión de la "materia" sobre la que dicha competencia se ejerce. Así, cuando el Estatuto de Autonomía del País Vasco utiliza la expresión "Ferias internacionales celebradas en el País Vasco", lo que está haciendo es identificar en los concretos certámenes feriales que se vienen celebrando en dicha Comunidad Autónoma el ámbito material sobre el que la Comunidad Autónoma asume la competencia de ejecución de la legislación del Estado. Del mismo modo, cuando los Estatutos de Autonomía de Cataluña y de la Comunidad Valenciana se refieren a las Ferias Internacionales que se celebran "en Cataluña" o "en su territorio" están de nuevo configurando la "mate-

ria" sobre la que se ejerce la competencia en cuestión, como identificada con los concretos certámenes feriales internacionales que tengan —o puedan tener— lugar en dichas Comunidades Autónomas. Dicho con otras palabras, los Estatutos de Autonomía en cuestión no han atribuido una competencia genérica, como parecen entender los recurrentes, de ejecución de la legislación del Estado sobre una genérica materia "Ferias internacionales", sino una específica competencia de ejecución de la legislación del Estado sobre el específico ámbito territorial configurado por los concretos certámenes feriales a los que se haya atribuido previamente el carácter de internacionales que tengan o puedan tener lugar en las Comunidades Autónomas recurrentes».

Resolta la qüestió principal, la sentència rebutja també la pretesa inconstitucionalitat de diversos preceptes referents a l'existència d'un Delegat del Ministeri en els comitès firals, a la participació en l'organització de fires de les Cambres de Comerç, Indústria i Navegació o a l'obligació de trametre a la Secretaria d'Estat de Comerç una memòria quadrimestral. Amb diferents matisacions en cada cas, el Tribunal considera que amb aquestes disposicions no s'afecta l'autorització de les Comunitats Autònomes, ni s'estableix cap mecanisme controlador o tutelar.

J.F.

Sentència 20/1988, de 18 de febrer. Col·legis professionals.

Ponent:

Jesús Leguina Villa

La sentència resol un recurs d'inconstitucionalitat presentat pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya contra l'article 15.2 de la Llei 12/1983, de 14 d'octubre, del Procés Autòmic.

La qüestió debatuda és l'existència o no d'una competència estatal per dictar normes bàsiques en matèria de Corporacions de dret públic representatives d'interessos professionals. Per a la recurrent el previst a l'article 149.1.18 de la Constitució no és aplicable als Col·legis Professionals, en no ésser aquests Administracions Públiques. No és aquest el criteri del Tribunal Constitucional:

«Como ha declarado este Tribunal en anteriores ocasiones (SSTC 76/1983, de 5 de agosto; 23/1984, de 20 de febrero; y 123/1987, de 15 de julio), los Colegios Pro-

fesionales son corporaciones sectoriales que se constituyen para defender primordialmente los intereses privados de sus miembros, pero que también atienden a finalidades de interés público, en razón de las cuales se configuran legalmente como personas jurídico-públicas o Corporaciones de Derecho Público cuyo origen, organización y funciones no dependen sólo de la voluntad de los asociados, sino también, y en primer término, de las determinaciones obligatorias del propio legislador, el cual, por lo general, les atribuye asimismo el ejercicio de funciones propias de las Administraciones territoriales o permite a estas últimas recabar la colaboración de aquéllas mediante delegaciones expresas de competencias administrativas, lo que resitúa a tales Corporaciones bajo la dependencia o tutela de las citadas Administraciones territoriales titulares de las funciones o competencias ejercidas por aquélla».

I així, encara que els Col·legis tinguin fins de naturalesa jurídico-privada «... no

es menos verdad que la dimensión pública de los entes colegiales, en cuya virtud, como antes se dijo, están consignados por la Ley bajo formas de personificación jurídico-pública que la propia representación actora no discute, les equipara sin duda a las Administraciones Públicas de carácter territorial, si bien tal equiparación queda limitada a los solos aspectos organizativos y competenciales en los que se concreta y singulariza la dimensión pública de aquéllos».

I, per això, els Col·legis estaran sotmesos a la legislació bàsica estatal següent:

«... del todo claro que el fundamento constitucional de esta legislación básica estatal no puede encontrarse sino en el mencionado artículo 149.1.18 de la Constitución».

S'ha de remarcar, però, que de la mateixa manera que el Tribunal Constitucional és contundent amb l'afirmació del 149.1.18 de la Constitució com a fonament de la potestat legislativa estatal, ho és també en afirmar que l'article 36 de la Constitució no té com a funció l'atribució de competències:

«Como punto de partida, cabe admitir que el artículo 36 de la Constitución no puede ser entendido como norma atributiva de competencia legislativa al Estado, pues en lo que ahora importa retener, el sentido de este precepto constitucional no es otro que el de singularizar a los Colegios Profesionales como entes distintos de las asociaciones que, al amparo del artículo 22, puedan libremente crearse, remitiéndose la norma constitucional a la ley para que ésta regule las peculiaridades propias del régimen jurídico de las organizaciones colegiales, con el mandato de que su estructura interna y funcionamiento habrán de ser en todo caso democráticos».

Aquest és un bon exemple que la remissió per la Constitució a la llei no implica necessàriament remissió a la llei estatal. No tots els articles constitucionals tenen l'objectiu de distribuir competències, sinó que en alguns casos, com en el cas de l'article 36, llur remissió és la regulació material i no l'assignació competencial.

J.F.

Sentència 21/1988, de 18 de febrer. Recurs d'inconstitucionalitat: televisió per cable (art. 149.1.27 CE).

Ponent:

Miguel Rodríguez-Piñero

Recurs promogut pel president del Govern contra l'article 15.5 de la Llei de la Generalitat Valenciana 7/1984, de 4 de juliol, de la Creació i Regulació dels Serveis de Ràdio i Televisió Valenciana.

El precepte discutit és el de la inclusió dins de les competències de la societat televisiva valenciana de crear societats filials de televisió per cable. El veredicte del Tribunal Constitucional és que aquesta és una competència reservada a l'Estat.

El raonament de la Sentència es basa en l'acotació de la competència valenciana per les normes bàsiques estatals en aquesta matèria (art. 149.1.27 CE). Matèria, d'altra banda, que és encara més reduïda a l'Estatut valencià ja que s'ha de fer «en los términos y casos» que estableixi l'Estatut de Ràdio i Televisió. En aquest punt, el Tribunal Constitucional fa una interpretació àmplia d'aquest Estatut ja que interpreta que no es redueix a la Llei 4/1980, de 10 de gener, anomenat «Estatuto de la Radio y la Televisión», sinó que abasta també la Llei 46/1985, de 26

de desembre, anomenada dels tercers canals. En efecte, aquesta llei estableix a la seva disposició addicional 1ª que l'Estat es reserva per a tot el territori espanyol els sistemes d'emissió i transmissió mitjançant cable.

Basant-se en aquest pressupòsit és fàcil arribar a la conclusió que el precepte va-

lencià no és constitucional perquè correspon, com a matèria bàsica, a l'Estat. No obstant això, és discutible que la Llei dels Tercers Canals pugui ser inclosa *in totum* en l'Estatut de la Ràdio i la Televisió.

F.C.

Sentència 48/1988, de 22 de març. Recursos d'inconstitucionalitat acumulats núms. 873 i 913/1985, Llei del Parlament de Catalunya 15/1985, d'1 de juliol, de Caixes d'Estalvi de Catalunya, i Llei del Parlament de Galícia 7/1985, de 17 de juliol, de Caixes d'Estalvi de Galícia (art. 149.1.11 i 149.1.13 CE).

Ponent:

Glòria Begué Cantón

en base al criteri del domicili d'aquestes entitats financeres.

1. Amb la sentència que ara ens ocupa, el Tribunal Constitucional resol els recursos d'inconstitucionalitat promoguts pel Govern central en relació a les Lleis 15/1985, del Parlament de Catalunya, i 7/1985, del Parlament de Galícia, que regulen les caixes d'estalvi de les respectives comunitats. El motiu principal d'impugnació és la manca de respecte de les normes bàsiques estatals, tant preconstitucionals com postconstitucionals, que han d'observar les Comunitats Autònomes en virtut de l'article 149.1.11 CE en l'exercici de les seves competències en aquesta matèria.

Prèviament a l'anàlisi dels preceptes impugnats, la sentència conté el pronunciament del Tribunal Constitucional sobre tres qüestions fonamentals: a) Els títols competencials de l'Estat i de les Comunitats Autònomes en matèria de caixes d'estalvi; b) El concepte de bases i l'abast de la competència estatal per a dictar les bases d'ordenació del crèdit; c) L'àmbit de les competències autonòmiques en relació a la impugnació dels articles 1.1 d'ambdues lleis, que es defineix

2. En l'examen del marc constitucional i estatutari que ha de servir de paràmetre en el judici de constitucionalitat de les esmentades lleis autonòmiques, l'alt Tribunal esbrina quin és el títol competencial prevalent a tenir en compte, i, en aquest sentit, afirma que «*las Cajas de Ahorro constituyen una materia específicamente individualizada frente a las fundaciones y frente a otras entidades de crédito, por lo que no pueden identificarse a efectos competenciales, con independencia de la calificación que por su estructura como personas jurídicas pueda resultar para ellas más adecuada y de la naturaleza eminentemente crediticia de su actividad*». Això es justifica per les especials característiques d'aquestes entitats que, en opinió del Tribunal, són les derivades de la seva evolució cap a la condició d'entitats de crèdit, així com les relatives a la seva dimensió social i la seva projecció eminentment regional. Resulta, en conseqüència, que el títol competencial específic de caixes d'estalvi ha de prevaler sobre el més genèric relatiu a l'ordenació del crèdit, banca i assegurances.

3. Al tema de l'abast de les bases d'ordenació del crèdit, el Tribunal Constitucional dedica una especial atenció. Del seu pronunciament sembla oportú destacar-ne les següents idees:

a) Les bases a les que han de subjectar-se les Comunitats Autònomes en l'exercici de les seves competències poden estar contingudes tant en normes posteriors a la Constitució com en normes preconstitucionals.

b) Per regla general, les bases han d'establir-se en lleis, però el Tribunal entén que *«excepcionalmente pueden considerarse básicas algunas regulaciones no contenidas en normas con rango legal e incluso ciertos actos de ejecución cuando, por la naturaleza de la materia, resultan complemento necesario para garantizar la consecución de la finalidad objetiva a que responde la competencia estatal sobre las bases»*.

c) El concepte de bases és un concepte material i no formal, que pot identificar-se com *«el común denominador normativo necesario para asegurar la unidad fundamental prevista por las normas del bloque de la constitucionalidad que establecen la distribución de competencias»*.

d) Les bases que pot dictar l'Estat a l'empara de l'article 149.1.11 CE abasten tant els aspectes organitzatius com crediticis dels intermediaris financers, tal com ja havia assenyalat el Tribunal en la sentència 1/1982. En aquest sentit, es diu el següent: *«Es cierto que las bases están fundamentalmente referidas a la actividad crediticia, pero afectan también a la estructura y organización de las Cajas de Ahorro en cuanto fijan los elementos configuradores de las mismas frente a los demás intermediarios financieros, o en cuanto la estructura y organización de las Cajas repercuten directamente en dicha actividad. El carácter específico de las Cajas de Ahorro frente al resto de interme-*

diarios financieros se refleja no sólo en su actividad como Entidades de crédito que han de cumplir una función social, sino también en su configuración, y es al Estado a quien corresponde garantizar en ambas dimensiones esa especificidad, como parte de la competencia sobre las bases de la ordenación de la actividad económica en general y del crédito en particular».

e) Així doncs, en opinió de l'alt Tribunal, correspon a l'Estat definir el model organitzatiu fonamental d'aquestes institucions financeres, model que actualment es concreta en la Llei 31/1985, de 2 d'agost, de Regulació de les Normes Bàsiques sobre Òrgans Rectors de les Caixes d'Estalvis (LORCA). De l'exposició de motius d'aquesta norma estatal es desprèn que els principis bàsics que informen l'esmentat model organitzatiu són el caràcter representatiu de les caixes i l'eficàcia en la seva gestió, que ha de complir-se amb criteris estrictament professionals. Considera el Tribunal que les Caixes d'Estalvi són institucions directament inserides en l'entorn social que constitueix la base del seu desenvolupament, la qual cosa implica, per exigència del principi de democratització, que *«deban estar representados en sus órganos rectores todos los intereses genuinos de las zonas sobre las que operan»*. Aquesta democratització, afegeix el Tribunal, *«no ha de resultar incompatible con una mayor profesionalización»*. Així mateix afirma el següent: *«El principio democrático y el carácter representativo de las Cajas de Ahorro ha de reflejarse necesariamente en las normas que determinan los órganos de gobierno, sus funciones y composición, pero también en aquellos que garantizan la renovación de los mismos, así como la autonomía de los grupos representados y la independencia de sus miembros»*.

4. La tercera gran qüestió a la que cal referir-se és la de l'àmbit d'aplicació de

les lleis autonòmiques impugnades en relació al domicili central o social de les Caixes. Després d'assenyalar que l'àmbit de la competència ve donat pel principi de territorialitat, el Tribunal entén que els legisladors autonòmics han infringit la disposició final cinquena de la LORCA i, per tant, *«los preceptos en cuestión han de considerarse inconstitucionales en cuanto que, al fijar como elemento determinante el domicilio social, extienden la competencia en materia de inspección y coordinación a actividades realizadas fuera del territorio de la Comunidad»*.

5. A partir d'aquest plantejament general, els jutges constitucionals examinen els concrets preceptes impugnats pel Lletrat de l'Estat, que s'agrupen en quatre apartats: Els que es refereixen al règim jurídic de les Caixes d'Estalvi (constitució, fusió, liquidació i registre); els que regulen les matèries relatives als òrgans de govern; els referents a inspecció, sancions i intervenció; i, finalment, les disposicions transitòries.

Pel que fa als preceptes dedicats a la regulació dels òrgans de govern, cal destacar especialment la declaració d'inconstitucionalitat dels preceptes que inclouen el Director General com a òrgan de les Caixes, ja que no es tracta d'un òrgan representatiu, així com el pronunciament relatiu al sistema de representació dels interessos col·lectius en l'Assemblea General. Sobre aquest darrer punt, el Tribunal afirma que l'enumeració dels grups que hi han d'estar representats no pot ser exhaustiva, de tal forma que *«no incurren en inconstitucionalidad las normas autonómicas que prevean la existencia de otros grupos, siempre que éstos representen «intereses sociales y colectivos del ámbito de actuación de las Cajas de Ahorro», tal como exige el artículo 2.1 de la LORCA»*. D'això se'n deriva que els percentatges de participació no puguin establir-se de forma taxativa, *«aun cuando tengan carácter básico las normas que garanticen una representación efectiva de determinados grupos sociales y un equilibrio razonable entre ellos»*.

Lluís J. Segura

Sentència 49/1988, de 22 de març. Recursos d'inconstitucionalitat acumulats nùms. 990, 991 i 1007/1985. Llei 31/1985, de 2 d'agost, de Regulació de les Normes Bàsiques sobre Òrgans Rectors de les Caixes d'Estalvis (LORCA) (art. 34, 38, 129.2, 149.1.8 i 149.1.11 CE).

Ponent:
Àngel Latorre Segura

1. El Tribunal Constitucional resol amb aquesta sentència tres recursos d'inconstitucionalitat presentats, en relació a la Llei 31/1985, de 2 d'agost (LORCA), per 54 Diputats, el Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya i la Junta de Galícia, respectivament. El recurs interposat pels membres del Congrés dels Diputats s'articula en el següents sis motius:

a) El primer d'aquests motius es basa en que, en opinió dels recurrents, de la Constitució i els Estatuts d'Autonomia resulta que l'Estat és competent per establir les bases relatives a l'activitat externa de les Caixes, és a dir, a la seva activitat com a entitats de crèdit, i les Comunitats Autònomes són competents sobre l'organització i règim interior d'aquestes entitats. El Lletrat de l'Estat, per la seva banda, al·lega la doctrina continguda en la STC 1/1982, doctrina que l'alt Tribunal

confirma novament, ja que «no puede establecerse una separación radical entre la competencia para dictar normas básicas relativas a la organización y la actividad externa de las Cajas. Una organización existe para realizar una determinada actividad» (es ratifica així el pronunciament de la STC 48/1988). Tot insistint en les raons que fonamenten el primer motiu d'impugnació, els recurrents consideren que el legislador s'ha excedit en l'extensió d'allò que ha de ser bàsic i qualifiquen la llei d'extremadament minuciosa, per la qual cosa demanden la inconstitucionalitat de tot el seu articulat. El Tribunal respon a aquesta argumentació manifestant que «a una consecuencia tan radical como sería la inconstitucionalidad de la LORCA en su totalidad por este motivo no es posible llegar sin un detallado examen de todos y cada uno de sus preceptos».

b) El segon motiu d'impugnació es basa en la suposada vulneració de l'article 34 en relació amb el 53.1, ambdós de la Constitució, per no respectar el contingut essencial del dret de fundació. Entenen els recurrents que la intervenció del legislador ha de deixar un marge significatiu a l'autonomia orgànica de la fundació. Al fil d'aquesta afirmació, el Tribunal fa una sèrie de consideracions, evita novament pronunciar-se sobre la naturalesa de les caixes d'estalvi —si bé les defineix com ens de caràcter social— i assenyala que el dret de fundació és una manifestació més de l'autonomia de la voluntat respecte als béns. Pel que fa a les caixes ja existents, i després d'analitzar l'evolució legislativa en la matèria, es diu a la sentència que «la transformación sufrida por las Cajas no permite considerarlas hoy como fundaciones en el sentido que la doctrina generalmente admitía, y con ella el artículo 34 de la Constitución, da a este concepto». En relació a les caixes fundades a l'empària de la nova legislació, el Tribunal tam-

poc no creu que s'hagin d'acceptar els raonaments del Diputats recurrents, ateses les especials característiques d'aquestes institucions financeres.

c) La infracció de l'article 149.3 CE constitueix el tercer motiu d'inconstitucionalitat al·legat pels recurrents. En efecte, sostenen aquests que en la mesura en què la Constitució no atribueix a l'Estat competències en matèria de fundacions, la majoria de les Comunitats Autònomes han assolit competències exclusives en relació a aquest tipus de persona jurídica. D'aquesta manera, es pretén aplicar el concepte de fundació a les Caixes, amb totes les conseqüències. El Tribunal rebutja aquest plantejament sobre la base de les consideracions fetes anteriorment i insisteix en la necessitat de diferenciar clarament els títols competencials relatius a les fundacions i a les caixes d'estalvi.

d) El quart motiu impugnatori fa referència a la llibertat d'empresa, reconeguda a l'article 38 CE. Els recurrents invoquen la pretesa naturalesa de fundació-empresa que presenten les Caixes i argumenten que el contingut essencial d'aquesta llibertat comprèn l'autonomia organitzativa. El Tribunal Constitucional insisteix en la consideració de les caixes com entitats de crèdit, recorda que no tenen per naturalesa propietaris i afirma que, per les seves finalitats, no són equiparables al concepte tradicional d'empresa. En conclusió, no resulta contrari a l'article 38 CE que els poders públics estableixin amb major o menor precisió la composició dels òrgans rectors de les caixes.

e) El cinquè motiu al·legat pels Diputats recurrents és la infracció del principi participatiu que deriva de l'article 129.2 CE, en relació a l'article 9.3 CE, concretada en la regulació de la representació

dels interessos col·lectius en l'Assemblea General de les Caixes. En resposta als arguments exposats, l'alt Tribunal afirma, entre d'altres coses, el següent: «*Las Cajas son entidades de carácter social y su calificación como empresas (y a éstas se refiere el art. 129.2) sólo puede hacerse con importantes matizaciones. Los intereses sociales implicados no son exclusivamente los que en ellos intervienen en forma directa*». I afegeix immediatament que «*con referencia concreta a los Ayuntamientos, debe tenerse en cuenta la vieja relación que tienen con las Cajas*», la qual cosa li permet concloure que «*Esta conexión entre Municipios como representantes de los intereses locales y el Gobierno de las Cajas no resulta, contra lo que pretenden los recurrentes, arbitraria o absurda*».

f) El sisè motiu que figura en el primer dels recursos d'inconstitucionalitat dirigits contra la LORCA es refereix a la possible vulneració de l'article 96.1 CE, per infracció de l'Acord amb la Santa Seu. El Tribunal entén que no existeix cap problema de constitucionalitat.

2. A continuació, l'òrgan de justícia constitucional passa a examinar els recursos presentats contra diversos preceptes de la LORCA per la Junta de Galícia i el Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya. Una gran part dels arguments exposats en aquests recursos no recau sobre la validesa de les normes impugnades sinó sobre la seva vigència com a límit de les competències autonòmiques.

La sentència insisteix novament sobre

l'abast de les bases dictades per l'Estat a l'empara dels articles 149.1.11 i 149.1.13 CE, especialment pel que fa a l'àmbit organitzatiu. Després d'al·ludir a la STC 137/1986, el Tribunal assenyala que determinats aspectes, com la composició concreta d'un òrgan determinat o la previsió o el sistema de designació dels seus components, «*pueden considerarse opciones constitucionales concretas siempre que no den lugar a una conformación radicalmente distinta del modelo participativo en la legislación estatal*». I afegeix seguidament que «*Una normativa básica de la organización de las Cajas tan detallada que vaciase prácticamente de contenido las competencias de las Comunidades Autónomas supondría una vulneración de los Estatutos de estas Comunidades*».

En igual sentit que en la sentència 48/1988, l'alt Tribunal afirma que, en el cas que s'examina, els interessos generals que persegueix l'ordenació estatal estan continguts en l'exposició de motius de la LORCA: Democratitzar els òrgans de govern de les caixes, conciliar aquesta democratització amb una gestió eficaç i establir una normativa d'acord amb l'Estat de les Autonomies. En conseqüència, les normes que conté la LORCA hauran de ser qualificades de bàsiques si s'ajusten a aquests objectius. En desenvolupament d'aquesta doctrina, el Tribunal es pronuncia sobre el caràcter bàsic de diversos preceptes de la LORCA, tot insistint en alguns casos en les idees ja exposades en la STC 48/1988.

Lluís J. Segura

Sentència 52/1988, de 24 de març. Jocs i apostes.

Ponent:

Carlos de la Vega Benayas

El President del Govern respongué diversos preceptes de la Llei Catalana

15/1984, de 20 de març, del joc. Dues foren les qüestions objecte del recurs: la competència de la Generalitat per regular la fabricació i homologació dels materials i instruments destinats al joc en el terri-

tori de Catalunya i la inclusió de l'Organització Nacional de Cecs en el catàleg de jocs autoritzats.

Respecte a la primera de les qüestions, el Tribunal Constitucional es pronuncia en favor de la competència de la Generalitat basada en els articles 9.32 i 12.1.2 de l'Estatut. A aquesta atribució competencial no l'afecten els principis de la lliure circulació de persones i béns. La sentència diferencia amb gran claredat el que són atribucions competencials i el que són regulacions materials de l'exercici de la competència:

«Hay que partir de la consideración de que una cosa son los límites constitucionales y estatutarios relativos a la atribución de competencias a las Comunidades Autónomas, y otra los criterios materiales que de la Constitución o de los Estatutos de Autonomía se desprenden en cuanto al ejercicio por las indicadas Comunidades Autónomas de sus propias competencias, como sucede con los que impone el artículo 139 de la Constitución en sus dos apartados, por lo que sólo es posible alegar la infracción de estos últimos límites cuando las Comunidades Autónomas hayan ejercido materialmente las competencias que, a su juicio, les corresponden, ya que no cabe entender que puedan ser vulnerados, en su intrínseco contenido, por normas autonómicas que, en definitiva, se reducen a distribuir entre distintos órganos de la Comunidad las potestades que consideren naturalmente inferidas de sus competencias estatutarias».

No es tracta d'un reconeixement merament formal de la impossible col·lisió entre normes d'atribució de competències i normes de regulació material. El Tribunal Constitucional avança que la llibertat de circulació interpretada d'acord amb el disposat a l'art. 149.1.1 de la Constitució:

«...no impide, por extensiva que se pretenda esta interpretación, la atribución a las Comunidades Autónomas de competencias para

regular las características que debe reunir un determinado producto o las de los materiales o el régimen de fabricación de aquellos artículos que han de ser utilizados en su territorio (cuando esta competencia autonómica proviene de un título competencial, cuyo ejercicio puede y debe comportar normalmente una diversidad de condiciones de fabricación y homologación del producto), ni obstaculizar por sí misma al empresario para ejercer su actividad libremente, ni excluye su acceso al mercado en cualquier parte del territorio nacional, o fuera del mismo, aunque ello le obligue a una cierta diversificación de la producción».

Hi ha, per tant, un clar reconeixement d'un espai per a les potestats autonòmiques, la utilització del qual no constituirà mai per si mateixa una conculcació dels límits constitucionals. Malgrat la distinció entre regles materials i normes competencials la sentència no deixa de reconèixer als principis de regulació material un valor interpretatiu als efectes de la determinació de la distribució competencial, sense que això signifiqui confusió entre unes i altres normes:

«Por lo demás, es evidente que las reglas constitucionales y estatutarias que disponen la distribución de competencias entre el Estado y las Comunidades Autónomas, responden, en último término, a ciertos principios generales establecidos en la Constitución y, entre ellos, y aparte de los de unidad y autonomía, a los de igualdad sustancial de la situación jurídica de los españoles, en cuanto tales, en todo el territorio nacional —artículo 139.1 de la CE— y de libre circulación de personas y bienes —artículo 139.2 de la CE—; pero de estos principios no resultan directamente competencias en favor del Estado o de las Comunidades Autónomas, si bien informan las reglas que asignan tales competencias, que deben ser interpretadas de acuerdo con el contenido de los mismos».

Pel que fa a l'altra qüestió debatuda —la inclusió de l'ONCE en el catàleg de jocs autoritzats— la sentència considera que la Llei catalana és inconstitucional. La motivació, extremadament breu, és que un joc no pot ésser inclòs o exclòs només pel caràcter dels seus organitzadors. No es precisa quin és el precepte constitucional impugnat. No s'al·ludeix a l'àmbit territorial de l'ONCE que podria portar a la conclusió d'incompetència de la Generalitat:

«...la competencia sobre el juego no permite

a la Generalidad incluir o excluir del Catálogo de Juegos autorizados aquéllos que se determinen no en función de sus características propias, sino únicamente por referencia a sus organizadores, en cuanto que la identidad de éstos no puede implicar forzosamente una atribución competencial a la Generalidad. En consecuencia, dado que la ONCE ha sido incluida en cuanto tal organización, su inserción dentro del Catálogo de juegos excede de la competencia de la Comunidad Catalana y es inconstitucional».

J.F.

Sentència 53/1988, de 24 de març. conflicte positiu de competències: mesures de foment i conflicte de competències.

Ponent:

Francisco Rubio Llorente

Conflicte de competències interposat pel govern basc contra una ordre del ministeri de Sanitat de 19 de juny de 1984 per la qual es regula el reconeixement d'interès sanitari per actes de caràcter científic. La Sentència declara que la dita ordre és inaplicable al País Basc i, per tant, que el conflicte és inexistent.

És interessant la declaració que fa la Sentència respecte a la diferència —com a raó originadora de conflictes— entre normes que estableixen mesures de foment i normes que ordenen una matèria. En aquest sentit es diu que és propi de les mesures de foment *«no impedir ni entorpecer medidas análogas por otros órganos del po-*

der (...) y, en consecuencia, el único sentido que cabe atribuir al presente conflicto de competencia no es el de que el Gobierno Vasco se pretenda impedido o estorbado para adoptar medidas de fomento análogas sino el de que reclama para sí la competencia exclusiva de declarar de "interés sanitario" los actos que tengan lugar en el territorio de esa Comunidad Autónoma (...). El vicio de incompetencia radicaría así no en lo que la Orden dice, sino en lo que omite. En no haber precisado que sólo el Gobierno Vasco puede designar los actos que han de beneficiarse de las ventajas que a la declaración de interés sanitario atribuye el gobierno de la Nación cuando estos actos tienen lugar en aquella parte del territorio nacional».

F.C.

Sentència 69/1988, de 19 d'abril. Etiquetatge de productes i concepte formal de bases.

Ponent:

Eugenio Díaz Eimil

En aquest conflicte de competències l'Estat considerarà que la Generalitat, en permetre en el seu Decret 3.391/1983 que l'etiquetatge dels productes es pogués fer en català, o en castellà, o bé en ambdós idiomes, vulnerava la norma bàsica establerta pel Reial Decret 2.058/1982, de 12 d'agost que exigia la necessària utilització del castellà.

El Tribunal rebutja que l'article 3.3 de l'Estatut pugui fonamentar la competència de la Generalitat i ho fa en un to més radical que l'emprat en la jurisprudència anterior.

«Este mandato de normalización del uso de las lenguas oficiales en el territorio catalán no confiere, pues, competencia específica alguna a la Comunidad Autónoma frente al Estado, debiéndose, en consecuencia, establecer que la competencia estatutaria ejercida al aprobarse el Decreto 389/1983, de 15 de septiembre, no fue otra que la atribuida por el artículo 12.1.5 del Estatuto —defensa del consumidor y del usuario—, pues la materia regulada por dicho Decreto autonómico es la información de los consumidores y usuarios.»

Per a la resolució del tema s'haurà de contrastar la competència ex article 12.2.5 de l'Estatut amb les que puguin correspondre a l'Estat. Segons el raonament del Tribunal la base de la competència estatal es troba en l'article 149.1.16, que és més específic que el 149.1.1, i que és perfectament compatible, i per tant limitador, amb la competència ex article 12.1.5 de l'Estatut de la Generalitat.

determina que la regla del artículo 149.1.1 de la Constitución, por su más amplio alcance, deba ceder a la regla más especial, en este caso, del artículo 149.1.16 de la propia Constitución.

De acuerdo con esta conclusión y lo anteriormente razonado, resulta claro que la competencia que, en materia de defensa del consumidor, atribuye a la Comunidad de Cataluña el artículo 12.1.5 de su Estatuto no excluye la que al Estado le confiere el artículo 149.1.16 de la Constitución para dictar normas que, por su finalidad de aseguramiento uniforme de las condiciones de igualdad en la protección de la salud de todos los consumidores potenciales de cualquier clase de productos, y especialmente de los alimenticios, constituyan reglas básicas de aplicación general, delimitadoras de aquella competencia autonómica y, por consiguiente, vinculantes e indisponibles para la Comunidad titular de la misma.»

Però el raonament del Tribunal no el porta a proclamar la competència estatal. Si bé és cert que la competència de la Generalitat en matèria de defensa del consumidor ha de cedir en relació amb la competència bàsica estatal del 149.1.16, perquè això succeeixi s'ha de tractar d'autèntiques normes bàsiques estatals. I aquí el Tribunal fa un gir important en la seva jurisprudència. Després d'un temps en què ha posat l'accent en el concepte material de bases —perquè era impossible que l'Estat dictés normativa bàsica en totes les matèries que li corresponen i perquè no s'havia d'impedir a les Comunitats Autònomes que comencessin a legislar—, s'ocupa de les exigències formals per raons de seguretat jurídica.

«El carácter específico de la sanidad, respecto del plural de la defensa del consumidor,

«A la segunda finalidad atiende el principio de Ley formal que la misma doctrina acoge

en razón a que sólo a través de este instrumento normativo se alcanzará, con las garantías inherentes al procedimiento legislativo, una determinación cierta y estable de los ámbitos respectivos de ordenación de las materias en las que concurren y se articulan las competencias básicas estatales y las legislativas y reglamentarias autonómicas, doctrina que se proclama con la afirmación de que "las Cortes deberán establecer lo que haya de entenderse por básico" —fundamentos jurídicos 5.º de la STC 32/1981 y 1.º de la STC 1/1982—, cual expresa, de la manera bien relevante, que la propia Ley puede y debe declarar expresamente el alcance básico de la norma o, en su defecto, venir dotada de una estructura que permita inferir, directa o indirectamente, pero sin especial dificultad, su vocación o pretensión de básica.

»Como excepción a dicho principio de Ley formal, la referida doctrina admite que el Gobierno de la Nación pueda hacer uso de su potestad reglamentaria para regular por Decreto alguno de los aspectos básicos de una materia, cuando resulten, por la naturaleza de ésta, complemento necesario para garantizar el

fin a que responde la competencia estatal sobre las bases.

»Esta excepción, establecida principalmente para adecuar la legislación preconstitucional a situaciones nuevas derivadas del orden constitucional, como es la organización territorial del Estado, debe entenderse limitada al sentido que corresponde a su naturaleza de dispensa excepcional de suficiencia de rango normativo, pero no alcanza a la exigencia de que su carácter básico se declare expresamente en la norma o se infiera de su estructura en la misma medida en que es ello aplicable a la Ley formal, pues lo contrario sería permitir que por la vía reglamentaria se introduzcan elementos de confusión e incertidumbre, siendo que ello se deja negado en la Ley formal.»

La doctrina establerta pel Tribunal té enorme transcendència pràctica per tal com implica que no es poden establir normes materialment bàsiques per reglament sense algun element formal que directament o indirecta ho digui.

J. F.

Sentència 76/1988, de 26 d'abril, desestimant el recurs contra la Llei de Territoris Històrics del País Basc

El Tribunal Constitucional, en sentència donada el 26 d'abril de 1988, ha desestimat el recurs que cinquanta-cinc senadors d'Aliança Popular van interposar contra determinats preceptes¹ de la llei basca sobre «Relacions entre les Institucions Comunes de la Comunitat Autòno-

ma i els òrgans forals dels seus Territoris Històrics» (B.O. del País Basc, de 10 de desembre de 1983), llei coneguda com de Territoris Històrics (en endavant LTH).

El comentari que farem sobre aquesta sentència el dividirem en dos apartats: el

1. El recurs es va plantejar contra els articles 6.1, 14.3, 20, 21, 22, 24, 28 i 29 i Disposicions Transitòries Segona i Tercera de la LTH per tal com infringien la Disposició Addicional Primera de la Constitució, i els articles 3, 10, 24, 25, 37, 41 i 42 i la Disposició Addicional Primera de l'Estatut d'Autonomia del País Basc.

primer dedicat a la Disposició Addicional Primera de la Constitució, i el segon a l'exegesi que el Tribunal realitza sobre alguns preceptes de l'Estatut d'Autonomia del País Basc referents a la seva organització territorial interna.

1. *Els drets històrics d'Euskadi*

El Tribunal Constitucional ens aclareix l'abast i el significat d'una disposició constitucional que ha estat amplament debatuda per polítics i juristes:² la Disposició Addicional Primera que respecta i empara els drets històrics dels territoris forals.

Per a l'interpret suprem de la Constitució el precepte constitucional es refereix a les «Províncies Basques i Navarra» (f.j.2) per tal com han estat els únics territoris que han mantingut els seus furs durant el segle XVIII i part del XIX, fins al punt que han arribat «fins als nostres dies manifestacions d'aquesta peculiaritat foral».

El Tribunal Constitucional realitza una lectura conjunta dels dos paràgrafs de la Disposició Addicional Primera (f.j.3), i arriba a la conclusió, ja emesa en una sentència anterior,³ que la disposició foral no conté competències concretes, no pot estimar-se com una garantia de qualsevol competència que pugui legítimament qualificar-se d'històrica» (f.j.4). Perquè els drets històrics es tradueixin en

competències cal que s'actualitzin, actualització que s'ha de portar a terme fonamentalment per mitjà de l'Estatut d'Autonomia: «al costat de l'actualització que la Constitució per ella mateixa porta a terme, és l'Estatut d'Autonomia l'element més decisiu d'actualització» (f.j.5). Amb aquesta expressió, el Tribunal Constitucional sembla que deixa implícitament obertes les portes per a altres vies d'actualització (les lleis orgàniques de transferència i delegació de l'article 150.2, per exemple).

En aquest procés d'actualització, les competències que en resultin podran ser assignades a les Institucions Comunes del País Basc o als seus Territoris Històrics: «pot suposar (...) que determinats drets històrics incompatibles amb el fet autònom s'hagin de suprimir, o que s'hagin d'atribuir a uns nous subjectes, les Comunitats Autònomes, aquells que resultin imprescindibles per a la seva mateixa configuració o funcionament» (f.j.3). Amb això el Tribunal Constitucional desestima les tesis que assignen als Territoris Històrics la titularitat de les competències derivades de la Disposició Addicional Primera⁴ i relativitza la qüestió de la titularitat dels drets històrics; és l'Estatut d'Autonomia qui decideix la titularitat de les competències forals. D'aquesta manera, l'Estatut d'Autonomia del País Basc és «al mateix temps expressió del dret a l'autonomia que la Constitució reconeix a la nacionalitat basca i expres-

2. Els drets històrics han estat objecte d'estudi en dos congressos, el primer celebrat a Sant Sebastià el juliol de 1985 (els seus treballs es van publicar sota el títol «Jornadas de estudios sobre la actualización de los Derechos Históricos Vascos», a càrrec del servei editorial de la Universitat del País Basc el 1986) i el segon a Vitòria, l'octubre de 1987 en el marc del II Congrés Mundial Basc.

3. Sentència del Tribunal Constitucional 123/1984, de 18 de desembre, publicada al B.O.E núm. 10, d'11 de gener de 1985 (f.j.3).

4. Tomás-Ramón Fernández sosté que la garantia institucional de la Disposició Addicional Primera protegeix determinades competències dels Territoris Històrics, almenys les que tenia Àlaba durant el període constituent. Per aquest motiu opina que «la polèmica LTH no podia ser gaire diferent de com realment és. La qüestió venia prejulgada bàsicament des de la mateixa disposició primera de la Constitució» (dins *Los derechos históricos de los territorios forales*, Civitas, Madrid, 1985, p. 230).

sió actualitzada del règim foral, com a règim actualitzat, en el sentit de la Disposició Addicional Primera (f.j. 5). Al nostre parer, d'aquí es pot desprendre la tesi jurídic-política de l'especialitat de l'autonomia basca,⁵ ja que si la disposició foral no aporta un plus competencial respecte al règim general d'autonomies (en definitiva, la possibilitat de poder superar el *sostre* de l'article 149. 1), no s'entén ben bé que l'autonomia basca tingui una doble base constitucional.

En coherència amb el que hem exposat fins ara, per al Tribunal Constitucional els drets històrics només existeixen dins la Constitució: «serà de la mateixa Disposició Addicional Primera constitucional, i no de la seva legitimitat històrica d'on els drets històrics obtindran o conservaran la seva validesa i la seva vigència» (f.j. 3). La història, lluny d'erigir-se en font dels drets històrics,⁶ no té cap més consideració que la d'instrument que «podria contribuir a facilitar la solució de conflictes competencials en cas de dubte, imprecisió o aparent concurrència» (f.j. 6).

Com a contingut substantiu de la Disposició Addicional Primera, el Tribunal Constitucional entén que recull una garantia institucional de protecció de l'autonomia foral dels Territoris Històrics: «el que es garanteix és l'existència d'un règim foral, és a dir, d'un règim propi de

cada territori històric d'autogovern territorial, això és, de la seva «foralitat», però no de tots i cada un dels drets que històricament l'hagin caracteritzada» (f.j. 4). L'Alt Tribunal coincideix parcialment amb la tesi que ja va formular el professor Tomás-Ramón Fernández,⁷ i diem de manera parcial perquè atorga a la garantia un contingut més restringit que el formular per aquest autor. Per conservar la «imatge identificable d'aquest règim foral tradicional» que la Disposició Addicional Primera protegeix, caldria preservar les institucions forals tradicionals dels Territoris (les Juntes Generals i les Diputacions Forals), i reconèixer-los un grau d'autonomia tal que no quedin «convertides en un simple nom» sinó que tinguin una «existència real». A aquest respecte —com ja hem dit—, la Disposició Addicional Primera no conté competències concretes i per consegüent haurà de ser l'Estatut d'Autonomia qui assigni competències als Territoris Històrics respectant, però, la garantia constitucional. Més endavant, però, veurem que el Tribunal Constitucional inclou en la garantia institucional la necessitat d'un conveni intern entre les Institucions Comunes i els Territoris per a la distribució dels recursos financers generats pel Concert econòmic.

En definitiva, segons el Tribunal Constitucional, la Disposició Addicional Pri-

5. Podem citar, entre altres, els autors que, d'una manera o una altra, amb més o menys intensitat, associen la Disposició Addicional primera amb el reconeixement de la singularitat de l'autonomia basca: B. Clavero (digne de subratllar és la seva obra *El código y el fuero. De la cuestión regional en la España contemporánea*. Siglo XXI, Madrid, 1982); J. Corcuera («Alcance de la constitucionalización de los derechos históricos», dins *op. cit.* a la nota 2, i «Dos palabras sobre la indeterminación del concepto "derechos históricos"», dins *Cuadernos de Atxate*, núm. 3); D. Loperena («Unidad constitucional y actualizaciones generales y parciales de los derechos históricos», dins *op. cit.* a la nota 2); A. Figueroa («La dinámica de la Disposición Adicional Primera de la Constitución española de 1978. Los procesos de actualización de los derechos históricos», dins *op. cit.*); C. Coello, en comunicació presentada al Congrés Mundial Basc sobre Drets Històrics.

6. Sobre l'historicisme en relació amb la Disposició Addicional Primera, vegeu el comentari de M. Herrero Rodríguez de Miñón «Territorios históricos y fragmentos de Estado», dins *Revista Española de Derecho Constitucional*, núm. 14, i, sobretot, el treball de P. Lucas Verdú «Los derechos históricos como Constitución sustancial del Pueblo Vasco», ponència presentada al Congrés Mundial Basc de Vitòria.

7. El professor Tomás-Ramón Fernández ha explicat reiteradament la seva tesi en el seu llibre —*op. cit.* a la nota 4— i en les ponències presentades als dos congressos citats a la nota 1.

mera conté el manament d'organitzar la Comunitat Autònoma basca d'una forma «descentralitzada» reconeixent un «règim d'autogovern» als Territoris Històrics (f.j. 5), tesi que ja havia estat formulada pel professor Ignacio M.ª de Lojendio.⁸ Ens sembla criticable aquesta determinació de l'Alt Tribunal —i fins i tot contradictòria amb les seves pròpies afirmacions— ja que si l'expressió d'autogovern dels Territoris Històrics d'Àlaba, Guipúscoa i Biscaia és en l'actualitat l'autonomia d'Euskadi —perquè així ho han volgut—⁹ i si és l'Estatut d'Autonomia la plasmació d'aquesta autonomia i el text que actualitza el règim foral, no s'entén ben bé per què una disposició constitucional que es va introduir per trobar vies de solució a l'anomenat «problema basc»¹⁰ hagi de condicionar l'organització territorial del País Basc impedit que aquesta es constitueixi d'una manera «centralitzada» si així ho desitjés —fins i tot amb un pronunciament al respecte dels mateixos Territoris Històrics—, a més de prescriure l'existència d'unes Juntes Generals que han demostrat la seva inoperància.

2. Les disposicions estatutàries referents a l'organització territorial interna d'Euskadi

L'Estatut d'Autonomia reconeix als Territoris Històrics —les províncies d'Àlaba, Guipúscoa i Sant Sebastià— un àmbit d'autonomia definida a l'article 37

de l'Estatut d'Autonomia. Per al Tribunal Constitucional, aquesta autonomia té un contingut essencial compost per «les competències exclusives que deriven directament de l'Estatut» (f.j. 6) —expressades a l'apartat 3 de l'article abans citat— i un àmbit d'expansió constituït per les competències exclusives que se'ls puguin transferir —segon incís de l'article 37.3.f)— així com el desenvolupament normatiu i l'execució de les matèries que el Parlament basc assenyali (art. 37.4).

El contingut essencial és, en opinió de l'Alt Tribunal, «intocable pels poders autonòmics o estatals» (f.j. 6). Aquesta intangibilitat —que es deduiria del caràcter d'exclusivitat d'aquestes competències i de les limitacions establertes a les competències de les Institucions Comunes en els apartats 1 i 3 de l'article 10 i a l'article 25— comporta el reconeixement de l'existència d'una reserva reglamentària en favor dels Territoris Històrics, tema aquest que requereix un comentari específic per la seva singularitat i complexitat.

Sorpren que el Tribunal Constitucional no posi en qüestió l'exclusivitat d'aquestes matèries quan existeix jurisprudència que afirma que competències qualificades com a exclusives per la Constitució o els Estatuts d'Autonomia són en realitat compartides.¹¹ I diem això perquè, seguint opinions autoritzades,¹²

8. Ignacio M.ª de Lojendio e Irure: «La Disposición Adicional Primera y los derechos históricos», a la *Revista Vasca de Administración Pública*, núm. 12, pp. 114-115. Més recentment, i del mateix autor, vegeu *La Disposición Adicional Primera de la Constitución*, dins la col·lecció «Cuadernos Autonómicos», de l'IVAP.

9. Els Territoris Històrics s'han pronunciat dues vegades a favor d'una autonomia conjunta basca: l'acord d'incorporació al Consell General Basc adoptat per cada una de les Juntes Generals d'Àlaba, Guipúscoa i Biscaia, i el referèndum de ratificació de l'Estatut d'Autonomia per part del cos electoral de cada Territori.

10. En el debat constituent (vegeu *Constitución española (trabajos parlamentarios)*, Publicaciones de las Cortes Generales, Madrid, 1980) es veu clarament la voluntat del constituent que la disposició foral obrís una via de resolució de l'anomenat «problema basc».

11. Llegiu per exemple la sentència 5/1982, de 8 de febrer.

12. Jesús Leguina entén que totes les competències qualificades com a exclusives a l'article 37.3 de l'Estatut tenen, en realitat, caràcter de compartides (vegeu «Los Territorios Históricos vascos: poderes normativos y conflictos de competencias», *Revista Española de Derecho Constitucional*, núm. 3, particularment pp. 82-84).

considerem que almenys algunes de les competències que el text estatutari atribueix als Territoris amb caràcter d'exclusivitat, són compartides. Aquest seria el cas, per exemple, del règim electoral municipal (art. 37.3.d). Hi ha qüestions que, per manament constitucional, vénen regulades a la Llei Orgànica 5/1985 del règim electoral general, i que la norma foral de les Juntes Generals que regulés la matèria hauria de respectar necessàriament, tal com succeeix amb les lleis electorals autonòmiques.¹³ Aquesta llei orgànica no preveu, d'altra banda, cap règim especial per als municipis bascos a diferència del que passa amb l'elecció de les diputacions basques (art. 209).

Comptat i debatut, la interpretació que el Tribunal Constitucional realitza de l'article 37 de l'Estatut s'ajusta a la redacció del text —es troben a faltar altres arguments interpretatius que haurien donat probablement uns resultats diferents—, text que reflecteix una falta considerable de visió política per part de l'estatut basc que, en el seu afany per protegir l'autonomia foral dels Territoris Històrics, va establir una organització territorial interna inspirada en un model dualista desfasat, ineficax i generador de múltiples problemes com s'ha pogut comprovar en la praxi estatutària.

En el recurs es plantejava la inconstitucionalitat d'alguns articles de la LTH perquè, segons els recurrents, estableixen una titularitat compartida entre les Insti-

tucions Comunes i els Territoris Històrics dels ingressos obtinguts de la recaptació dels tributs concertats, contravenint d'aquesta manera el que determina l'article 42.a) de l'Estatut.¹⁴ El Tribunal Constitucional opina que dels articles impugnats no es dedueix cap mena de cotitularitat i per consegüent «en absència de contradicció —segons s'ha vist— entre el que disposen aquests articles de la LTH i l'Estatut d'Autonomia, aquesta interpretació resulta innecessària i inapropiada amb la finalitat del procediment d'inconstitucionalitat» (f.j.8).

Amb tot, per al Tribunal Constitucional l'expressió «es convindrà» que utilitza l'article 42 abans citat per determinar les aportacions que els Territoris Històrics han de fer a les Institucions Comunes basques «suposa l'exigència d'una concordança o acord de voluntats entre les Institucions Comunes i els Territoris Històrics» (f.j.9). En aquest sentit es basa en el fet que el pacte ha estat històricament l'element caracteritzador del sistema de Concerts i que aquest és «part del contingut mínim de la garantia institucional» del règim foral, i afegeix que «l'actualització que fa l'article 42.a) de l'Estatut d'Autonomia basc suposa que la Comunitat Autònoma del País Basc se situa, parcialment, en la posició que abans ocupava l'Estat».

Partint d'aquesta interpretació, el Tribunal Constitucional rebut les al·legacions dels recurrents argumentant que

13. La Disposició Addicional Primera, apartat 2, de la Llei Orgànica 5/1985, de 19 de juny, sobre el règim electoral general, diu que «en aplicació de les competències que la Constitució reserva a l'Estat s'apliquen també a les eleccions a Assembles Legislatives de Comunitats Autònomes convocades per aquestes els següents articles del Títol I d'aquesta Llei orgànica: 1-42; 44; 45; 46.1, 2, 4, 5, 6 i 8; 47.4; 49; 51.2 i 3; 52; 54; 58-63; 65; 66; 68; 69; 70.1 i 3; 72-75; 85; 86.1; 90-94; 95.3; 96; 103.2; 108.1 i 6; 109-119; 125-130; 131.2; 132; 135-152.

14. La lletra a) de l'article 42 de l'Estatut d'Autonomia d'Euskadi diu: «Els ingressos de la Hisenda General del País Basc estaran constituïts per a) les aportacions que efectuïn les Diputacions Forals, com a expressió de la contribució dels Territoris Històrics a les despeses pressupostàries del País Basc. Una llei del Parlament Basc establirà els criteris de distribució equitativa i el procediment pel qual, en funció d'aquelles, es convindrà i es faran efectives les aportacions de cada Territori Històric».

tots els procediments que la LTH estableix per determinar les aportacions dels Territoris a les Institucions Comunes compleixen amb l'exigència constitucional i estatutària de l'acord de voluntats entre les instàncies comunes i les forals, acord que es produeix en el si del Consell Basc de Finances Públiques (f.j.9, 10 i 11). La decisió final del Parlament basc —les aportacions s'han d'aprovar per llei formal— resulta, d'aquesta manera, condicionada i limitada pels acords assolits en el si del Consell i l'acció parlamentària no podria superar en cap cas els estrets marges fixats per la LTH (vegeu f.j. 11).¹⁵

L'exigència d'un concert intern ens planteja la qüestió de com s'han d'adoptar els acords. La LTH disposa que siguin per majoria absoluta, majoria que el Tribunal Constitucional considera suficient, però això donaria per vàlid l'acord de voluntats aconseguit entre el Govern i una sola de les diputacions, ja que el Consell té una composició paritària entre el Govern basc i el conjunt de les tres diputacions. Dificilment aquest hipotètic acord es podria anomenar —almenys des del punt de vista polític— pacte entre el Govern i les diputacions. D'altra banda, aquesta mancança és una mostra de la poca coherència i soli-

desa del sistema financer intrabasc regulat en el Títol II de la LTH, sistema que, a parer nostre, requereix una revisió a fons a la llum de la sentència del Tribunal Constitucional que aquí comentem.

Finalment, en el recurs s'impugna l'article 14.3 de la LTH així com la Disposició Transitòria Tercera (en totes dues es preveu una llei del Parlament Basc sobre «coordinació, harmonització fiscal i col·laboració», i concretament a la disposició es disposa en el seu paràgraf segon l'adopció per part del Consell de mesures de coordinació entre els Territoris, mesures que cal que siguin posteriorment aprovades per aquests). Respecte a la primera de les qüestions, el Tribunal Constitucional entén que les disposicions recorregudes no contravenen ni la Constitució ni l'Estatut¹⁶ i que el control de constitucionalitat s'haurà de fer, si de cas, sobre la futura llei en el sentit de «si s'ha respectat la garantia institucional del règim foral en matèria fiscal» (f.j. 12). Sobre les mesures de coordinació, el Tribunal Constitucional entén que l'aprovació d'aquestes per part dels òrgans forals allunya tota possible contradicció amb la Disposició Addicional Primera constitucional o de l'Estatut (f.j. 13).

Íñigo Lamarca Iturbe

15. El Parlament Basc té les següents atribucions en el procediment de determinació de les aportacions dels Territoris al Govern basc: 1. Aprovar o rebutjar en la seva totalitat l'Acord del Consell Basc de Finances Públiques (CBFP) sense que es puguin fer esmenes (art. 29.1 de la LTH); 2. Adoptar les decisions en els punts en què no s'hagués arribat a un acord en el CBFP en el termini establert (art. 29.2 de la LTH); 3. Aprovar o rebutjar en la seva totalitat, sense possibilitat de presentar esmenes, la metodologia de càlcul de les aportacions per a almenys tres anys (art. 22.8 de la LTH).

16. L'article 41.2.a) de l'Estatut conté, precisament, la previsió de normes per a la coordinació, harmonització fiscal i col·laboració dictades pel Parlament basc.

Sentència 80/1988, de 28 d'abril. Etiquetatge de productes i concepte formal de bases.

Ponent:

Carlos de la Vega Berayas

El conflicte de competència resol't en aquesta sentència és idèntic al de la sentència 69/1988 amb l'única diferència que la controvèrsia es produïa en aquest cas entre l'Estat i la Xunta de Galícia.

El Tribunal repeteix idèntica argumentació a la de la sentència 69/1988,

subratllant el concepte formal de les bases. No altera el raonament del Tribunal el fet que l'Estatut galleg estableixi una autèntica competència per a la promoció de la llengua gallega en el seu article 27.20, ja que per més inespecífica, aquesta competència no pot ésser preferida respecte a les de «defensa del consumidor i usuari» i «bases de la sanitat».

J.F.

Sentència 86/1988, de 3 de maig. Conflicte positiu de competències: drets històrics de Navarra (art. 49.3 LORAFNA).

Ponent:

Miguel Rodríguez-Piñero

1. Una qüestió processal prèvia té interès en aquest conflicte. El Tribunal estableix que per comptabilitzar el termini de 2 mesos per a interposar el requeriment previ al conflicte, establert a l'article 63.2 LOTC, s'ha de tenir en compte, no el moment en què l'ens contra el qual es recorre rep el requeriment, sinó el moment en què el recurrent adopta l'acord de promoure'l. Així mateix, s'estableix que la utilització de la junta de cooperació establerta a l'article 69 LORAFNA com a obligatòria no és un requisit de procediment previ que impedeixi l'accés al Tribunal Constitucional.

2. La Sentència acumula dos conflictes positius de competència promoguts pel president del Govern contra determinats preceptes dels Decrets Forals de Navarra 24/1984, de 18 d'abril, i 182/1984, de 14 d'agost, referents a transport de viatgers i mercaderies per carretera.

3. Les competències navarreses respec-

te a carreteres i transports de viatgers, estan assenyalades als articles 49.1.f) i 49.2 LORAFNA, dins el marc dels articles 148.1 i 149.1.21 CE, i es regeixen bàsicament pel principi de territorialitat com en la resta d'Estatuts. Dins d'aquests paràmetres corresponen a la Comunitat les competències executives en qualsevol cas a les legislatives dels transports que transcorrin íntegrament per Navarra. A l'Estat, les legislatives dels transports que excedeixin del territori de Navarra.

Així mateix, l'article 49.2 LORAFNA disposa que «Navarra conservarà íntegramente las facultades y competencias que actualmente ostenta» respecte, entre d'altres, a la matèria que ens ocupa. Examinat pel Tribunal el conveni entre Navarra i l'Estat, de data 22 de novembre de 1950, es conclou que Navarra no té, segons aquest conveni, facultats normatives de cap tipus.

Això no obstant, una repetida pràctica feia que la Diputació Foral dictés legislació com a pròpia que de fet no era més que la simple repetició dels reglaments estatals amb l'adaptació als òrgans propis de l'Administració de Navarra. En

aquest punt, el Tribunal considera que Navarra no exercia en aquests casos una competència pròpia, sinó «sólo producía, como innovación, la aclaración de los órganos competentes en cada caso, o sea, la función de un reglamento orgánico».

Com a doctrina general sobre els drets històrics navarresos, la Sentència estableix que:

«El carácter de Norma suprema de la Constitución imposibilita el mantenimiento de situaciones jurídicas que resultan incompatibles con los mandatos y principios constitucionales, de modo que los derechos históricos han de adaptarse al nuevo orden democrático del Estado de las Autonomías, por lo que de la Disposición Adicional primera de la Constitución no se deriva el amparo y respeto de toda competencia que pueda legítimamente calificarse de histórica, sino la existencia de un ré-

gimen foral que ha de preservarse tanto en sus rasgos organizativos como en su ámbito de poder».

En definitiva, com ja ha establert altres vegades el Tribunal Constitucional, el reconeixement i respecte dels drets històrics forals que emparen les competències que es deriven de l'article 49.3 LORAFNA tenen com a exigència ineludible que les dites competències siguin exercides dins el respecte al sistema constitucional vigent de distribució de competències.

4. En conseqüència, el Tribunal declara contraris a l'ordre de competències els preceptes del Decret Foral que regulen les autoritzacions del transport discrecional de mercaderies i viatgers d'àmbit superior al territori foral.

F.C.

Sentència 102/1988, de 8 de juny. Eleccions sindicals de funcionaris.

Ponent:

Carlos de la Vega Benayas

Dos són els pronunciaments més destacats d'aquesta sentència. N'és el primer l'afirmació de la impossibilitat de procedir al desenvolupament legislatiu quan és impossible la deducció de les bases del conjunt de l'ordenament jurídic, pel fet de no haver-hi regulació de la matèria.

En el cas que ens ocupa la Comunitat Autònoma Basca havia endegat unes actuacions materials per procedir a la realització d'eleccions de representants dels seus funcionaris. Per al Tribunal Constitucional en aquesta matèria no es pot deduir la legislació bàsica del conjunt de l'ordenament estatal vigent i la Comunitat Autònoma, en absència d'unes bases materials, havia d'esperar la legislació

formalment bàsica de l'Estat. L'operació de deducció de les bases materials no pot significar introduir-se en el terreny del que és bàsic. La inactuació de l'Estat no suposa un eixamplament de les competències autonòmiques:

«... como este Tribunal ha dicho en ocasiones, lo básico podría deducirse de la legislación pre-constitucional que fuese compatible con la Constitución (SSTC 54/1982 y 24/1985, entre otras). Pero no debe olvidarse que la normativa pre-constitucional —con algunas excepciones que aquí no son aplicables, como las que tuvo en cuenta en la STC 165/1986, de 18 de diciembre— no se había ocupado de la elección de órganos de representación de los funcionarios ante las Administraciones Públicas, actividad que tampoco cabía deducir necesariamente de la libertad sindical o de otros derechos constitucionales, ni

tampoco de la Constitución, que guarda silencio al respecto, sin establecer forma alguna de representación colectiva de los funcionarios, materia que, por ello, debe considerarse de configuración legal y no regulada básicamente hasta tanto no se hiciera, y como así se hiciera, por el legislador estatal».

Amb aquest raonament el Tribunal Constitucional s'aparta del dogma de la «completud» de l'ordenament jurídic, entenent que hi ha llacunes que són insalvables. El criteri per saber si hi ha norma bàsica és diferent del criteri per saber si hi ha norma. En el segon cas la solució serà sempre positiva: sempre hi ha norma aplicable. Contràriament —i incomprendiblement— si la pregunta que hom fa és si hi ha o no norma bàsica, la resposta pot ésser tant positiva com negativa. I quan és negativa, lògicament esdevé impossible completar un nucli inexistent.

El segon aspecte important de la sentència és la decisió sobre si perquè es doni un conflicte de competències cal l'existència d'una disposició o resolució formal o n'hi ha prou amb simples actes procedimentals preparatoris o fins i tot amb actuacions materials. L'opció del Tribunal és de caràcter antiformalista. Per tant, considera que les activitats preparatòries de la celebració d'unes eleccions constitueixen requisit suficient per generar un conflicte de competències:

«No hay que olvidar, en este sentido, que este Tribunal, al referirse a los actos susceptibles de provocar un conflicto de competencias, ha considerado tales a circulares o meras comunicaciones en las que se afirmaba que no eran más que puras instrucciones internas

dirigidas a órganos subordinados, o informaciones no resolutorias (SSTC 33/1982 y 27/1983). Cabe, pues, la posibilidad de admitir actos preparatorios, como base de un conflicto siempre, claro, que su contenido perturbe o no respete el orden de competencias.

Esta calificación es la que corresponde a los actos de origen de este conflicto, cuya existencia no puede negarse, pese a la exigua prueba que los constata, pues no cabe equiparar la exigüidad con la debilidad de las probanzas y ello lo confirma la circunstancia de que el propio Gobierno Vasco no haya negado la autenticidad o veracidad de la documentación que al principio se ha reseñado y que demuestran por sí solos la existencia de un proceso electoral para elegir representantes de los funcionarios ante la Administración Pública de la Comunidad Autónoma, proceso que, como hecho concluyente, está acreditado "res ipsa loquitur" por una originaria actuación administrativa (cuya regularidad no es oportuno tratar aquí) con relevancia para su control en este proceso constitucional. Es evidente que la inactividad del Gobierno en este caso hubiera producido la consumación de un proceso electoral para el cual se le niega a la Comunidad Autónoma la competencia».

El Tribunal estén la virtualitat de desencadenar un conflicte a les simples actuacions materials. Més endavant la sentència parla textualment de «*los actos materiales impugnados*». La situació és diferent del cas d'actes de tràmit, que són expressió d'una competència administrativa. En el cas de les actuacions materials no hi ha exercici de la competència, que en tot cas s'ha produït en un inexistent acte anterior, que es presumeix.

J. F.

Sentència 103/1988, de 24 de maig. Recurs d'inconstitucionalitat. Llei del Parlament d'Andalusia, d'Arxius.

Ponent:

Jesús Leguina Villa

Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel President del Govern contra diversos articles de la Llei del Parlament d'Andalusia 3/1984, de 9 de gener, d'Arxius.

Tal i com posa de relleu l'Advocat de l'Estat en les seves alegacions, dos són els problemes de constitucionalitat que planteja l'esmentada Llei. Per una banda, inclou en el patrimoni documental andalús, arxius de titularitat estatal, la qual cosa, segons la part actora, pot vulnerar els articles 149.1-28 de la Constitució i 13.28 de l'Estatut d'Autonomia d'Andalusia, i per una altra banda, conté preceptes que fan referència a arxius de titularitat no autonòmica, que depenen d'Entitats d'àmbit territorial superior a la Comunitat Autònoma, cosa que pot suposar una violació del principi de territorialitat reconegut als articles 137 de la Constitució i 41.1 de l'Estatut andalús.

La competència que a la Comunitat Autònoma andalusa li atribueix en exclusiva l'article 13.28 del seu Estatut sobre el patrimoni històric, artístic, monumental, arqueològic i científic, és interpretada pel Tribunal en el sentit que comprèn la competència autonòmica per a definir el patrimoni documental d'Andalusia com a part integrant del seu patrimoni històric, així com per a determinar els documents que es troben en el seu territori que el constitueixen.

La representació de l'Estat assenjala que, essent els documents l'objecte i el contingut material dels arxius, les declaracions legals que defineixen el patrimoni documental andalús afecten als documents recollits als arxius de titularitat estatal, documents que es subjecten també al règim previst a la Llei autonòmica,

vulnerant-se d'aquesta manera la competència legislativa exclusiva que la Constitució reconeix a l'Estat per a establir el règim jurídic dels seus propis arxius.

El Tribunal Constitucional resol el problema amb una interpretació sistemàtica de la Llei que exclou del seu àmbit d'aplicació els arxius de titularitat estatal tot i advertint que:

«... el ejercicio de esa competencia exclusiva de la Comunidad Autónoma andaluza en materia de archivos (radicados o localizados en su ámbito territorial y de titularidad no estatal) debe adecuarse al límite mismo dimanante de la previsión del artículo 149.1-28 de la Constitución, relativo a la competencia exclusiva del Estado en lo que atañe a la defensa del patrimonio cultural, artístico y monumental español contra la exportación y la expoliación. Y ello por la razón de que tales archivos, en la medida en que reúnen conjuntos orgánicos de documentos, son también bienes integrantes del patrimonio histórico y cultural español, quedando, por tanto, específicamente sometidos a la señalada limitación. De manera que la competencia exclusiva de Andalucía, aun en relación con los archivos que no sean de titularidad estatal, lo es sin perjuicio de lo dispuesto en el artículo 149.1-28 de la Constitución».

La violació del principi de territorialitat per la Llei objecte del recurs, és negada pel Tribunal Constitucional. Després de reconèixer que els preceptes que regulen el patrimoni documental andalús incidiran sobre el règim dels arxius i documents situats en el territori d'aquesta Comunitat Autònoma que pertanyen a entitats d'abast superior al territori de la Comunitat, afirma que aquesta situació és el resultat de les disposicions constitucionals i estatutàries. Resulta particular-

ment interessant la conclusió a què arriba el Tribunal un cop ens ha recordat que gràcies a la clàusula residual de l'article 149.3, la Comunitat Autònoma d'Andalusia pot recollir com a exclusiva en el seu Estatut la competència en matèria d'arxius, museus, biblioteques i d'altres col·leccions de naturalesa anàloga que no siguin de titularitat estatal:

«De la conjunció de las normas constitucional y estatutaria no resulta en modo alguno una reserva en favor de la competencia estatal, excluyendo a la autonómica, referida a archi-

vos de titularidad no estatal que pertenezcan o se integren en entidades de ámbito territorial superior al de la Comunidad, ni se especifica tampoco, como parece indicar la demanda, que la competencia de ésta se extienda sólo a archivos de interés para la Comunidad Autónoma. Por el contrario, resulta de la Constitución y del Estatuto (en su art. 10) que el ámbito de la competencia sobre esta materia no viene definido por el criterio del interés, sino por el criterio general de localización de los archivos dentro del territorio de la Comunidad».

Xavier Bonet i Frigola

Sentència 104/1988, de 8 de juny. conflicte positiu de competència. Administració penitenciària.

Ponent:

Miguel Rodríguez-Piñero y Bravo Ferrer

En aquest pronunciament, el Tribunal Constitucional resol el conflicte positiu de competència plantejat pel govern Basc davant el Govern de l'Estat contra el Reial Decret 1436/1984, de 20 de juny, sobre normes provisionals de coordinació de les administracions penitenciàries.

Com aspecte previ a les qüestions de fons, es planteja el problema de si el conflicte de competència és la via processal més adient per a resoldre aquells supòsits en què una comunitat autònoma impugna una disposició de l'Estat sense reivindicar la competència per a dictar-la, sinó únicament posant de relleu com el contingut concret de la mateixa envaeix el seu àmbit competencial propi. El Tribunal Constitucional reconeix —tot i recordant la doctrina establerta a la sentència 11/1984— l'oportunitat d'utilitzar el conflicte de competències per a resoldre problemes com el plantejat:

«Este Tribunal ha admitido que en estos conflictos de competencia es posible plantear, para garantizar el ámbito propio de autonomía, supuestos de lesión por simple menoscabo, no por invasión de competencias ajenas, de modo que no resulta indispensable que el ente que plantea el conflicto recabe para sí la competencia ejercida por otro, sino tan sólo que la actuación del otro afecte a su propio ámbito de autonomía condicionando o configurando de forma que juzguen adecuadas las competencias que en virtud de esa autonomía ostenta».

No és objecte de discussió per cap de les parts en conflicte, la distribució competencial entre l'Estat i la Comunitat Autònoma del País Basc en matèria penitenciària; les representacions d'ambdues parts estan d'acord que li correspon al País Basc en exclusiva l'execució de la legislació penitenciària, mentre que l'Estat conserva la potestat legislativa, que inclou els reglaments d'execució de les lleis.

El segon problema que centra l'atenció del Tribunal és l'existència d'una competència estatal per a coordinar l'activitat i

gestió de les administracions penitenciàries autonòmiques. En relació a aquest tema, el Tribunal constitucional distingeix les manifestacions específiques de coordinació contingudes a la Constitució com a competència addicional a una competència normativa limitada (per exemple, els articles 149.1-13, 15 o 16), de les funcions generals de coordinació que corresponen a l'Estat quan les seves competències normatives són plenes i que el Tribunal justifica al·legant que aquell no pot desentendre's de l'execució autonòmica de la legislació estatal.

En algun altre pronunciament, com ara la STC 32/1983, el Tribunal ja ha reconegut aquesta competència estatal de coordinació, la finalitat de la qual és aconseguir: *«La integración de la diversidad de las partes o subsistemas en el conjunto o sistema, evitando contradicciones y reduciendo disfunciones... que impedirían o dificultarían la realidad misma del sistema»*. Aquesta facultat de coordinació que correspon a l'Estat té una especial transcendència en matèria penitenciària, ja que la normativa referent a la mateixa afecta a drets fonamentals, en particular, als reconeguts als articles 17 i 25 de la Constitució.

Per tancar el tema de la coordinació de l'actuació de les comunitats autònomes en l'execució de la legislació estatal, el Tribunal fa unes interessants consideracions sobre l'indispensable equilibri entre el respecte de les autonomies territorials i la necessitat d'evitar que aquestes portin a separacions o compartimentacions que desconeguin la pròpia unitat del sistema que proclama l'article 2 de la Constitució:

«Respetando rigurosamente las competencias de ejecución de las comunidades autónomas y sin introducir indebidamente formas de control directo o jerárquico ha de admitirse la competencia del Estado cuando dispone de competencias normativas plenas para establecer,

con una finalidad coordinadora, condicionamientos en el ejercicio competencial, que sólo serían contrarios al orden constitucional cuando, desde el punto de vista cualitativo o cuantitativo, supongan una pérdida de la autonomía de ejecución de la comunidad autónoma».

Abans d'entrar en l'anàlisi de cadascun dels preceptes impugnats, el Tribunal s'ocupa de la idoneïtat de l'instrument normatiu utilitzat per l'Estat en regular la coordinació de les administracions penitenciàries per la novetat que suposa la regulació continguda al Reial Decret 1436/1984, respecte al que preveia la Llei General Penitenciària i de si la utilització d'un reglament i no d'una llei per a regular-la pot suposar una vulneració competencial. En aquest sentit, el Tribunal Constitucional és especialment contundent:

«No deben confundirse los problemas de la distribución competencial propios de un conflicto de competencia con los del respeto del principio de legalidad, en los casos donde, como en la materia penitenciaria, existe competencia exclusiva reguladora del Estado. Una cosa es que el Estado sea competente para normar una determinada materia y otra bien distinta es que esa normación tenga que establecerse a través del cauce de la Ley o del Reglamento».

L'obligació que l'article 2 del Reial Decret 1436/1984 imposa a les comunitats autònomes d'informar a la Direcció General d'Institucions Penitenciàries de tot ingrés, trasllat, sortides, classificacions, permisos i altres dades que afectin a la situació penitenciària dels interns dels establiments que gestionen, entén el Govern Basc que vulnera les seves competències i desconeix el que disposen els articles 79 i 80 de la Llei Orgànica General Penitenciària. El Tribunal Constitucional reconeix la competència de l'Es-

tat per a establir un deure d'informació com el que imposa l'article esmentat i recordant la doctrina establerta a la Sentència de 5 d'agost de 1983, afirma que: «En un sistema de autonomías territoriales la eficacia de la acción de los poderes públicos requiere la mejor transparencia entre los mismos», matisant que «...este tipo de instrumentos de información en relación con las comunidades autónomas no puede convertirse en un nuevo mecanismo de control» i que «aunque la legislación del Estado pueda imponer obligaciones de información a las comunidades autónomas en materia penitenciaria, ello no supone que le esté permitido el establecimiento de un control genérico indeterminado que implique una dependencia jerárquica de la comunidad autónoma respecto al Estado, ni un control estatal con facilidades de dirección, rectificación o represión, sobre las autoridades autonómicas de los establecimientos penitenciarios».

El darrer aspecte que volem destacar de la sentència que ens ocupa és la impugnació per part del Govern Basc de l'article 3 del Reial Decret que centra la nostra atenció, quan estableix que la Direcció General d'Institucions Penitenciàries i l'Administració Penitenciària de cada comunitat autònoma procediran conjuntament a determinar les places òptimes i màximes de compliment de penes que es transfereixen; entén el Govern Basc que aquesta fórmula d'actuació conjunta vulnera les competències de la comunitat autònoma. En relació al problema que planteja aquest precepte, el Tribunal Constitucional,

després d'assenyalar que la determinació del nombre de places dels establiments penitenciaris no és una facultat executiva i que, per tant, pot ser objecte de la competència normativa pròpia de l'Estat, es pronuncia en el sentit que:

«... nuestro sistema penitenciario se configura precisamente como un sistema único que integra un conjunto de establecimientos intercomunicados y gestionados, bien por la administración del Estado, en algunos casos, bien por la Administración Autónoma; y como se ha indicado, este sistema es instrumento para el cumplimiento de fines globales del Estado conjunto. Resulta de todo ello que las decisiones que afectan a todo ese sistema... han de adoptarse con carácter general y de forma homogénea para todo el sistema. y, en consecuencia, por el Estado y en el ámbito estatal de actuación. No son posibles en este punto decisiones autonómicas unilaterales que, al modificar el número de plazas disponibles para absorber a la población penitenciaria, tendrían consecuencias o repercusiones en el conjunto del sistema penitenciario y condicionarían las decisiones de otras Administraciones Autonómicas y de la propia Administración del Estado».

Finalment, el Tribunal, malgrat l'extens raonament anterior, admet la possibilitat que l'Estat pugui utilitzar fórmules més obertes i flexibles de cooperació amb les comunitats autònomes que permetin la participació de l'Administració autonòmica en les decisions que l'Estat podria haver adoptat directament.

Xavier Bonet i Frigola

Sentència 123/1988, de 23 de juny. Normalització lingüística a les Balears.

Ponent:
Jesús López Guerra

El President del Govern impugnà di-

versos preceptes de la Llei 3/1986, de 29 d'abril, de normalització lingüística de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears. El Tribunal Constitucional segueix

els propis criteris establerts a les sentències 82, 83 i 84 de 1986, però afegeix noves apreciacions de gran importància.

D'una part, la sentència segueix els criteris ja establerts anteriorment. Així, declara inconstitucional el reconeixement genèric de la legitimació per exercir accions judicials en defensa dels drets lingüístics, entenent que s'envaeixen les competències estatals ex 149.1, 6 i 18 de la Constitució. Així mateix, considera contrària a la Constitució la consideració del text català com a autèntic, per invasió de la competència estatal de l'article 149.1.8 de la Constitució.

Si en els dos supòsits anteriors el Tribunal es limita a reiterar la doctrina establerta en supòsits equivalents de la Llei catalana de Normalització Lingüística, respecte de l'article 10.1 de la llei impugnada arriba a conclusions diferents de les de la sentència sobre l'euskera, encara que això és degut a diferències dels dos preceptes suposadament homòlegs. Si el Tribunal va considerar inconstitucional l'article 6.2 de la llei basca, que preveia, en cas de disconformitat entre els interessats, l'ús de la llengua en què s'havia iniciat l'expedient «*sin perjuicio del derecho de las partes a ser informados en la lengua que deseen*», considera en canvi plenament constitucional l'article 10.1 de la llei balear que estableix la mateixa solució, però «*sin perjuicio del derecho de las partes a que le sea librada la traducción correspondiente*». El Tribunal argumenta que «*...cabe apreciar en el presente supuesto que la traducción es una actividad cualitativamente distinta de la simple "información" y, en cuanto reproducción total y fidedigna de las actuaciones del procedimiento, no supone, por sí misma, un riesgo para su destinatario, que se ve perfectamente protegido al tener conocimiento de todos y cada uno de los extremos del procedimiento: conocimiento que deberá entenderse producido, para salvaguardar el derecho de la parte, a partir de la*

efectiva recepción de la traducción y a través de ella».

Més interessants són les incursions del Tribunal Constitucional en nous aspectes de la normalització lingüística. L'article 13 de la Llei balear es referia a l'ús del català per part de les persones que realitzessin el servei militar a les Illes Balears i la validesa de les actuacions militars fetes en català a l'àmbit d'aquesta Comunitat Autònoma. La sentència declara inconstitucional aquest precepte. Tanmateix fa una interessant ponderació de les competències sobre normalització lingüística i defensa. Distingeix un àmbit extern de relació amb els ciutadans i un d'intern, d'organització administrativa. Només en aquest segon no pot interferir-se la legislació autonòmica.

«Nada impide, en principio, según la doctrina general sentada por anteriores decisiones sobre la cooficialidad, que se extraigan las consecuencias de dicho principio en relación con todas las Administraciones jurídicas, sin que a ello sean una excepción las Fuerzas Armadas, como pretende demostrar el letrado del Estado. Las particularidades que poseen las Fuerzas Armadas no excluyen, como señalan los escritos del Gobierno y Parlamento balear, su carácter de Administración Pública.

»En este sentido, nada se opone a que para garantizar la efectiva cooficialidad, la Comunidad Autónoma especifique la validez de las actuaciones de los particulares ante los poderes públicos en una de las lenguas oficiales: Como señalábamos en la STC 82/1986, fundamento jurídico 3.º —en los territorios dotados de un Estatuto de cooficialidad lingüística, el uso por los particulares de cualquier lengua oficial tiene efectivamente plena validez jurídica en las relaciones que mantengan con cualquier poder público radicado en dicho territorio, siendo el derecho de las personas al uso de una lengua oficial un derecho fundado en la Constitución y respectivo Estatuto de Autonomía—.

«*Ahora bien, dicho esto, ha de tenerse en cuenta que la atribución de la regulación de la cooficialidad y sus efectos no pueden suponer una atribución de competencias específicas más allá del marco establecido en el reparto que llevan a cabo la Constitución y los Estatutos de Autonomía. A este respecto ha de recordarse que el artículo 149.1.14 CE dispone que el Estado tiene competencia exclusiva en lo que se refiere a las materias de Defensa y Fuerzas Armadas, lo que excluye cualquier intervención de la organización de las Fuerzas Armadas. Y, sin duda, el uso de la lengua en el seno de las Fuerzas Armadas para los fines de su servicio interno, y por los miembros de las mismas (integrados en una relación especial de sujeción) es algo que afecta a las mismas bases de su organización y funcionamiento, dadas sus características internas. En consecuencia, y en ejercicio de una atribución competencial expresa, corresponde en exclusiva al Estado la regulación material del uso de las lenguas oficiales en las Fuerzas Armadas, y le corresponde asimismo, en exclusiva, la fijación de las condiciones y requisitos para la determinación de la validez de los actos de la Administración militar.*»

Contràriament, pel que fa a la relació entre competència sobre normalització lingüística i competència sobre homologació de títols acadèmics, la sentència s'inclina per un predomini absolut de la segona, entenent que la competència estatal ha de fixar totes les condicions. Així considera que l'article 20.2 de la Llei Ba-

lear, en exigir el coneixement suficient d'ambdues llengües oficials per a l'obtenció del títol de Graduat Escolar, és inconstitucional.

«*Pues bien, en el artículo 20 de la Ley Balear, lo que se hace es establecer una condición añadida y distinta a los previstos para la expedición del título, y que incluyen la superación de las enseñanzas correspondientes: la de acreditar además un conocimiento suficiente, oral y escrito, de los dos idiomas oficiales. Resulta, pues, que incide en un ámbito reservado a la competencia exclusiva del Estado, creando una nueva condición, no prevista ni genérica ni específicamente en la normativa estatal, y que no puede considerarse mera consecuencia lógica de la cooficialidad de los idiomas catalán y castellano, y del correspondiente deber de atender a su conocimiento y enseñanza, ya que estas finalidades pueden conseguirse por otros medios.*»

Les conseqüències pràctiques d'aquest pronunciament del Tribunal són importants, però poden relativitzar-se si es té en compte que el Tribunal Constitucional el que prohibeix és l'exigència de coneixement del català, com a condició diferenciada de la de superació dels ensenyaments corresponents, però no la inclusió del català entre aquests ensenyaments, de manera que l'obtenció del títol signifiqui un coneixement del català d'acord amb el disseny dels plans d'estudi.

J.F.

Sentència 142/1988, de 12 de juliol. Recurs d'inconstitucionalitat. Llei reguladora del Justícia de Aragó.

Ponent:

Fernando García Mon y González-Reguera

tucionalitat interposat pel President del Govern contra diversos articles de la Llei 4/1985, de 27 de juny, de les Corts d'Aragó, reguladora del Justícia de Aragó.

Ens trobem davant d'una sentència bà-

La sentència resol el recurs d'inconsti-

sicament interpretativa en la qual el Tribunal Constitucional ens diu quina lectura s'ha de fer dels preceptes impugnats per entendre'ls d'acord amb la Constitució.

Tres són els problemes a què dóna resposta la sentència que ens ocupa. En primer lloc, l'Advocat de l'Estat posa de relleu que l'article 2.3 de la Llei 4/1985, quan permet al Justícia de Aragó dirigir-se a tota mena d'autoritats, organismes, funcionaris i dependències de qualsevol Administració amb seu a la Comunitat Autònoma aragonesa, pot ser inconstitucional si s'entén en el sentit que el Justícia pot dirigir-se, amb efectes vinculants i generant obligacions, a òrgans de l'Administració de l'Estat amb seu a la Comunitat Autònoma aragonesa.

El Tribunal es mostra d'acord amb el recurrent en el sentit que una interpretació com la que proposa seria contrària a la Constitució, al mateix temps que posa de relleu com la mateixa pot ser obviada utilitzant els criteris interpretatius gramatical, sistemàtic, així com el que recull l'article 5 de la Llei Orgànica del Poder Judicial, segons el qual les normes s'han d'interpretar i aplicar segons els preceptes i principis constitucionals.

El segon problema que s'examina és el de la possible vulneració del principi d'autonomia local per la Llei objecte de recurs, quan faculta al Justícia per a supervisar l'actuació dels ens locals aragonesos en tot allò que afecti a matèries a les quals l'Estatut d'Autonomia atribueix competències a la Comunitat Autònoma d'Aragó.

El Tribunal Constitucional resol el dubte de constitucionalitat amb una interpretació de la Llei d'acord amb la Constitució:

«...si la supervisión se ejerce tan sólo sobre la actuación en el ejercicio de competencias propias de la Comunidad que hayan sido trans-

feridas o delegadas en los entes locales, estos actuarían en tales supuestos, efectivamente, como órganos descentralizados de la propia Comunidad, con lo que no se rebasaría el límite estricto que impone el artículo 33.2 del Estatuto. Esta interpretación del artículo 2.2 se compagina perfectamente con la distinción de competencias propias de las entidades locales de las atribuidas por delegación a que se refiere el artículo 7 de la Ley 7/1985, de 2 de abril, de Bases de Régimen Local, y mientras las primeras, según el art. 7 "se ejercen en régimen de autonomía y bajo la propia responsabilidad", las delegadas se ejercitan "en términos de la delegación que puede prever técnicas de dirección y control"».

Finalment, el Tribunal s'ocupa de la possible vulneració per la Llei 4/1985, de les Corts d'Aragó, de les competències que en matèria de legislació processal, penal i penitenciària, atribueix en exclusiva a l'Estat, l'article 149.1-6 de la Constitució.

El Lletrat de l'Estat entén que l'article 12.2 de la Llei és inconstitucional quan estableix que la correspondència i altres comunicacions que les persones privades de llibertat pel fet de trobar-se en centres de detenció, d'internament o de custòdia, desitgin tenir amb el Justícia de Aragó, tindran les garanties establertes per la legislació vigent per a la comunicació amb Jutges i Tribunals. Segons el Lletrat de l'Estat, el precepte afecta al règim de presos i detinguts i, per tant, incideix en l'àmbit de la legislació penal, processal i penitenciària.

El Tribunal Constitucional després de reconèixer que l'esmentat precepte estableix una equiparació entre Jutges i Tribunals i el Justícia de Aragó, proclama la seva inconstitucionalitat tot dient que:

«...la regulación estatal de las comunicaciones y correspondencia de las personas priva-

das de libertad con los Jueces y Magistrados bajo cuya competencia se hallen, no es por sí misma aplicable a las que el precepto contempla. Establecido esto, no hay duda de que se trata de una normativa procesal o penitenciaria que por ser competencia exclusiva del Estado con arreglo al artículo 149.1-6 de la Constitución, no puede ser regulada por una ley autonómica».

L'últim aspecte que volem destacar de la sentència que ens ocupa és la possible violació que de la competència exclusiva de l'Estat en matèria de legislació penal pot suposar l'advertència que conté l'arti-

cle 21.2 de la Llei del Justícia de Aragó quan preveu que:

«Quienes impidieran la actuación del Justicia de cualquier forma podrían incurrir en responsabilidad penal».

En aquest cas, el Tribunal Constitucional no veu que hi hagi vici d'inconstitucionalitat en el precepte esmentat, atès que aquest no tipifica cap figura delictiva, sinó que únicament preveu una possibilitat en tal sentit que tan sols es confirmarà si així ho entén el legislador estatal.

Xavier Bonet i Frigola

Sentència 152/1988, de 20 de juliol. Conflictes positius de competència núms. 325/1984, 327/1984, 328/1984, 410/1984, 615/1984 i 880/1987 acumulats. Titularitat de les competències sobre finançament d'actuacions de protecció en matèria d'habitatge.

Ponent:

Antonio Truyol Serra

1. El Govern basc va impugnar determinades disposicions reglamentàries estatals per les quals s'arbitraven diversos instruments per al finançament d'actuacions de protecció en matèria d'habitatges per al quadrienni 1984-1987, amb càrrec a recursos pressupostaris estatals o a recursos financers procedents d'entitats de crèdit oficials o privades, així com també regulaven determinades condicions per a l'atorgament i accés a les ajudes establertes i a la seva tramitació. Per la seva banda, el Govern de l'Estat va recórrer contra l'Ordre del Departament de Política Territorial i Transports del Govern basc, d'11 de febrer de 1987, per la qual es determinen les Àrees Geogràfiques Homogènies i els seus respectius mòduls aplicables a operacions de promoció i adquisició d'habitatges de protecció oficial i rehabilitació protegida.

2. La fonamentació de la pretensió del Govern es basa en el fet que les normes estatals recorregudes suposen una invasió de les competències autonòmiques en matèria d'habitatge (arts. 148.1.3 de la Constitució i 10.31 de l'Estatut basc), i que el seu contingut excedeix de l'àmbit de les competències estatals en matèria de planificació i coordinació de l'activitat econòmica i sobre les bases d'ordenació del crèdit (art. 149.1.13 i 11 de la Constitució, respectivament). El Lletrat de l'Estat basa la competència estatal en aquests títols, així com en el referit a la regulació de les condicions bàsiques que garanteixin la igualtat de tots els espanyols en l'exercici dels seus drets constitucionals (art. 149.1.1 de la Constitució), en aquest cas en relació amb el dret de gaudir d'un habitatge digne i adequat (art. 47 de la Constitució).

3. El Tribunal Constitucional considera l'últim argument esgrimit per la representació estatal com a complementari

dels altres dos títols competencials al·legats (art. 149.1.11 i 13 de la Constitució), i centra el debat d'aquests conflictes de competència en l'examen de si «l'Estat s'ha exlralimitat en l'exercici de les seves competències en matèria de bases i coordinació de la planificació general de l'activitat econòmica (art. 149.1.13) i de bases de l'ordenació del crèdit (art. 149.1.11) i ha envaït les competències del País Basc en matèria d'habitatge, i, viceversa, si aquesta Comunitat Autònoma ha respectat les competències estatals en el desenvolupament normatiu de la seva política d'habitatge». Per tant, partint de la competència general del País Basc en matèria d'habitatge, s'obre, però, la possibilitat que l'Estat incideixi sobre aquesta competència mitjançant una regulació pròpia, però cenyint-se a aquells extrems que es puguin considerar compresos en les bases i coordinació de la planificació econòmica, i en les bases d'ordenació del crèdit. És a dir, l'Estat «no està legitimat per fomentar qualsevol activitat en matèria d'habitatge, regulant-la directament, sinó en la mesura en què les seves accions de foment es justifiquin per raó de les seves atribucions sobre les bases de la planificació i la coordinació de l'activitat econòmica i sobre les bases d'ordenació del crèdit».

I en aquest cas concret, referit al subsector econòmic de l'habitatge, l'Alt Tribunal admet que pugui ser compresa en la competència de l'Estat de l'article 149.1.13 de la Constitució: «la planificació bàsica de determinades actuacions de construcció i rehabilitació d'habitatges de protecció oficial, cosa que justifica la regulació per part de l'Estat dels corresponents instruments de finançament». Aquesta intervenció de l'Estat en aquest específic àmbit sectorial condiona en part la globalitat de la política d'habitatge de cada Comunitat Autònoma, però la intervenció no es pot esten-

dre a la regulació d'elements de detall de les condicions de finançament. Per establir l'equilibri competencial, el Tribunal Constitucional declara que «correspon a les Comunitats Autònomes integrar en la seva política general d'habitatge les ajudes regulades per l'Estat per al compliment de les finalitats a què responen, amb capacitat suficient per modalitzar, en cas necessari, les regles generals, per tal d'aconseguir una substancial igualtat de resultats». Així mateix, pel que fa a la gestió de les mesures de foment disposades per l'Estat en relació amb les actuacions de protecció en matèria d'habitatge, la regla general ha de consistir en la seva atribució a les Comunitats Autònomes, cosa que es farà efectiva mitjançant la transferència a aquestes dels recursos estatals destinats al finançament de les activitats que es fomenten.

4. Dissenteix de la majoria del Tribunal el magistrat Francisco Rubio Llorente, el qual formula un vot particular a aquesta sentència. Rubio Llorente hi manifesta la seva concepció diferent sobre el pla estatal de protecció d'habitatges, que no es pot considerar «un mer establiment de bases o un conjunt de mesures de coordinació», ni tampoc el seu sentit primordial és «incidir sobre un sector de l'activitat econòmica, sinó procurar fer realitat el dret d'un habitatge digne i adequat que l'article 47 de la Constitució reconeix a tots els espanyols». Així configurat, l'esmentat pla estatal es legitimaria a l'empara de l'article 149.1.1 de la Constitució «com un esforç per assegurar un mínim igual en l'exercici (en rigor, en el gaudi) d'un dret constitucional».

Amb aquesta conceptualització i fonamentació constitucional, el magistrat dissident entén que s'hauria donat «una explicació més raonable a l'articulació de la iniciativa estatal amb les competències autonòmiques en la matèria» i s'hauria

garantit «un marge més gran de llibertat d'acció a les Comunitats Autònomes per a totes les actuacions que, una vegada assegurat aquest mínim social igual,

volguessin dur a terme en aquesta matèria».

Andreu Navarro Munuera

Sentència 154/1988, de 21 de juliol. Recurs d'inconstitucionalitat núm. 162/1984. Llei d'Eleccions al Parlament Basc.

Ponent:

Gloria Begué Cantón

1. Amb aquesta sentència el Tribunal Constitucional resol el Recurs d'Inconstitucionalitat 162/1984, interposat pel President del Govern contra determinats preceptes de la Llei 28/1983, de 25 de novembre, d'Eleccions al Parlament Basc. La qüestió fonamental que s'impugna fa referència a les atribucions que en matèria de cens electoral confereix aquella llei a l'Administració Electoral de la Comunitat Autònoma.

En relació amb aquestes competències de la Comunitat Autònoma del País Basc, el Lletrat de l'Estat les nega sobre la base de la configuració d'aquell instrument com a «suport indispensable per a l'exercici del dret constitucional de sufragi» (art. 23.1 de la Constitució), per la qual cosa el cens ha de ser únic, independentment de quina sigui l'esfera territorial de poder per al qual es faci servir. D'aquí la competència estatal per a la regulació del cens, que deriva del títol contingut a l'article 149.1.1 en relació amb l'article 23.1 de la Constitució, la qual cosa en garanteix la unitat, necessària per mantenir la seguretat i la igualtat en l'exercici del dret constitucional del sufragi.

La Comunitat Autònoma del País Basc, per la seva banda, defensa la competència autonòmica en matèria de cens electoral ja que aquesta competència està inclosa dins la més àmplia de regulació del règim electoral especial per a la qual

té la competència exclusiva. Entén aquesta part que s'ha de distingir entre cens electoral i cos electoral, i que a cada una d'aquestes matèries s'ha de donar un tractament competencial diferent. Així, «el que haurà de garantir l'Estat és que els requisits necessaris per a la inclusió en el cens siguin conformes a l'article 23 de la Constitució i al principi d'igualtat, i els haurà de regular en aquest sentit, però no s'haurà d'encarregar de la realització material del cens», aspecte aquest que correspondria a la Comunitat Autònoma.

2. El Tribunal Constitucional fixa l'equilibri competencial en aquesta matèria a partir de l'afirmació que «la Comunitat Autònoma, en exercir la seva competència en matèria electoral, ha de tenir present, en primer lloc, les normes estatals de desenvolupament del dret de sufragi reconegut a l'article 3 de la Constitució, així com les que regulen les condicions bàsiques que garanteixin la igualtat en el seu exercici, dictades per l'Estat en virtut de l'article 149.1.1 de la norma fonamental». Aquestes normes es troben avui contingudes a la Llei Orgànica 5/1985, de 19 de juny, del Règim Electoral General (LOREG), la qual estableix respecte a la matèria referida el principi d'unitat del cens, el qual correspon elaborar a un òrgan de l'Administració de l'Estat. I entén l'Alt Tribunal que «sent la inscripció censal requisit imprescindible per a l'exercici del dret de sufragi i definit

aquest en termes idèntics per a tota mena de consultes electorals (arts. 2 i 3 de la LOREG), la unitat de cens s'imposa com a condició per fer real el contingut uniforme del dret, ja que no resulta compatible amb la igualtat exigida per l'article 149.1.1 de la Constitució el fet que aquest requisit pogués arribar a ser reconegut d'una manera diversa, respecte a un mateix elector, per a unes i altres eleccions». D'aquí la inconstitucionalitat de l'article 13.1 de la Llei basca 28/1983.

També destaca el Tribunal la configu-

ració uniforme en els seus aspectes substancials que la LOREG fa dels òrgans de l'Administració electoral, aspecte que forma part de les bases del règim jurídic de les Administracions públiques, i que correspon establir a l'Estat en virtut de l'article 149.1.18 de la Constitució. D'aquí que resultin inconstitucionals les disposicions de la Llei 28/1983 que atribueixen a les Juntes Electorals de Comunitat Autònoma, de Territori Històric i de Zona competències sobre el cens.

Andreu Navarro Munuera

Sentència 157/1988, de 15 de setembre. Recurs d'inconstitucionalitat núm. 153/1986. Competència del Síndic de Greuges de supervisió de l'activitat dels ens locals radicats a Catalunya.

Ponent:

Francisco Tomás y Valiente

1. Aquesta sentència posa fi al procés iniciat amb la impugnació parcial presentada pel Parlament de Catalunya contra l'article 2.1 de la Llei estatal 36/1985, de 6 de novembre, que regula les relacions entre el Defensor del Poble i les figures similars de les Comunitats Autònomes.

Entén la part recurrent que l'esmentat precepte, en l'incís recorregut, exclou indègudament de la supervisió del Síndic de Greuges un sector de l'actuació de les entitats locals, en concret aquella activitat que es realitza fora dels supòsits d'exercici de competències delegades per l'Administració autonòmica. Segons l'argumentació al·legada, això suposa una vulneració de l'article 35 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, precepte previsor de la institució del Síndic de Greuges, en el qual és possible d'incloure les Administracions locals com a objecte de la seva activitat supervisora.

Per la seva banda, el Lletrat de l'Estat es manifesta a favor de la constitucionalitat de la norma recorreguda, ja que entén que d'aquesta no es dedueix la limitació de competències del Síndic de Greuges, i adueix fins i tot que «admetent que del text impugnat es dedueix que la supervisió del Síndic de Greuges no s'estén als ens locals més que en el supòsit previst en aquest precepte, aquesta interpretació seria constitucionalment correcta a la llum del que disposa l'article 35 de l'Estatut català».

2. El Tribunal Constitucional dóna la raó al representant del Govern estatal, i considera que l'incís impugnat no contradiu el que estableix l'article 35 de l'Estatut català, que preveu com a àmbit de l'actuació del Síndic de Greuges la supervisió de l'Administració de la Generalitat. És més, afirma l'Alt Tribunal que «no hi ha restricció de l'àmbit d'actuació previst a l'article 35 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, sinó que, en realitat, el precepte parcialment impugnat contempla una actuació dels Comissio-

nats parlamentaris autonòmics més àmplia de la que es podria entendre d'una interpretació literal i estricta del citat precepte de l'Estatut català».

Per tot plegat, el Tribunal Constitu-

cional desestima el Recurs d'inconstitucionalitat promogut pel Parlament de Catalunya.

Andreu Navarro Munuera

Sentència 158/1988, de 15 de setembre. Eleccions sindicals.

Ponent:

Antonio Truyol Serra

En aquesta sentència el Tribunal Constitucional segueix la doctrina establerta en la 102/1988 (comentada en aquest mateix número). També en aquest cas s'accepta la possibilitat de suscitar un conflicte competencial en base a actuacions de caràcter informal. La sentència accepta que els elements formals mancaven de manera més absoluta que en el cas anterior, però això no fa variar el seu criteri.

«Ciertamente, en este caso, a diferencia del conflicto 77184, no aparece entre la documentación aportada ninguna «normativa de elecciones sindicales», ni aparece tampoco una actividad de convocatoria propiamente dicha por parte de la Administración vasca. Pero no hay duda, como en el caso anterior, de que la actuación que el Gobierno Vasco llama de colaboración, recepción o no obstrucción, se encaminaba, ahora como entonces, a procurar la celebración de elecciones entre los funcionarios de esta Comunidad Autónoma, actividad que, a juicio del promotor de este conflicto de competencias, sólo sería posible una vez que el Estado hubiera dictado las bases correspondientes. Hubo, pues, actuación suficiente para suscitar una reclamación de competencias por parte del Gobierno de la Nación, lo mismo que la ha habido para que el Gobierno Vasco

reivindique la competencia de la Comunidad Autónoma Vasca en esta materia, todo lo cual conforma el objeto propio de un conflicto de competencias».

Igualment el Tribunal Constitucional manté en aquest cas la impossibilitat de deduir les bases de la normativa precedent de l'Estat, per la inexistència d'una tal normativa que estigués d'acord amb la Constitució. En el present cas afegeix que tampoc aquesta normativa és deduïble de la Llei Orgànica de Llibertat Sindical.

«Tampoco son admisibles sus consideraciones sobre el papel de la Ley Orgánica de Libertad Sindical de 1985 en relación con las competencias reconocidas al Estado en el artículo 149.1.18 de la Constitución, pues no era el objeto propio de aquella ley la regulación básica en materia de representación colectiva de los funcionarios públicos, sino únicamente el desarrollo del derecho constitucional a la libertad sindical. De ello da fe no sólo el contenido mismo de dicha disposición legal y, en especial, su encargo al Gobierno para preparar un proyecto de ley sobre «órganos de representación de los funcionarios de las Administraciones Públicas», sino también la posterior aprobación de la citada Ley 9/1987, en la que expresamente se recoge la normativa básica en la materia.

J.F.

Sentència 181/1988, de 13 d'octubre. Cessió de tributs i comissió mixta.

Ponent:

Miguel Rodríguez-Piñero y Bravo-Ferrer

El problema debatut en aquest recurs d'inconstitucionalitat és la possibilitat constitucional que la Llei 30/1983 derogués la Llei 41/1981, de Cessió de Tributs a la Generalitat, no havent passat la primera d'aquestes pel tràmit de la Comissió Mixta Estat-Generalitat. L'apartat tercer de la Disposició Final Primera de la Llei 30/1983 deia: «En consecuencia, a su entrada en vigor, la Ley 41/1981, de 28 de Octubre, relativa a la cesión de tributos del Estado a la Generalidad de Cataluña, quedará derogada en lo que se refiere a cuestiones ajenas a la cesión de tributos del Estado, y modificada en los términos que señala la presente Ley en las materias referentes al alcance y condiciones de la referida cesión de tributos al Estado».

La sentència adopta solucions de signe contrari pel que fa a les dues proposicions normatives del precepte citat. En relació amb les qüestions alienes a la cessió de tributs la derogació és constitucional, perquè no s'han d'entendre esteses a elles les exigències procedimentals de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya.

«Las normas del bloque de la constitucionalidad aplicables —la LOFCA y el EAC— imponen tan sólo —debemos reiterarlo— que el alcance y condiciones de la cesión

de tributos a Cataluña se regule por una Ley específica en cuanto a su contenido, pero ordinaria en cuanto a su rango y naturaleza, así como que, para formular la correspondiente iniciativa legislativa del Gobierno, se acuerde en Comisión Mixta el alcance y condiciones de cesión de determinados tributos. Que en un momento dado dicho Acuerdo se baya extendido a cuestiones ajenas a las que cubre aquella garantía procedimental, por simples razones de oportunidad política que no corresponde enjuiciar a este Tribunal, no significa que en lo sucesivo la derogación o modificación de la regulación de tales cuestiones ajenas requiera un nuevo acuerdo».

Pel que fa a l'abast i condicions de la cessió de tributs, s'ha incorregut en inconstitucionalitat.

«Si no otras razones, cuando menos el mismo principio de lealtad constitucional con que engarza el apartado 3 de la disposición adicional sexta del Estatuto de Autonomía para Cataluña obligaba al Gobierno a elaborar el correspondiente proyecto de ley de modificación de la Ley 41/1981, sobre la base de un Acuerdo adoptado por la Comisión Mixta paritaria que el Estatuto crea, si bien esta obligación afecta sólo a la regulación del alcance y condiciones de la cesión de los tributos mencionados en la propia disposición adicional.»

J.F.

Sentència 182/1988, de 13 d'octubre. Conflicte positiu de competència núm. 402/1984. Normativa estatal bàsica en matèria de Sanitat i Seguretat Social (art. 149.1.16 i 17 de la Constitució).

Ponent:

Carlos de la Vega Benayas

1. Aquest conflicte de competència és

promogut per la Junta de Galícia davant el Govern de l'Estat en relació amb els articles 1-5, 7-9 i 10.2, les disposicions finals primera, segona, quarta i cinque-

na, així com les disposicions transitòries tercera, quarta, cinquena i sisena del Reial Decret 137/1984, d'11 de gener, sobre «estructures bàsiques de la salut». La part actora addueix els següents arguments centrals: a) La disposició final tercera del Reial Decret-Llei 36/1978, de 16 de novembre, invocada en l'Exposició de Motius del Reial Decret en conflicte, hauria quedat afectada d'inconstitucionalitat sobrevinguda perquè no s'ajustaria a les previsions constitucionals per a l'adopció de decrets-lleis, ja que introdueix una deslegalització indefinida que no es refereix a «matèria concreta» sinó a «blocs o sectors globals de la legalitat i que vulnera el règim de les Comunitats Autònomes» (art. 86.1 de la Constitució). Entén, en conseqüència, que l'organització de la salut pública només es pot regular per normes amb rang formal de llei, almenys en els seus aspectes bàsics, a tenor dels articles 43.2, 53.1, 53.3 i 149.1.16 i 17 de la Constitució. b) El supòsit de fet habilitant del reial decret-llei anteriorment citat no fa referència a un cas d'extraordinària i urgent necessitat, com queda palès pel caràcter general de les mesures. El reial decret en conflicte, basat en la disposició deslegalitzadora d'aquell, es presenta com una norma transitòria o provisional, per la qual cosa no sembla gaire justificat aquest esment. c) L'organització sanitària establerta pel reial decret en conflicte es fonamenta en normes pre-constitucionals (l'article 6 de la Llei General de la Seguretat Social, de 30 de maig de 1974 i la Llei de Bases de la Sanitat Nacional, de 25 de novembre de 1944), i presenta vici de nul·litat per la insuficiència del seu rang, atès que la reforma integral de la Seguretat Social és una tasca que s'ha fet a través d'una llei formal. A més, no es pot contemplar en aquesta normativa pre-constitucional les competències de les Comunitats Autònomes, com en el present cas, segons el que

disposa l'article 23.2 de l'Estatut d'Autonomia de Galícia, pel que fa a sanitat interior i a Seguretat Social. D'altra banda, l'esmentat reial decret no conté, a parer de la part actora, un esquema coordinador sinó una organització de funcions i serveis que envaeix les competències autonòmiques, compartides, en aquelles matèries. d) Així, doncs, el reial decret no té caràcter bàsic, ja que es dedica de forma unilateral a coordinar funcions i serveis sanitaris i a definir *ex novo* l'organització sanitària, i per tant buida de contingut tant les competències de desenvolupament legislatiu com les d'execució, que corresponen a la Comunitat Autònoma. e) Finalment, entén que el reial decret, independentment de l'assumpció de la titularitat de la competència en virtut de l'Estatut, condiona l'exercici de les potestats organitzatives a la circumstància del seu traspàs efectiu. Concretament, l'article 10.2 del reial decret que comentem entra en contradicció amb el principi d'indisponibilitat de les competències i envaeix les autonòmiques. Així mateix, se sol·licita que es tramiti aquest conflicte de competència per la via de l'article 67 de la LOTC, en el cas que el Govern esgrimís normes amb rang de llei per defensar aquest reial decret.

Per al Lletrat de l'Estat, és indubtable que les Comunitats Autònomes poden assumir competències en matèria de sanitat, segons els articles 147.2.d) i 148.1.21 de la Constitució. Tanmateix, també és cert que a l'Estat li corresponen les bases i la coordinació general de la sanitat, així com la legislació bàsica i el règim econòmic de la Seguretat Social (art. 149.1.16 i 17 de la Constitució). Accepta que el reial decret no és una norma bàsica, però entén que l'objecte del reial decret en conflicte és un esquema organitzatiu que possibilita la coordinació dels diferents nivells d'assistència sanità-

ria per tal d'aconseguir-ne la integració i independentment de qui sigui el subjecte titular de la competència. D'aquesta manera, sosté que la competència estatal de coordinació incideix necessàriament en les competències de les Comunitats Autònomes, si bé per mitjà de l'esquema organitzatiu mínim s'aconsegueix una homogeneïtat bàsica d'assistència sanitària que té ple suport constitucional. Remet a les Sentències del Tribunal Constitucional 32/83 i 42/83, on s'afirma que les disposicions que dicti l'Estat en l'exercici de les facultats de coordinació en matèria sanitària no requereixen rang de llei formal.

2. Dels fonaments jurídics de la sentència que estem ressenyant destaquen quatre punts, que seguidament comentem: a) L'entrada en vigor de la Llei 14/1986, General de Sanitat, posterior a la formalització del conflicte, no altera l'objecte del conflicte. D'altra banda, no es tracta d'un supòsit que encaixi en el que preveu l'article 67 de la LOTC, ja que aquella llei no es presenta com una font de les competències exercides mitjançant el citat reial decret, sinó com la «regulació de les mateixes competències que, en virtut de les regles constitucionals i estatutàries aplicables, el Govern de la Nació va considerar que permetien l'adopció d'aquell Reglament» (f.j.1). b) Sosté el caràcter organitzatiu del reial decret, pel que fa a les «zones de salut» i a la composició i funcionament dels «Equips d'Atenció Primària». c) Considera central precisar si les previsions controvertides del reial decret vinculen efectivament la Comunitat Autònoma de Galícia. En aquest sentit, entén que l'article 10.2 «reconeix la possibilitat que, actuant les seves potestats en la matèria, les Comunitats Autònomes a les quals se'ls hagués transferit els serveis de l'INSALUT substitueixin, per al seu propi

àmbit, la planta organitzativa del reglament estatal, si bé això s'ha de fer amb un respecte ple als principis generals en la «coordinació i en la planificació», així mateix previstos en el reial decret. Assumem, així, una condició supletòria respecte a l'ordenació que puguin establir les Comunitats Autònomes sobre el mateix objecte, imposant, en tot cas, l'observança d'uns principis generals». L'al·lusió a aquests «principis generals» obligatoris, en l'actualització de les seves competències per a les Comunitats Autònomes, intenta expressar la seva naturalesa de norma bàsica a l'empara de l'article 149.1.16 i 17 de la Constitució, però això no és acceptable quan no es concreten aquests «principis generals»: «només cal recordar que la definició dels principis bàsics constitueix una operació normativa de delimitació i concreció que correspon realitzar al legislador estatal, no només amb plena adequació a l'ordre constitucional de competències, sinó possibilitant també a les Comunitats Autònomes una mínima certesa jurídica per tal que puguin conèixer d'una manera prou segura el marc bàsic al qual han de sotmetre les seves competències»; es remet, en aquest sentit, a la seva Sentència 69/1988, de 19 d'abril (f.j.5). Es nega el caràcter bàsic de l'article 10.2 del Reial Decret 137/1984, d'11 de gener, per tal com condiciona l'exercici de les competències autonòmiques a uns inconcrets i ambigus «principis generals» en la coordinació i planificació. d) Les disposicions pre-constitucionals que la part actora vincula al reial decret «no van poder expressar res respecte a la definició del que és bàsic en el sector material que aquí importa ni, per la mateixa raó, van atribuir competències de cap mena a l'Estat respecte a les autonòmiques, per la qual cosa no es dóna el supòsit contemplat a l'article 67 de la LOTC» (f.j.6).

Es consideren en part les pretensions

de la Junta de Galícia per tal com es reconeix que el reial decret, des del moment que estableix una organització concreta per a la prestació d'assistència sanitària primària, no es pot imposar a la Comunitat Autònoma de Galícia, ni vincular-la, segons el que preveu l'article 10.2, a causa de la seva indeterminació, de manera que l'incís que afirma «amb ple respecte sempre als seus principis generals en la coordinació i planificació», envaeix la competència de la Comunitat Autònoma de Galícia, per la seva indeterminació i pel fet que hi resulta inaplicable.

3. En aquesta sentència destaca la definició de norma bàsica, tot i que sigui una argumentació *sensu contrario*, pel que fa als sectors materials de sanitat i Seguretat

Social, en els quals té cabuda l'exercici de competències compartides entre l'Estat i la Comunitat Autònoma de Galícia. A tenor d'una jurisprudència ja consolidada, es concep la normativa estatal bàsica amb independència del seu rang jeràrquic i alhora s'exigeix que es concreti. D'altra banda, la mateixa norma hauria de determinar el seu caràcter bàsic o si no aquest extrem hauria de ser fàcilment deduïble. A més, el no seguiment de la via de l'article 67 de la LOTC es mou en la lògica de la doctrina jurisprudencial que afirma que és el rang de la norma objecte del conflicte el que determina el procediment a seguir, concretant-se en una reivindicació competencial que no transcendeix la norma legal.

Joan L. Pérez Francesch

Sentència 183/1988, de 13 d'octubre. Recurs d'inconstitucionalitat núm. 490/1984 contra determinats preceptes de la Llei 7/1984, de 31 de maig, del Fons de Compensació Interterritorial (art. 147.2, 149.1.13 i 157.3 CE).

Ponent:

Lluís López Guerra

1. La Sentència, al primer fonament jurídic, reconeix la legitimació del Govern basc per a impugnar les disposicions de la Llei del Fons de Compensació Interterritorial. El Tribunal Constitucional fonamenta aquesta legitimació en unes consideracions similars a les de la Sentència 63/1986, de 21 de maig. Considera, d'una banda, que les transferències que provenen d'aquest fons constitueixen un dels ingressos dels pressupostos autonòmics i tenen com a finalitat finançar projectes d'inversió, en part relatius a les competències assumides per la Comunitat Autònoma. D'altra banda, entén que el Fons de Compensació afecta també la competència assumida pel País Basc en matèria de promoció, desenvolupament

econòmic i planificació de l'activitat econòmica (art. 10.25 EAPV) en la mesura que els projectes d'inversió finançats pel Fons estan encaminats a corregir els desequilibris econòmics i s'han de coordinar amb els programes de desenvolupament regional de la Comunitat Autònoma (art. 6 i 7 LOFCA).

Així mateix, i a la vista del que estableix l'article 32.2 LOTC, en correspondència amb el que disposa l'article 162.1.a) CE, la legitimació de l'òrgan col·legiat executiu no planteja cap dificultat.

2. Resolt aquest aspecte formal, el Tribunal assenyala que la Llei Orgànica de Finançament de les Comunitats Autònomes, en regular en virtut del que disposa l'article 157.3 CE l'exercici de les competències financeres de les Comuni-

tats Autònoms pot representar, en virtut del que disposa l'article 28.1 i 2 LOTC, un paràmetre de constitucionalitat respecte a la llei objecte de recurs. També pot merèixer aquesta consideració perquè la Llei del Fons de Compensació Interterritorial té el rang de llei ordinària i no pot, sense incórrer en inconstitucionalitat, modificar o derogar el que disposa una llei aprovada amb caràcter de llei orgànica, com és la LOFCA.

3. Respecte als articles 4.2 i 5 de la Llei impugnada que fan referència a determinats criteris de distribució del fons, com també al càlcul de variables segons unes definicions i a la seva possible inconstitucionalitat per contradir el que disposa la LOFCA, el Tribunal Constitucional entén que aquesta Llei Orgànica atorga al legislador un ampli marge d'apreciació en aquest camp, per tal com li permet, no solament fixar la importància relativa de cada un dels criteris subministrats expressament per la LOFCA, sinó també introduir els criteris addicionals que s'estimin procedents (art. 16.1.a). En aquest cas, el Tribunal ha entès que aquests límits no han estat ultrapassats pel legislador en dictar la llei contra la qual s'ha interposat recurs.

4. Quant a la determinació de la llei recorreguda, en el sentit que el Fons de Compensació Interterritorial es destinarà a despeses d'inversió real que coadjuvin a reduir les diferències territorials de renda i riquesa «també dins de cada Comunitat Autònoma», el Tribunal Constitucional considera que aquesta disposició és ajustada a dret. Entén que l'obligació establerta a l'article 2.2 LOFCA que cada Comunitat Autònoma ha de «velar por su propio equilibrio territorial y por la realización interna del principio de solidaridad» no exclou que també les Corts Generals, en desenvolupament de les previsions constitucionals (art. 158.2 i 156.1 CE) i de la

mateixa LOFCA, puguin interpretar el principi de solidaritat, en el repartiment del Fons de Compensació Interterritorial que han de portar a terme, en el sentit de posar remei a desequilibris intraterritorials. L'obligació imposada a les Comunitats Autònoms no exclou la correlativa dels poders públics estatals.

5. L'exigència establerta a la Llei del Fons de Compensació Interterritorial que els projectes d'inversió amb càrrec al Fons s'hagin d'aprovar «en coordinación con el resto de las inversiones públicas que se vayan a realizar en el ámbito territorial de la Comunidad» no vulnera, segons el Tribunal, l'ordre constitucional entre altres raons perquè considera com a element bàsic de la planificació econòmica (art. 149.1.13 CE) —qualsevol que sigui el seu abast quant als sectors afectats per aquesta— la previsió de la necessària coordinació entre les inversions públiques a realitzar. Aquesta coordinació, d'altra banda, no exclou la intervenció decisòria de la Comunitat Autònoma, a la qual correspon, en virtut de la seva competència exclusiva sobre organització, règim i funcionament de les seves institucions d'autogovern, determinar quins òrgans autonòmics han de portar a terme i aprovar els acords que afectin aquestes matèries (en aquest cas, els projectes d'inversió).

6. Pel que fa als projectes amb càrrec al Fons, la Llei recorreguda prescriu que s'acordaran «siguiendo en su caso las directrices del programa de desarrollo regional»; que totes les Comunitats Autònoms estaran obligades a elaborar un programa de desenvolupament regional, la metodologia del qual, comuna a totes les Comunitats Autònoms, serà aprovada pel Govern un cop consultat el Consell de Política Fiscal i Financera; i que aquesta metodologia comuna, segons l'exposició de motius, s'ha d'ajustar a la utilitzada

en les Comunitats Econòmiques Europees. Aquestes disposicions són declarades constitucionals pel Tribunal, que es remet al que disposen els articles 147.2.b) CE i 10.25 EAPV. D'altra banda, assenjala que aquests projectes no s'integren en el concepte de planificació global de l'economia que es deriva de l'article 131 CE.

7. Finalment, respecte a la destinació dels romanents de crèdits no compromesos corresponents a projectes d'inversió amb càrrec al Fons de Compensació Interterritorial, el Tribunal segueix el criteri que va fixar en la Sentència 63/1986, de 21 de maig.

Joaquim Borrell i Mestre

Sentència 186/1988, de 17 d'octubre. Conflictes de competències acumulats n.ºs. 34, 430 i 503/1984. Disposicions estatals sobre vinyes (art. 149.1.13 CE).

Ponent:

Àngel Latorre Segura

1. Aquest conflicte de competències instat pel Govern basc té per objecte determinar si envaeixen les competències en matèria d'agricultura, denominacions d'origen i organització de les institucions d'autogovern, atribuïdes al País Basc en virtut de l'article 10 del seu Estatut d'Autonomia, l'Ordre del Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació de 29 de juliol de 1983 per la qual es regula la concessió d'autoritzacions per al regatge dels ceps en situacions excepcionals; el Reial Decret 275/1984, d'11 de gener, sobre reestructuració i reconversió de la vinya; i el Reial Decret 425/1984, de 8 de febrer, pel qual es regula el règim d'autoritzacions per a la planificació de la vinya durant la campanya 1983-84.

2. En entrar el Tribunal Constitucional en l'estudi del marc de competències assenjala que encara que es configuri com a exclusiva la competència que el País Basc té en matèria de viticultura, aquest caràcter no impedeix la intervenció estatal en aquest sector. Així, hi ha certes matèries o activitats vinculades estretament a l'agricultura que són subsumibles en enunciats competencials que

l'article 149.1 CE confia a l'Estat i, especialment, en relació a la competència d'ordenació de l'economia que l'article 149.1.13 CE reserva amb caràcter general a l'Estat. Aquesta competència respon al principi d'unitat econòmica i abasta la definició de les línies d'actuació tendents a assolir els objectius de política econòmica global o sectorial fixats per la mateixa Constitució, com també l'adopció de les mesures que calguin per garantir-ne la realització. No obstant això, l'Estat en procedir a aquesta ordenació tampoc no podrà desconèixer la competència sectorial de la Comunitat Autònoma en matèria d'Agricultura.

3. Quant al títol competencial que proporciona l'article 27 EAPV, a tenor del qual aquesta Comunitat té competència exclusiva en matèria de «denominacions d'origen... en col·laboració amb l'Estat», el Tribunal Constitucional remetent-se al que va dir en la Sentència 11/1986, precisa que la competència exclusiva en col·laboració no implica una diferenciació prèvia de competències parcials, sinó més aviat una actuació que ha de ser realitzada bilateralment en règim de cooperació específica sobre una matèria. El Tribunal entén que la col·laboració implica que el que pot realitzar un

dels ens col·laboradors no ho ha de fer l'altre, de manera que les seves actuacions no són intercanviables sino complementàries. A més, indica que els mitjans i les tècniques de col·laboració poden ser molt diversos.

4. Finalment, en tractar del marc de competències, la Sentència considera que, en virtut del que estableix l'article 10.2 EAPV, correspon en tot cas al País Basc el repartiment de les comeses de la Comunitat Autònoma entre els òrgans i serveis en què s'estructura (potestat auto-organitzativa).

5. A continuació, el Tribunal Constitucional projecta i aplica el quadre de competències sobre les tres disposicions objecte de conflicte. Del seu examen es pot destacar el següent:

a) En analitzar la problemàtica que planteja l'Ordre impugnada. La Sentència precisa que en operar l'Estat sobre el sector vitícola, fent ús de la seva competència per a procedir a l'ordenació general de l'economia, no pot buidar de contingut la que correspon a la Comunitat Autònoma. Així, per exigències dels objectius econòmics fixats per al sector, entén que correspon al Ministeri declarar les zones en què poden concórrer les circumstàncies d'excepcionalitat i considera tècnica correcta el fet que es declarin aquestes zones «en col·laboració amb les Comunitats Autònomes». També, i per exigències d'un tractament uniforme del mercat vinícola, considera ajustat a dret el fet que les autoritzacions atorgades s'inscriguin en un registre nacional. No-gensmenys, entén que les facultats administratives, la centralització de les quals no està exigida pel tractament uniforme del mercat, com són les autoritzacions singulars de les sol·licituds i les facultats d'inspecció, tal com les configura l'ordre

ministerial, desborden els límits de l'ordenació econòmica.

b) En estudiar el Reial Decret 275/1984, el Tribunal assenyala la connexió que hi ha entre les mesures previstes i els objectius econòmics fixats per al sector, reconeixent a més la necessitat que s'asseguri en aquest, un tractament uniforme en tot el territori nacional. Quant a les mesures de col·laboració indica, com ja va fer en la Sentència 18/1982, de 4 de maig, que el deure de col·laboració està implícit en la mateixa essència de la forma d'organització territorial de l'Estat.

c) En el Reial Decret 425/1984 s'estableix una prohibició general de noves plantacions. No obstant això i amb caràcter excepcional es preveu un sistema de límits màxims per a noves plantacions. Aquestes mesures es justifiquen amb la finalitat de sanejar el mercat nacional afectat amb considerables excedents estructurals de gran importància i cost. Respecte al tema competencial que s'analitza, el Tribunal entén que només l'Estat pot realitzar la ponderació general que requereix distribuir un màxim de 500 hectàrees entre totes les Comunitats Autònomes, evitant així els desequilibris que es podrien generar si el repartiment o assignació de límits màxims s'hagués de fer per part de cada Comunitat Autònoma i d'acord amb els seus propis criteris.

Finalment, el Tribunal indica que en virtut de la competència que en matèria de «denominacions d'origen» té atribuïda el País Basc, correspon a aquesta comunitat autònoma la determinació de les varietats preferents per mitjà dels reglaments de denominació d'origen que aprovi, i tot això sens perjudici del valor supletori de la normativa estatal.

Joaquim Borrell i Mestre

Sentència 187/1988. Recurs d'inconstitucionalitat núm. 426/1984, contra els articles 2.2, 5.b) i 9.1 de la Llei del Parlament de Catalunya 6/1984, de 5 de març, de la Sindicatura de Comptes (arts. 136 i 149.1.18 CE).

Ponent:

Glòria Begué Cantón

1. Aquesta sentència resol dues qüestions: la primera, si la Sindicatura de Comptes, en l'àmbit territorial de la Comunitat Autònoma catalana, pot portar a terme funcions d'enjudiciament comptable, similars a les que exerceix el Tribunal de Comptes; la segona, si es pot atribuir a la Sindicatura de Comptes la fiscalització externa de l'activitat financera de les corporacions locals ubicades en l'àmbit territorial a què s'ha fet referència.

2. Per resoldre la primera qüestió el Tribunal Constitucional indica, en primer lloc, que el bloc de la constitucionalitat en la matèria està integrat per l'article 136 CE, la Llei Orgànica 2/1982, del Tribunal de Comptes i l'article 42 EAC, en el qual es crea la Sindicatura de Comptes. A continuació explícita clarament les funcions atribuïdes legalment al Tribunal de Comptes i distingeix la funció fiscalitzadora de la d'enjudiciament comptable. Respecte a la primera entén que el seu objecte se centra en l'examen i la comprovació de l'activitat econòmico-financera del sector públic des del punt de vista dels principis de legalitat, eficiència i economia. Quant a la funció d'enjudiciament, aquesta té per finalitat l'aplicació de la norma jurídica a l'acte comptable, emetent un judici sobre la seva adequació a la norma, i declarant en conseqüència si hi ha o no hi ha responsabilitat del funcionari, absolent-lo o condemnant-lo; i en aquesta darrera hipòtesi, executant coactivament la decisió. Aquesta activitat es porta a terme per mitjà d'un procediment judicial i es configura, doncs, com de naturalesa jurisdiccional.

L'Alt Tribunal observa que en aquesta funció la Llei considera el Tribunal de Comptes com l'únic en aquest ordre i que la seva jurisdicció abasta tot el territori nacional.

Segons el Tribunal Constitucional, del bloc de constitucionalitat abans esmentat, no es desprèn que la Sindicatura de Comptes pugui atribuir-se ni la titularitat d'una funció jurisdiccional, ni una participació en què és la pròpia del Tribunal de Comptes, ja que això depassa manifestament els límits constitucionals i els fixats per la Llei Orgànica 2/1982 i pels Estatuts. En canvi, en aquest aspecte de l'enjudiciament, la Sindicatura de Comptes podria actuar per delegació del Tribunal de Comptes si aquesta delegació únicament es referís a actuacions merament instructores o preparatòries dels procediments jurisdiccional, però mai com s'ha assenyalat, al que d'acord amb l'article 136.2 CE constitueix la mateixa jurisdicció del Tribunal, és a dir, l'«enjudiciament comptable» considerat en si mateix, tal com es regula i defineix en la Llei Orgànica.

3. La segona qüestió resolta pel Tribunal Constitucional en aquesta sentència és la relativa a la possibilitat que la Sindicatura de Comptes fiscalitzi externament l'activitat financera de les corporacions locals, l'àmbit territorial de les quals estigui situat en el de la mateixa Comunitat Autònoma. En aquest sentit el Tribunal Constitucional ha determinat el següent:

a) Que l'activitat de control sobre l'actuació financera de les Corporacions Locals no pot interferir en l'autonomia que l'article 140 CE reconeix als ens locals. El principi d'autonomia és compatible

amb l'existència d'un control de legalitat sobre l'exercici de les competències, realitzat per l'Estat o per las Comunitats Autònomes, en els casos i les formes predeterminats pel legislador, atesa la posició de superioritat de l'un i les altres sobre les entitats locals. Però mai no es podrà tractar de controls genèrics i indeterminats que situïn les entitats en una posició de subordinació o dependència quasi-jeràrquica respecte a l'Administració estatal o autonòmica, sinó de controls de caràcter concret que s'hauran de referir normalment a supòsits en què l'exercici de les competències de l'entitat local incideixi en interessos generals concurrents amb els seus.

b) Que el que disposa l'article 4.1.c) de la Llei Orgànica, que recullen expressament l'article 13.1.b) i la disposició transitòria quarta 1, i que també estableix l'article 115 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, Reguladora de les Bases del Règim Local, respecte a les competències de fiscalització externa de les corporacions locals per part del Tribunal de Comptes, no suposa l'exclusió d'altres òrgans fiscalitzadors de l'activitat econòmico-financera de les corporacions locals.

c) Que l'article 136.1 CE l'única cosa

que exigeix és que si hi ha diversos òrgans fiscalitzadors, el Tribunal de Comptes mantingui davant d'ells una relació de supremacia. És admissible, doncs, l'existència d'altres òrgans fiscalitzadors de l'activitat financera de les corporacions locals diferents del Tribunal de Comptes, encara que amb la condició assenyalada que aquest darrer mantingui aquella posició davant els primers.

d) Que, en conseqüència, l'activitat de control realitzada per les Comunitats Autònomes no exclou, doncs, la que pugui exercir l'Estat per mitjà del Tribunal de Comptes, en l'àmbit de les seves pròpies competències sobre la matèria. Tots dos controls sobre l'activitat financera de les corporacions locals poden coexistir i superposar-se. L'activitat fiscalitzadora de la Generalitat sobre aquells forma part del contingut de la tutela financera.

e) Que, en el cas sotmès a examen, el Tribunal Constitucional considera que l'activitat fiscalitzadora sobre les corporacions locals atribuïda a la Sindicatura de Comptes —òrgan d'altra banda dependent del Parlament— no vulnera l'ordre constitucional de competències.

Joaquim Borrell i Mestre

Sentència 201/1988, de 27 d'octubre. Conflicte de competències: subvencions en matèria d'agricultors.

Ponent:

Eugenio Díaz Eimil

1. Conflicte de competències interposat per la Generalitat de Catalunya en relació amb la comunicació de 15 de febrer de 1984 del director general de la Producció Agrària al conseller d'Agricultura de la Generalitat sobre l'assignació territorial de diverses subvencions que figu-

ren a la Llei de Pressupostos per al 1984. La controvèrsia té dues vessants: d'una banda, la competència general de l'Estat per a concedir subvencions i les competències específiques de les Comunitats Autònomes; d'altra banda, la competència de l'Estat i la Generalitat per a gestionar les subvencions.

2. La Sentència recull la doctrina sobre

subvencions continguda en sentències anteriors i, en aquest cas, estima que l'Estat té competència per subvencionar d'acord amb l'article 149.1.13 CE. No obstant això:

«El Estado no puede condicionar las subvenciones o determinar su finalidad más allá de donde alcancen sus competencias de planificación y coordinación, la cual resultará excedida, con la consiguiente invasión competencial, si la especificación del destino de las subvenciones se realiza en tal grado de concreción y detalle que, no siendo imprescindible para asegurar el objetivo de la planificación, se priva a la Comunidad autónoma de todo margen para desarrollar, en el sector subvencionado, una política propia, orientada a la satisfacción de sus intereses peculiares, dentro de las orientaciones de programación y coordinación que el estado disponga para el sector como componente del sistema económico general».

Ja que les competències exercides per l'Estat s'inclouen dins l'àmbit de l'orde-

nació de l'economia no es produeix invasió de les competències autonòmiques.

3. Respecte al segon tema plantejat, la sentència recorda que per regla general la gestió de les subvencions correspon a la Comunitat Autònoma i només excepcionalment a l'Estat en els casos que resulti imprescindible per assegurar la plena efectivitat de les mesures de foment, garantir la possibilitat d'obtenció i gaudi pels seus destinataris potencials i evitar que se sobrepassi la quantia global dels fins. Cap d'aquestes circumstàncies excepcionals té lloc en la present comunicació i, per tant, l'esmentat acte envaeix les competències autonòmiques.

4. La comunicació objecte del conflicte va ser estudiada pel Consell Consultiu de la Generalitat (Dictamen núm. 66, de 10 d'abril de 1984), que va arribar a unes conclusions molt semblants a les de la Sentència.

F.C.

Sentència 213/1988. D'11 de novembre. Suspensió d'acords de les corporacions locals.

Ponent:

Àngel Latorre Segura

El Tribunal Constitucional estableix en aquesta sentència que els articles 65 i 66 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les Bases del Règim Local impedeixen l'establiment de facultats de suspensió dels acords de les Corporacions Locals per les Comunitats Autònomes. Els preceptes citats són bàsics perquè tenen com a objectiu garantir l'autonomia local establerta per l'art. 137 de la Constitució. Això no vol dir que el principi constitucional d'autonomia local impedis per si mateix tota facultat de suspensió, però sí que permet al legislador bàsic es-

tablir aquest impediment com a garantia de l'autonomia local.

«Pues bien, los arts. 65 y 66 de la Ley regulan la impugnación de actos y Acuerdos de las Corporaciones por parte de la Administración del Estado y de las Comunidades Autónomas en el ámbito de sus respectivas competencias y establecen que la suspensión sólo es potestad de los Tribunales. Queda así suprimida toda potestad de suspender de las autoridades administrativas y gubernativas (salvo la que se confiere al Delegado del Gobierno en el art. 67). No basta, sin embargo, con que el legislador estatal haya calificado de básica una norma para que deba ser reputada como tal, sino que es preciso que tenga materialmente

ese carácter. En tal caso ahora examinado resulta que las normas que excluyen del control administrativo los actos y acuerdos de las corporaciones locales tienen la finalidad de asegurar en ese aspecto la autonomía de tales Corporaciones, que está garantizada por el art. 137 de la Constitución. Es cierto, como señala el representante del Consejo Ejecutivo de la Generalidad, que este Tribunal ha considerado que los controles administrativos de legalidad no afectaban al núcleo esencial de la garantía institucional de la autonomía de las Corporaciones Locales (STC 4/1981 y otras posteriores). Pero hay que tener en cuenta que con estas declaraciones el Tribunal Constitucional no pretendía ni podía pretender la determinación concreta del contenido de la autonomía local, sino fijar los límites mínimos en que debía moverse esa autonomía y que no podía traspasar el legislador. Con ello no se impedía que el legislador, en ejercicio de una legítima opción política, ampliase aún más el ámbito de la autonomía local y estableciese con carácter general la desaparición incluso de esos

controles, como hace la Ley de 1985. Ahora bien, ejercitada por el legislador estatal la opción política a favor de una regulación claramente favorable a la autonomía en materia de suspensión de acuerdos, la norma correspondiente ha de calificarse de básica también en sentido material por cuanto tiende a asegurar un nivel mínimo de autonomía a todas las Corporaciones Locales en todo el territorio nacional, sea cual sea la Comunidad Autónoma en que estén localizadas, lo que resulta plenamente congruente con la garantía institucional del art. 137 de la Constitución, garantía que opera tanto frente al Estado como frente a los poderes autonómicos. En este mismo sentido se pronuncia en un supuesto análogo la STC 27/1987, fundamento jurídico 9.º.»

Conseqüentment, el Tribunal declara inconstitucional diversos preceptes de la Llei de Catalunya 3/1984, de 28 d'octubre, sobre mesures d'adequació de l'ordenament urbanístic.

J.F.

Sentència 220/1988, de 24 de novembre. Recurs d'inconstitucionalitat: Ordenació del crèdit (Institut Català de Crèdit Agrari).

Ponent:

Antonio Truyol Serra

Recurs interposat pel president del Govern contra diversos articles de la Llei del Parlament de Catalunya 4/1984, de 24 de febrer, per la qual es constitueix l'Institut Català de Crèdit Agrari.

El veredicte desestima el recurs en considerar que la Llei catalana observa la distribució constitucional de competències i no vulnera les de l'Estat que són, principalment, les bàsiques en matèria de crèdit i d'ordenació de l'activitat eco-

nòmica general. Encara que, com recull la STC 91/1984, són normes bàsiques d'ordenació del crèdit les que fixen els coeficients obs i «no sólo los porcentajes como cantidad, sino también el régimen jurídico estatal de cada uno de dichos coeficientes», també s'afirma que «ello no significa que las Comunidades Autónomas no puedan regular aspectos relativos a la liquidez y garantía de las entidades en cuestión siempre que respeten las competencias estatales en la materia».

F.C.

Sentència 227/1988 de 29 de novembre, Llei d'Aigües.

Ponent:

Jesús Leguina Villa

L'extensa sentència sobre la Llei d'Aigües i diverses normes del seu desenvolupament s'ocupa d'altres aspectes a més dels autonòmics. Així, tot i que no accepta cap d'aquestes raons com a causa d'inconstitucionalitat de la Llei, estudia la interdicció de l'arbitrarietat, l'objectivitat de l'Administració, la seguretat jurídica, la retroactivitat i el contingut i límits del dret de propietat.

En aquesta notícia de la sentència ens centrarem en els aspectes competencials, que són els que afecten les Autonomies. Per determinar el repartiment competencial en matèria d'aigües el Tribunal Constitucional accedeix a l'article 132.2 de la Constitució. Aquest article, com la sentència reconeix, no és en principi una norma de distribució de competències, però la interpretació que en fa el Tribunal el porta a concloure que de l'article 132 es dedueix que el domini públic natural ha d'ésser declarat per llei estatal.

«En efecto, no es casual, como lo demuestran también los antecedentes parlamentarios, que la Constitución haya incorporado directamente al dominio público estatal en el art. 132.2 determinados tipos de bienes que, como la zona marítimo-terrestre, las playas, el mar territorial, etc., constituyen categorías o géneros enteros definidos por sus características físicas o naturales homogéneas. La Constitución ha dispuesto así que algunos de los tipos de bienes que doctrinalmente se han definido como pertenecientes al demanio "natural" formen parte del dominio público del Estado. Sin embargo, con un criterio flexible, no ha pretendido agotar la lista o enumeración de los géneros de bienes que, asimismo, en virtud de sus caracteres naturales, pueden integrarse en el demanio estatal ("en todo caso", reza el art.

132.2), pero sí ha querido explícitamente reservar a la ley, y precisamente a la ley estatal, la potestad de completar esa enumeración. Así se desprende, por lo demás, del inciso inicial de este art. 132.2: "Son de dominio público estatal los que determina la ley...". Tanto el verbo utilizado —"son"—, en vez de la expresión "pueden ser"— como la misma reserva absoluta de ley indican a la claras que la Constitución se está refiriendo no a bienes específicos o singularmente identificados, que pueden ser o no de dominio público en virtud de una afectación singular, sino a tipos o categorías genéricas de bienes definidos según sus características naturales homogéneas. En caso contrario, resultaría difícilmente explicable la reserva absoluta a la voluntad del legislador estatal que el precepto establece, pues no es imaginable que la afectación de un bien singular al dominio público requiera en todo caso la aprobación de una ley, asimismo singular, sino que normalmente deberá bastar el correspondiente acto administrativo adoptado en virtud de una genérica habilitación legal. En cambio, cuando se trata de categorías completas de bienes formados por la naturaleza, a semejanza de los que en el propio precepto constitucional se declaran de dominio público, el art. 132.2 exige la demanialización por ley y sólo por ley del Estado. Al tiempo, y por lo que aquí interesa, viene a señalar que, en tales supuestos, los bienes demanializados se integran necesariamente en el dominio público estatal.»

Aquesta atribució a la competència estatal de la declaració del domini públic natural pot tenir reflex en les normes específicament distribuïdores de competències si es té en compte que el domini públic significa essencialment l'exclusió del tràfic jurídic privat.

«En consecuencia, aquella forma de afectación general al dominio público mediante ley

de todo un género de bienes definidos por sus características naturales compete en exclusiva al Estado, y ello tanto porque se debe entender incluida en el concepto material de legislación civil, a que se refiere el art. 149.1.8.ª de la Constitución, como porque atañe a las condiciones básicas o posiciones jurídicas fundamentales de todos los españoles en el ejercicio de los derechos constitucionales, respecto de los que el Estado debe garantizar la igualdad sustancial, mediante su propia regulación, de acuerdo con el art. 149.1.1.ª de la Constitución».

Si la declaració del domini públic natural correspon a l'Estat en tot cas, les possibilitats reguladores dels «recursos hidràulics» per les Comunitats Autònomes s'esvaeixen. La sentència admet en abstracte que les Comunitats Autònomes poden eventualment tenir competències sobre els «recursos», però en definir els «aprofitaments hidràulics» i contraposar-los a la protecció del domini, que correspon a l'Estat, no deixa espai normatiu autonòmic que vagi més enllà dels «aprofitaments».

«El concepto de "aprovechamientos hidráulicos" admite una definición suficientemente precisa, a la luz de la concepción del dominio público que está latente en las nociones que la Constitución, los Estatutos y la Ley de Aguas utilizan en esta materia. El régimen demanial comporta la titularidad pública de los bienes sobre los que recae, pero sobre todo supone que tales bienes quedan sujetos a reglas exorbitantes del Derecho privado. Estas reglas pueden clasificarse en dos grupos: las que se refieren a la protección del demanio, de un lado, y las que regulan su utilización o aprovechamiento, incluida la denominada policía de aguas o regulación y vigilancia del buen orden en el uso y aprovechamiento, de otro. Los Estatutos de Galicia y el País Vasco aluden concretamente a este último grupo de materias. En cambio, no atribuyen a las respectivas Comunidades Autónomas las competencias sobre

la protección del dominio público hidráulico. concepto éste que no es posible encuadrar estrictamente en el de aprovechamientos. Por lo demás, si el Estado ha asumido la titularidad de las aguas continentales públicas, es lógico que haya de corresponderle también la potestad de protección del demanio hídrico, con el fin de asegurar la integridad de aquella aplicación y desarrollo de los principios establecidos en el art. 132.1. de la Constitución.»

Una altra consideració de caràcter general és l'acceptació com a adequada a la Constitució del concepte estructural de conca hidrogràfica. És evident que si la unitat hidrogràfica a tenir en compte fos cada «curs fluvial concret» la delimitació territorial de les competències seria diferent. Igualment, no serien mai supracomunitàries les aigües subterrànies renovables.

«La expresión "aguas que discurren por más de una Comunidad Autónoma" es un concepto constitucional cuyo significado se debe desentrañar atendiendo a criterios lógicos, técnicos y de experiencia. Desde el punto de vista de la lógica de la gestión administrativa, no parece lo más razonable compartimentar el régimen jurídico y la administración de las aguas de cada curso fluvial y sus afluentes en atención a los confines geográficos de cada Comunidad Autónoma, pues es evidente que los usos y aprovechamientos que se realicen en el territorio de una de ellas condicionan las posibilidades de utilización de los caudales de los mismos cauces, principales y accesorios, cuando atraviesan el de otras Comunidades o surten a los cursos fluviales intercomunitarios.»

La delimitació de la competència en matèria d'aigües no és l'únic element que juga per determinar la correcció constitucional dels articles de la Llei examinada pel Tribunal Constitucional. Altres títols competencials justifiquen la regulació per l'Estat de determinats aspectes rela-

cionats amb les aigües. Així, la intervenció estatal en la planificació hidrològica, incloses les aigües de competència autonòmica, es basa en el 149.1.13 de la Constitució. El Tribunal Constitucional, malgrat la similitud dels termes que empren, considera que l'art. 131 de la Constitució («planificar la actividad económica general») es refereix només a una possible planificació econòmica de caràcter general, mentre que el 149.1.13 («Bases y coordinación de la planificación general de la actividad económica») inclou la planificació hidrològica. Això no vol dir que la totalitat de l'activitat planificadora correspongui a l'Estat, però sí que li són reservats els aspectes bàsics d'aquesta activitat. En aquest sentit la sentència interpreta que la remissió al reglament pel que fa a la delimitació territorial i procediment dels plans hidrològics s'ha d'entendre referida als reglaments autonòmics en relació amb les conques de competència autonòmica. Però en canvi, és lícit constitucionalment que l'aprovació dels plans hidrològics correspongui a l'Estat per tractar-se d'una activitat de coordinació.

«Con arreglo a lo dispuesto en el art. 149.1.13.ª de la Constitución en materia de planificación de la actividad económica, la coordinación es competencia del Estado, lo que permite entender, siguiendo la doctrina sentada en la STC 144/1985, de 25 de octubre, que en este caso el acto de aprobación que contempla el art. 38.6 de la Ley de Aguas es materialmente una actividad de coordinación, ya que a través del mismo se integran en un solo sistema ordenado las acciones emprendidas por diversas entidades u órganos, de suerte que es la determinación definitiva y unitaria del plan lo que posibilita la acción homogénea de todos ellos en relación con un mismo recurso.»

Si l'aprovació final per l'Estat està justificada constitucionalment a parer de la sentència, no ho està contràriament l'ac-

tuació subsidiària de l'Estat en el cas d'actuació de les Comunitats Autònomes.

«Por el contrario, la previsión final del art. 39.2 de una actuación subsidiaria del Gobierno, en caso de falta de propuesta de planes hidrológicos de cuenca, no pueda alcanzar a las Comunidades Autónomas que sean competentes para formular dicha propuesta, ya que se trata de una forma de control sustitutivo que no ha sido previsto por la Constitución en las relaciones ordinarias entre el Estado y las Comunidades Autónomas (art. 153).»

En el propi àmbit de la planificació hidrològica intervenen altres títols competencials ultra el 149.1.13 de la Constitució. Les mesures de conservació i protecció del medi ambient, que formen part del contingut necessari dels plans, tenen el suport constitucional del 149.1.23. Les reserves de terrenys per actuacions i obres previstes són competència estatal com a facultat inherent a les competències sobre protecció i aprofitament del domini públic hidràulic. Les obres públiques de caràcter hidràulic d'interès general són competència de l'Estat en virtut del 149.1.24 de la Constitució.

Pel que fa als aspectes organitzatius de l'Administració de l'aigua el fonament de les competències de l'Estat es troba en el 149.1.18 de la Constitució. Aquest títol és considerat per la sentència justificació suficient per les diverses determinacions normatives estatals referents a l'organització i funcionament de l'Administració autonòmica, però hi ha dues excepcions. En primer lloc el Tribunal no accepta la creació de la figura d'un delegat del Govern en l'Administració hidràulica de les Comunitats Autònomes.

«De este modo, la Ley impone una prescripción orgánica específica a la Administración autonómica, que vulnera directamente la competencia asumida por todas las Comunidades Autónomas para organizar su propia Admi-

nistración. Pues, no habiendo duda de que esta potestad de autoorganización administrativa se halla limitada por la competencia del Estado sobre las bases del régimen jurídico de las Administraciones públicas (art. 149.1.18.^a de la Constitución), es también evidente que este título competencial del Estado no es bastante en ningún caso para legitimar la inserción forzosa en el seno de la Administración autonómica de un órgano jerárquicamente dependiente de la Administración del Estado, pues a ello se opone de raíz el derecho de todas las nacionalidades y regiones a la autonomía (arts. 2 y 117 de la Constitución), cuya más genuina expresión es la capacidad de autoorganizarse libremente, con respeto a los mandatos constitucionales».

En segon lloc, el Tribunal accepta la intervenció consultiva en el procediment d'un òrgan estatal només si es limita a assessorar allò que és de competència estatal.

«El apartado b) del citado precepto demanda, en efecto, que, antes de su aprobación por el gobierno, el Consejo emita informe sobre los planes hidrológicos de cuenca, sin excluir de aquella exigencia los elaborados por las Comunidades Autónomas. Pero, frente a este alegato, debemos declarar que, si al Gobierno compete aprobar también estos planes (art. 38.6 de la Ley), el informe preceptivo del Consejo Nacional del Agua, dirigido precisamente al Gobierno, no invade competencia autonómica alguna, siempre que tal informe se ciña a aquellos aspectos que condicionana su aprobación gubernativa, según el citado art. 38.6.»

L'article 149.1.18 de la Constitució és també la base de les competències estatals respecte de les comunitats d'usuaris. És interessant reproduir els aspectes que el Tribunal considera de caràcter bàsic, quan es tracta de la regulació de corporacions de dret públic.

«Tratándose de Corporaciones de Derecho público; como es el caso de las comunidades de usuarios de aguas públicas, cuya finalidad no es otra que la gestión autónoma de los bienes hidráulicos necesarios para los aprovechamientos colectivos de los mismos, en régimen de participación por los interesados, las bases del régimen jurídico de este específico sistema de administración pueden contemplar los siguientes aspectos esenciales o de común aplicación: a) Constitución y modalidades de las comunidades de usuarios; b) Régimen general de potestades administrativas que se les atribuyen; c) Relaciones básicas con la Administración pública de que dependan, y d) Configuración de sus órganos de administración, entendiéndose por básica, en este punto, según el criterio sostenido en las SSTC 48 y 49/1988 citadas con relación a un supuesto análogo, «la norma que prevea, en sus líneas fundamentales, la creación de órganos unipersonales y colegiados, así como el modo de integración de estos últimos (su composición y los mínimos de participación de los diferentes componentes de la comunidad) y sus atribuciones esenciales.»

Tot el que no entra dins d'aquests aspectes considerats bàsics serà d'aplicació supletòria, en defecte de normativa pròpia a les Comunitats Autònomes competents.

«Por el contrario, no tienen carácter básico, porque establecen reglas de detalle ajenas a los aspectos fundamentales del régimen de las comunidades de usuarios, los siguientes preceptos: el inciso final del párrafo primero del art. 73.1, relativo a las denominaciones específicas de las comunidades; el artículo 74.2, que prescribe el contenido de los Estatutos u Ordenanzas, excepción hecha del principio de participación y representación que sanciona; el art. 78, que regula un aspecto concreto del modo de definición de la titularidad de las obras que integran los aprovechamientos colectivos. Tampoco es básico el art. 81, que no regula un nuevo tipo de comunidad de usua-

rios, sino que condiciona el otorgamiento de concesiones para abastecimiento de aguas a varias poblaciones a la constitución de mancomunidades, consorcios u otras entidades semejantes. El régimen jurídico básico de estas entidades se establece en la legislación de régimen local, que a la Comunidad Autónoma del País Vasco corresponde desarrollar y, en su caso, ejecutar, en el ámbito de sus competencias. Por otra parte, el condicionamiento de las concesiones que prevé el art. 81 de la Ley no puede considerarse como una norma básica sobre concesiones administrativas, habida cuenta de que regula un supuesto específico y no contiene una norma general del propio sistema concesional. En consecuencia, el citado precepto, al igual que los referidos arts. 73.1, párrafo primero, inciso final, 74.2, con excepción del principio de participación que establece, y 78 son de aplicación meramente supletoria en el País Vasco.»

La sentència es planteja també la justificació de la regulació estatal de les «servituds legals» i considera que aquesta regulació no pot considerar-se ni disciplina de l'ús, ni protecció del demani hídric, sinó que es tracta d'una matèria de dret civil, que pertany a l'Estat d'acord amb el 149.1.8 de la Constitució.

Si la protecció del demani és competència estatal, la regulació dels aprofitaments hidràulics és competència autonòmica.

«De acuerdo con nuestras consideraciones anteriores, es necesario recordar aquí la distinción entre las Comunidades Autónomas que han asumido la competencia genérica sobre el régimen de los aprovechamientos hidráulicos en las aguas que discurren íntegramente por su territorio y aquellas otras que ostentan competencias en materia de aguas dentro de los límites establecidos por el artículo 148.1.10.ª de la Constitución. En el primer caso, la regla general es que corresponde a las Comunidades Autónomas legislar sobre los aprovechamientos

de las aguas públicas en las cuencas intracomunitarias, con las únicas salvedades que derivan de otros títulos competenciales del Estado, como son los referidos a la legislación básica sobre contratos y concesiones administrativas y sobre el medio ambiente o las bases del régimen minero y energético (art. 149.1.18.ª, 23.ª y 25.ª de la Constitución), entre otros.»

Aquests títols competencials justifiquen la intervenció estatal tot i el caràcter autonòmic de la matèria aprofitaments hidràulics. Les excepcions, però, no poden buidar de contingut la regla general. I en alguns supòsits el Tribunal considera no suficientment fundada la competència estatal. Així, estableix que la reversió d'obres en favor de l'Estat, quan es tracta d'aprofitaments concedits per les Comunitats Autònomes, és inconstitucional perquè la qüestió s'insereix en el règim d'aprofitament de les aigües, que és de competència autonòmica. Així mateix, s'estableix que alguns articles de la Llei (53.1 i 2 i 54) sols tenen valor supletori, ja que no es poden considerar fonamentats en el 149.1.18 i l'article 56 s'ha d'interpretar en el sentit que la competència que configura serà autonòmica en el cas d'aigües intracomunitàries.

La sentència considera la policia d'aigües inclosa en el concepte d'aprofitaments hidràulics. D'això es deriva la competència autonòmica pel que fa a les aigües intracomunitàries. Aquí també, però, la competència autonòmica es veu limitada per intervencions de l'Estat que tenen un fonament diferent del derivat de la distribució de competències en matèria d'aigües. Juguen en aquest cas el 149.1.23 i el 149.1.15 de la Constitució. I novament l'existència d'aquests títols competencials estatals no és suficient per fonamentar totes les disposicions de la Llei. L'article 88.1, que atribueix al

Govern la potestat d'establir un àrea de protecció, en la qual es condiciona l'ús del sòl entorn dels llacs, embassaments i llacunes, és inconstitucional.

«Ahora bien, atribuir, además, al Gobierno la potestad, de imprecisos límites, que le confiere el art. 88.1 supone una extralimitación competencial, en detrimento de las potestades que todas las Comunidades Autónomas han asumido sobre la ordenación del territorio y la gestión del medio ambiente. Por ello, el art. 88.1 de la Ley de Aguas debe ser declarado inconstitucional.»

La sentència resol també els conflictes acumulats de competències contra el Reial Decret 899/1986, d'11 d'abril, pel qual s'aprova el Reglament del Domicili Públic Hidràulic, l'Ordre de 23 de desembre de 1986 i el Reial Decret 650/1987, de 8 de maig.

Les dues últimes normes citades són declarades constitucionals, bé que amb la condició, pel que fa a la segona, que alguns preceptes s'interpretin com referits exclusivament a les conques supracomunitàries.

El pronunciament del Tribunal és molt diferent pel que fa al Reial Decret 849/1986 i estableix que gran nombre de preceptes seus només són d'aplicació supletòria. Dos arguments basen la decisió del Tribunal: un de caràcter formal, la caracterització formal de les bases, i l'altre, de caràcter material, el concepte de «procediment administratiu comú».

Respecte a la primera argumentació el Tribunal declara:

«De ahí que, como resulta del citado pronunciamiento —cuya doctrina se reitera en la STC 80/1988, de 28 de abril— y de otros anteriores (SSTC 32/1983, de 28 de abril, y 42/1983, de 20 de mayo), la operación de definición de las bases debe llevarse a cabo normalmente por las Cortes Generales, sea de manera expresa, sea de forma que, en razón de

la estructura de la norma, dicha definición se pueda «inferir, directa o indirectamente, pero sin especial dificultad», siendo excepcional la posibilidad que el Gobierno de la Nación tiene de hacer uso de su potestad reglamentaria para regular por Decreto los aspectos básicos de una materia, posibilidad limitada a los supuestos que sean «complemento necesario para garantizar el fin a que responde la competencia estatal sobre las bases», y siempre que el Decreto en cuestión muestre «por su identificación expresa o por su estructura» tal carácter básico, en atención a la exigencia de seguridad jurídica antes mencionada. En consecuencia, cuando la Ley estatal posconstitucional ha regulado una materia sobre la que compete al Estado establecer las bases, no puede entenderse, como regla general, que las disposiciones reglamentarias que el Gobierno apruebe en desarrollo para la ejecución de la Ley tengan también carácter básico, a menos que tales normas complementarias de rango infralegal indiquen expresamente su pretendida naturaleza básica o así resulte sin lugar a dudas de su propia estructura normativa en cuanto complemento indispensable de las normas legales básicas».

Respecte a l'argumentació de caràcter material, la sentència considera que el procediment administratiu comú es troba en les lleis generals de caràcter procedimental i que la regulació de caràcter procedimental o adjectiu no pot condicionar les competències de caràcter substantiu.

«Ahora bien, sin perjuicio del obligado respeto a esos principios y reglas del «procedimiento administrativo común», que en la actualidad se encuentran en las Leyes generales sobre la materia —lo que garantiza un tratamiento asimismo común de los administrados ante todas las Administraciones públicas, como exige el propio art. 149.1.18.ª, coexisten numerosas reglas especiales de procedimiento aplicables a la realización de cada tipo de actividad administrativa ratione materiae.

La Constitución no reserva en exclusiva al Estado la regulación de estos procedimientos administrativos especiales. Antes bien, hay que entender que ésta es una competencia conexas a las que, respectivamente, el Estado o las Comunidades Autónomas ostentan para la regulación del régimen sustantivo de cada actividad o servicio de la Administración. Así lo impone la lógica de la acción administrativa, dado que el procedimiento no es sino la forma de llevarla a cabo conforme a Derecho. De lo contrario, es decir, si las competencias sobre el régimen sustantivo de la actividad y sobre el correspondiente procedimiento hubieran de quedar separadas, de modo que al Estado correspondieran en todo caso estas últimas, se llegaría al absurdo resultado de permitir que el

Estado pudiera condicionar el ejercicio de la acción administrativa autonómica mediante la regulación en detalle de cada procedimiento especial, o paralizar incluso el desempeño de los cometidos propios de las Administraciones autonómicas si no dicta las normas de procedimiento aplicables en cada caso. En consecuencia, cuando la competencia legislativa sobre una materia ha sido atribuida a una Comunidad Autónoma, a ésta cumple también la aprobación de las normas de procedimiento administrativo destinadas a ejecutarla, si bien deberán respetarse en todo caso las reglas del procedimiento establecidas en la legislación del Estado dentro del ámbito de sus competencias.»

J.F.

Sentència 248/1988, de 20 de desembre. Conflicte positiu de competència núm. 345/1984. Normativa estatal bàsica en matèria de radiodifusió sonora (art. 149.1.27 de la Constitució)

Ponent:

Gloria Begué Cantón

1. Conflicte positiu de competència plantejat pel Govern de la Nació contra els articles 5.2, 10, 12 i 14.e) del Decret 287/1983, de 27 de desembre, sobre el procediment de concessió d'emissores de radiodifusió en ones mètriques amb freqüència modulada, dictat pel Govern basc, perquè entén que aquesta normació és competència de l'Estat, i per aquest motiu sol·licita que se'n declari la nul·litat. Invoca l'article 161.2 de la Constitució, amb els efectes suspensius subsegüents, que és acordada pel Tribunal.

Considera que el conflicte fa referència a la titularitat de competències normatives sobre la concessió d'emissores amb freqüència modulada, titularitat que es desprèn de la normativa bàsica estatal dictada a l'empara de l'article 149.1.27 de la Constitució, de la qual formen part

la Llei 4/1980 (Estatut de Radiotelevisió Espanyola), així com les disposicions complementàries d'ordre tècnic (remetent-se a la Sentència del Tribunal Constitucional 44/1982), el Reial Decret 1433/1979, de 8 de juny, sobre el «Pla tècnic transitori del servei públic de radiodifusió sonora en ones mètriques amb modulació de freqüència», i l'Ordre de 28 d'agost de 1980. L'esmentat decret del Govern basc vulnera aquesta normativa bàsica i atempta contra el principi d'igualtat pel qual aquesta normativa ha de vetllar.

Per la seva banda, el Govern basc considera que el Reial Decret 1433/1979 és només parcialment norma bàsica i que en tot cas no pot impedir l'exercici de la competència estatutàriament assumida a l'article 19 relativa al desenvolupament legislatiu de les normes bàsiques en matèria de mitjans de comunicació social. Dissenteix, a més, sobre quines són les

disposicions complementàries d'ordre tècnic i reivindica el dret a realitzar una política pròpia de concessió d'emissores.

2. El Tribunal remet al concepte de normes bàsiques, establert a les seves Sentències 60 i 80/1980, de 19 i 20 d'abril respectivament, i afirma dues finalitats que aquestes han de complir: a) «l'Estat ha de garantir a través de les normes bàsiques un comú denominador normatiu —adreçat a assegurar, de manera unitària i en condicions d'igualtat, els interessos generals—, a partir del qual cada Comunitat Autònoma pot introduir, en atenció als seus propis interessos, les peculiaritats que cregui convenientes i oportunes, dins el marc competencial que en la matèria assigni el seu Estatut»; i b) «en la definició del que és bàsic, s'han d'observar també les garanties imprescindibles de certesa jurídica, que permetin a les Comunitats Autònomes conèixer amb la major exactitud possible quin és el marc normatiu al qual s'han de subjectar en l'exercici de les seves competències de desenvolupament de la legislació estatal bàsica. A aquesta segona finalitat s'orienta l'exigència que les 'bases' es regulin en principi a través d'una llei formal (...). No obstant això, és admissible com a excepció que el Govern de la Nació pugui regular per decret algun dels aspectes bàsics d'una matèria quan resulti completament necessari per garantir la finalitat a la qual correspon la competència estatal sobre les bases» (en aquest cas, elaborat abans de l'aprovació de l'Estatut d'Autonomia) (f. j. 4).

D'altra banda, la Llei 4/1980 té matèria de norma bàsica en matèria de radiodifusió sonora i s'hi discuteix l'abast de les disposicions complementàries d'ordre tècnic. Remet aquí a les Sentències del Tribunal Constitucional 26 i 44/1982, i conclou que correspon a l'Estat regular «les condicions bàsiques o requisits gene-

ral a què s'haurà d'ajustar la prestació del servei en tot el territori nacional», ja que així ho exigeix el principi d'igualtat. A més a més, segons l'article 149.1.18 de la Constitució és competència exclusiva de l'Estat la legislació bàsica sobre concessions administratives. Però l'Estat ha de tenir en compte no només els límits materials del que és «bàsic» sinó també les exigències de seguretat jurídica inherents a la seva definició que impedeixen reconèixer-li la facultat d'«oposar per sorpresa a les Comunitats Autònomes com a norma bàsica qualsevol classe de precepte legal o reglamentari al marge de quin sigui el seu rang i estructura»; en aquest sentit reproduceix les consideracions de la Sentència del Tribunal Constitucional 69/1988 (f. j. 5).

Per al Tribunal, el Reial Decret 1433/1979 es va aprovar abans de l'Estatut d'Autonomia basc, de manera que l'Estat no estava obligat en aquella data a complir les exigències formals de rang normatiu per a la definició de les bases. Amb tot, només considera bàsics aquells preceptes que es puguin considerar bàsics sense cap mena de dificultat. Així, «les regles sobre la publicitat de les emissores institucionals i sobre els horaris, que, més que tenir relació amb el règim dels requisits per obtenir la concessió, són prescripcions sobre la programació i el seu contingut (...), no és fàcil d'entendre per què han de formar part del comú denominador normatiu aplicable a tot el territori nacional que constitueixen les bases». Per al Tribunal només es pot predicar el seu caràcter bàsic dels articles 7.4 i 10 del Reial Decret 1433/1979, preceptes que fan referència a limitacions que s'imposen a persones físiques i jurídiques per ser titulars de més d'una concessió d'emissores en ones mètriques en freqüència modulada així com al termini de les concessions. En conseqüència, afirma que els articles 10 i 12 del decret basc

en conflicte envaeixen competències estatals i els declara nuls. D'aquesta manera, el termini de la concessió es fixa en tres anys i no en deu, així com es deixa sense efecte la norma basca que prohibeix que cap persona física o jurídica pugui participar com a soci en més d'una emissora privada de freqüència modulada dins de la Comunitat Autònoma, i regirà en canvi la norma estatal que estableix que no podrà explotar més d'una emissora en ones mètriques amb modulació de freqüència que cobreixi substancialment la mateixa àrea de servei.

El Tribunal Constitucional dibuixa un

àmbit normatiu estatal bàsic format per normes de diferent rang, tant legal com reglamentari. En aquest cas afirma el seu caràcter excepcional, per tal com és anterior a l'assumpció de competències autonòmiques a través de l'Estatut, aspecte al qual es torna a referir en al·ludir, al final del fonament jurídic sisè, a l'entrada en vigor de la Llei 31/1978, d'Ordenació de les Telecomunicacions, que compleix les condicions de rang normatiu ara plenament exigibles, i que regula de nou alguns dels extrems aquí tractats.

Joan L. Pérez Francesch

Sentència 249/1988, de 20 de desembre. Conflicte positiu de competència núm. 371/1984. Competència executiva de la legislació laboral per part de la Generalitat de Catalunya (art. 149.1.7 de la Constitució i art. 11.2 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya)

Ponent:

Miguel Rodríguez-Piñero y Bravo-Ferrer

1. El conflicte és promogut pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya en relació amb la Circular P-117, de 14 de juliol de 1983, del Ministeri de Treball i Seguretat Social, sobre «Sanccions, infraccions laborals dels empresaris. Actes d'obstrucció», així com també en relació amb l'Acta d'Infracció núm. 0321/1983, aixecada per la Inspecció Provincial de Treball de Barcelona el dia 19 de juliol de 1983, perquè entén que vulneren l'article 149.1.7 de la Constitució, l'article 11.2 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya i el Reial Decret 2210/1979, de 7 de setembre, de transferències. En conclusió, es produeix una invasió de les seves competències en matèria d'execució de la legislació laboral.

Per a l'Advocat de l'Estat, la circular esmentada correspon a un instrument de

caràcter general per a tot el territori nacional que pretén moure's en l'àmbit competencial estatal. La seva amplitud es justifica per la mateixa extensió de la normativa d'infraccions i sancions que afecta la Inspecció de Treball, que inclou tant competències transferides com no transferides. Respecte a l'Acta d'Infracció diu que no és un objecte idoni per promoure el conflicte de competència ja que no s'ha produït un acord sancionador. En tot cas concerneix a matèries de titularitat estatal ja que es tracta d'una infracció del Reial Decret 1445/1985, de 25 de juny, regulador de mesures de foment de l'ocupació i no de legislació laboral, que tenen el seu suport en la Llei Bàsica d'Ocupació, de 8 d'octubre de 1980, que s'incardina en l'àmbit de l'article 149.1.13 de la Constitució, com a part de les bases i coordinació de la planificació econòmica general. És, per tant, un títol competencial diferent del de la legislació laboral.

2. El Tribunal Constitucional considera en el seu fonament jurídic primer que l'acumulació en un mateix procés dels dos actes referits respon al fet que tots dos fan referència a l'execució a Catalunya de la legislació laboral, a través de la Inspecció de Treball. Cal dilucidar, doncs, si en els actes citats hi ha hagut una interferència per part de l'Administració de l'Estat (òrgans del Ministeri de Treball i Seguretat Social) en la competència executiva de la legislació laboral que constitucionalment correspon a la Generalitat de Catalunya, que inclou les facultats d'inspecció, vigilància i sanció.

Respecte a la Circular, remet a la Sentència del Tribunal Constitucional 27/1983, de 20 d'abril, on s'indica que la forma no és el criteri que permet determinar la naturalesa del seu contingut. Ha de ser el contingut, *ad intra* o normatiu, el realment rellevant. Remet així mateix a les Sentències 32/1982, de 14 de juny, i 39/1982, de 20 de juny, on s'afirmava que el terme «legislació laboral» de l'article 149.1.7 de la Constitució s'ha de concebre en sentit material, sigui quin sigui el rang formal de les normes, i que està reservada a l'Estat. D'aquesta manera, després de l'examen de la Circular arriba a la conclusió que té caràcter de norma bàsica, i que és a més el desenvolupament de l'article 57 de l'Estatut dels Treballadors, i la seva titularitat és exclusiva de l'Estat. Per consegüent, té naturalesa normativa i és legislació laboral, amb independència de la seva insuficiència de rang, el fet que no fos publicada al B.O.E. i el no respecte al principi de legalitat que per a les sancions administratives estableix l'article 25.1 de la Constitució. A aquest efecte recorda la publicació posterior de la Llei 8/1988, de 7 d'abril, sobre infraccions i sancions d'ordre social. Per al Tribunal, la Circular que ens ocupa no envaeix competències autonòmiques (f.j.2).

D'altra banda, la sanció per als actes d'obstrucció o resistència a l'acció fiscalitzadora de la inspecció, que s'insereix en l'àmbit de les potestats executives de la Generalitat de Catalunya, ha de correspondre a aquesta ja que no és sinó un mitjà per facilitar la seva tasca d'inspecció. L'autoritat competent per imposar la sanció per obstrucció s'haurà de determinar, doncs, en funció de la matèria sobre la qual es produeix l'actuació de la Inspecció de Treball i respecte a la qual s'hagin produït els fets constitutius d'obstrucció. Si aquella matèria és competència de la Comunitat Autònoma, el coneixement de l'«Acta d'infracció per obstrucció a la labor inspectora» i la resolució consegüent correspondrà a la pròpia Comunitat Autònoma. En aquest sentit, l'apartat 2 de la Circular desconeix les competències de la Generalitat (f.j.3).

Pel que fa a l'Acta d'Infracció aixecada per la Inspecció de Treball a un centre laboral ubicat a Barcelona, per motiu d'haver realitzat contractacions temporals vulnerant els límits de l'article 6.1 del Reial Decret 1445/1982, de 25 de juny, a tenor del que disposa l'article 66 de la LOTC cal declarar l'anul·lació parcial de l'acta en allò que fa referència a l'esment de l'òrgan competent per conèixer de la matèria, així com de les actuacions que s'hagin pogut realitzar des del moment de l'inici del termini per presentar escrit de descàrrecs per poder fer davant l'òrgan corresponent de la Generalitat de Catalunya (f.j.5).

3. En aquesta sentència destaca la definició material del concepte «legislació laboral» de l'article 149.1.7 de la Constitució, en la qual s'inclou una Circular. Així mateix, es fa palesa la doble dependència funcional de la Inspecció de Treball, segons si actua en desenvolupament de competències estatals o autonòmiques.

ques. En aquest sentit, el Tribunal reconeix la competència executiva de la Generalitat de Catalunya tant pel que fa a l'aixecament d'actes d'obstrucció com

d'actes d'infracció per part de la Inspecció de Treball.

Joan L. Pérez Francesch

Sentència 250/1988, de 20 de desembre. Recurs d'inconstitucionalitat núm. 491/1984, contra determinats preceptes de la Llei 7/1984, de 3 d'abril, reguladora del Fons de Compensació Interterritorial. Posició constitucional de les Corts Generals (art. 66.2 de la Constitució)

Ponent:

Francisco Tomás y Valiente

general pressupostari i de cap manera no actua arbitràriament.

1. El present recurs d'inconstitucionalitat és promogut per cinquanta-tres diputats contra els articles 3.2.a), 4.2.a), 5.1.a) i 7.1 de la Llei 7/1984, de 3 d'abril, reguladora del Fons de Compensació Interterritorial. Per als recurrents s'ha vulnerat l'article 158.2 de la Constitució, que té com a finalitat defensar el principi de solidaritat entre les nacionalitats i regions espanyoles (art. 2 de la Constitució) i corregir els desequilibris econòmics interterritorials, així com l'article 74.2 de la mateixa norma fonamental, pel que fa al procediment seguit per fer-ne la distribució. Igualment, entenen que aquesta llei contradiu els criteris fixats a la Llei Orgànica de Finançament de les Comunitats Autònomes.

Per a l'Advocat de l'Estat, la Constitució no concreta ni especifica conceptes com el d'«inversió» que utilitza la llei recorreguda, per la qual cosa el legislador com a poder públic pot perfectament interpretar la norma bàsica de l'Estat i determinar el sentit concret d'aquest terme. Entre els seus arguments la defensa destaca que els recurrents no concreten de quina manera aquesta llei vulnera la LOFCA i que el Fons de Compensació Interterritorial és una font de finançament d'origen estatal, sotmès al règim

2. El Tribunal desestima el recurs amb els elements centrals que recollim a continuació. Afirmar que la LOFCA és part del bloc de la constitucionalitat (art. 28 de la LOTC i STC 183/1988, f.j. 3). D'altra banda, la llei recorreguda pot interpretar legítimament la Constitució (art. 3.2.a)), ja que no és una «norma merament interpretativa» (cfr. STC 76/1983, f.j. 4). El legislador s'ha limitat a precisar com s'ha d'entendre l'expressió «despeses d'inversió». No ha desbordat així la seva posició constitucional (art. 66.2 de la Constitució) ni ha conculcat l'article 158.2 d'aquesta mateixa norma. Així, doncs, és competència de les Corts Generals la determinació dels percentatges dels Fons que s'hauran de distribuir segons els diferents criteris de política legislativa, no controvertibles en seu jurisdiccional (f.j. 2).

Respecte a l'article 5.1.a) de la llei, el Tribunal remet a la seva Sentència 183/1988, i afirma que el criteri «inversa de la renda per habitant» establert a l'article 16.1.a) de la LOFCA té un caràcter genèric. Així, doncs, cal ponderar aquest criteri, cosa que ha fet el legislador: «Per definir la variable que aquí comentem, aquest precepte ha tingut en compte, a més de la població de cada Comunitat Autònoma, un factor que podríem ano-

menar comparatiu i que posa en relació la renda de cada Comunitat Autònoma amb la de la Comunitat Autònoma menys desenvolupada, cosa que suposa, certament, que la fórmula adoptada afavorirà en un grau més alt els territoris amb inferior renda *per capita*, però sense que això comporti abandonar o alterar, com a base de càlcul, la «inversa de la renda per habitant» que preveu la LOFCA» (f.j.3.).

En relació amb l'article 7.1 de la llei, «els recurrents semblen al·ludir a la suposada contradicció entre el precepte que impugnen i el que disposen els articles 158.2 i 74.2 de la Constitució, que fa recaure a les Corts Generals la distribució del Fons de Compensació Interterritorial, però també és ben cert que l'article 7.1 de la llei no és referèix, com és clar, a aquesta distribució 'entre Comunitats Autònomes i províncies, si s'escau', sinó a la manera de determinar els projectes d'inversió que s'hauran de finançar amb els recursos del Fons, aspecte aquest no contemplat pels preceptes constitucionals que acabem de citar, a partir dels quals no és possible negar la validesa d'aquesta disposició de la Llei 7/1984». Amb aquestes consideracions s'entén que no hi ha un control estatal sobre l'actuació de les Comunitats Autònomes en executar els seus propis projectes, sinó una forma de col·laboració financera entre aquestes i l'Estat, col·laboració expressament prevista a l'article 157.3 de la Constitució i desenvolupada a l'article 16.3 de la LOFCA. En definitiva, des del moment que cal el comú acord entre l'Estat i la Comunitat Autònoma afectada per adscriure un determinat projecte

d'inversió al Fons de Compensació, el precepte impugnat no ha contrariat l'autonomia financera de la Comunitat Autònoma, que la mateixa Constitució reconeix, «d'acord amb els principis de coordinació amb la Hisenda estatal i de solidaritat entre tots els espanyols», tal com diu l'article 156.1 de la Constitució (f.j.4).

3. En aquesta sentència destaca el paper que el Tribunal assigna a les Corts Generals, com a titulars de la potestat legislativa sotmesa a la Constitució, per interpretar-la i concretar d'aquesta manera els preceptes constitucionals oberts que remetent a la llei. L'opció legislativa concreta no és discutible segons el Tribunal llevat del cas en què envaeixi el camp d'acció propi del legislador. Nega, doncs, que la llei recorreguda sigui una «norma merament interpretativa», com va qualificar el mateix Tribunal el projecte de llei de LOHAPA. Així, mateix, la inclusió de la LOFCA en el bloc de la constitucionalitat (art. 28.1 de la LOTC) es mou en la lògica del concepte desgranat especialment en les Sentències 10/1982, 76/1983 i 66/1985 del mateix Tribunal.

Es nega l'existència d'un control estatal sobre les hisendes autonòmiques i es propugna el principi de col·laboració entre administracions, qüestions que un judici teòric sobre la constitucionalitat de la llei no pot resoldre; en efecte, es tracta d'un *desideratum* que s'haurà de veure com es porta a la pràctica.

Joan L. Pérez Francesch

Sentència 252/1988, de 20 de desembre. Conflicte positiu de competència núm. 598/1986, 1403/1986 i 857/1988 (acumulats). Competències estatals en matèria de sanitat i comerç exterior (art. 149.1.10 i 16 de la Constitució)

Ponent:

Francisco Rubio Llorente

1. Conflicte plantejat pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya contra l'escrit de 26 de febrer de 1986 del Director General de Sanitat i Salut Pública al Departament de Sanitat i Seguretat Social de la Generalitat i contra els Reials Decrets 1754/1986, 1755/1986 i 1728/1987, ja que entén que les seves competències estatutàries han estat vulnerades pel que fa a l'autorització d'escorxadors i a la designació del «Veterinari Oficial», així com en relació amb la negativa a tramitar davant la CEE, sense intervenció estatal prèvia, les autoritzacions concedides per òrgans autonòmics a les empreses del ram que pretenguessin participar en l'«intercanvi comunitari de carns fresques». Els esmentats reials decrets han estat dictats, per a la part actora, en compliment de determinades directives comunitàries, però considera que en alguns preceptes s'han ignorat competències de la Comunitat Autònoma.

Per a l'Advocat de l'Estat, es tracta d'una competència pròpia de l'Estat, amb independència de l'entrada d'Espanya a la CEE, és a dir, no deriva de les directives. En qualsevol cas, aquestes directives estableixen que és l'autoritat central la competent pel que fa als aspectes controvertits. Entén que el títol competencial és el previst a l'article 149.1.13 de la Constitució (bases i coordinació de la planificació general de l'activitat econòmica) i que a la demanda s'ignoren les competències estatals referents a la sanitat i al comerç exterior (art. 149.1.10 i 16 de la Constitució).

2. El Tribunal Constitucional desestima els conflictes acumulats basant-se en

dos elements argumentals. En primer lloc, afirma que les directives es limiten a precisar que són les «autoritats centrals de cada un dels Estats membres de la CEE les responsables que les autoritzacions es concedeixin i es mantinguin sempre que es respectin les prescripcions comunitàries, sense perjudicar quina ha de ser l'administració competent per a la concessió d'aquestes autoritzacions i per vetllar pel compliment de les condicions previstes». Aquest extrem s'ha de solucionar d'acord amb les regles internes de delimitació de competències, juntament amb la necessària combinació de la responsabilitat internacional de l'Estat espanyol i el principi de col·laboració entre l'Estat i les Comunitats Autònomes (f.j.2). En segon lloc, el Tribunal defineix el títol competencial que fonamenta les competències controvertides en l'article 149.1.10 i 16 de la Constitució, és a dir, la sanitat i el comerç exterior, en què no entren en joc les competències de la Generalitat de Catalunya. D'aquesta manera, rebutja els plantejaments tant de la part actora com de l'Advocat de l'Estat, ja que per al primer es tracta d'«Agricultura i Ramaderia» (12.1.4 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya) i per al segon, el ja citat article 149.1.13 de la Constitució. El títol competencial de sanitat i comerç exterior, que concreta aquí en les condicions sanitàries exigides per les directives comunitàries per al comerç en l'àmbit de la CEE, si bé han de ser exercides per l'Estat, també s'han de portar a terme en col·laboració amb les Comunitats Autònomes, que sí que tenen competència en sanitat i comerç interior, segons el que estableix la disposició final vuitena de la Llei 14/1986, General de Sanitat.

3. El Tribunal defineix aquí una competència exclusiva de l'Estat en matèria de Sanitat i Comerç exterior, lligada a l'assumpció última de responsabilitat pels compromisos internacionals contrets per l'Estat espanyol, però alhora propugna que

siguin exercits en col·laboració amb les Comunitats Autònomes. En certa manera, distingeix així entre titularitat de les competències i exercici o actuació d'aquestes.

Joan L. Pérez Francesch

Sentència 258/1988, de 22 de desembre. Recurs d'inconstitucionalitat núm. 434/1984. Règim de la Radiotelevisió Pública (art. 149.1.27 de la Constitució) i Consell Assessor de RTVE

Ponent:

Àngel Latorre Segura

1. Recurs d'inconstitucionalitat promogut pel President del Govern de la Nació contra l'article 3.c) i la disposició transitòria de la Llei de l'Assemblea de Madrid 5/1984, de 7 de març, reguladora del Consell Assessor de Radiotelevisió Espanyola de la comunitat Autònoma de Madrid, invocant de manera expressa l'article 161.2 de la Constitució, aixecat per Acta de 29 de novembre de 1984. D'altra banda, els preceptes de la llei citada no s'ajusten a la doctrina de la Sentència del Tribunal Constitucional 10/1982, que va resoldre el recurs d'inconstitucionalitat plantejat aleshores pel President del Govern contra la Llei 6/1981, de 19 de juny, de la Generalitat de Catalunya, reguladora del Consell Assessor de RTVE en aquesta Comunitat.

Per al Consell Executiu i per a l'Assemblea de Madrid, la doctrina de l'esmentada sentència no és extensible en el present cas ja que no hi ha identitat formal ni de fons entre una i altra llei.

2. El Tribunal estima parcialment el recurs i defineix el Consell Assessor de RTVE a la Comunitat Autònoma, recordant l'esmentada Sentència 10/1982, com un òrgan complex ja que és òrgan d'un ens públic d'àmbit nacional,

RTVE, però alhora és un òrgan representatiu dels interessos de la Comunitat Autònoma, i per tant queda reservada a aquesta la regulació de la seva composició i del seu nomenament. La conseqüència última és que «la regulació de les funcions del Consell Assessor correspon a l'Estat, sense perjudici que, en absència de regulació estatal i en virtut del principi de participació, la Comunitat Autònoma pugui (...) regular, més enllà de la composició del Consell, els aspectes que fan referència a la relació que com a representant dels interessos de la Comunitat Autònoma dins de RTVE es deriva del fet del seu nomenament per part de la Comunitat», i que, per tant, «la participació ha d'articular-se exclusivament a través d'un òrgan merament assessor, sense competències decisòries» (f.j.6). Des d'aquestes premisses, el Tribunal configura l'Estatut de Ràdio i Televisió Espanyola com la norma delimitadora de les competències autonòmiques, al qual remet l'article 31.1 de l'Estatut d'Autonomia de la Comunitat de Madrid.

Respecte a l'article 3.c) de la llei, en el sentit que imposa al Delegat Territorial el deure d'expressar les raons que porten el Director General de RTVE a no recollir en la seva proposta anual de programació i d'horari d'emissió les recomanacions del Consell Assessor, és declarat inconstitucional atès que desborda el marc

de l'article 15 de l'ERTVE; «s'imposa una obligació de motivar que no es pot justificar en la competència autonòmica sobre la matèria» (f.j.3). Finalment, en relació amb la disposició transitòria de la llei recorreguda, el Tribunal entén que donat que configura el Consell Assessor com un autèntic òrgan assessor supletori del Director General de RTVE, no s'adequa a la configuració dels Consells Assessors dels Delegats Territorials i afecta l'organització mateixa de l'ens públic de RTVE, encara que aquest precepte ha esgotat ja la seva eficàcia.

3. El Tribunal Constitucional reproduïx aquí les consideracions que va realitzar a la Sentència 10/1982, i exigeix a la llei autonòmica que s'adeqüi a les previsions de la Llei Reguladora de l'Estatut de Radiodifusió i Televisió, que s'erigeix com a norma bàsica en el marc de la qual la Comunitat Autònoma pot exercir les

facultats de desenvolupament legislatiu i execució. Respecte al Consell Assessor de RTVE a la Comunitat Autònoma, s'afirma que la determinació de les seves funcions correspon a l'Estat, com a òrgan d'un ens públic d'àmbit nacional, encara que la Comunitat Autònoma pugui regular, sense desbordar els límits traçats per l'Estat, tant la composició (per llei autonòmica) com el nomenament dels seus membres (per part del corresponent òrgan de govern), sense que sigui legítim configurar-lo com un òrgan que vagi més enllà d'un òrgan assessor, és a dir, no pot ser un òrgan dotat de funcions decisòries. En tot cas, la conseqüència de la decisió del Tribunal sembla passar per protegir o, des d'un altre punt de vista, potenciar el paper del Delegat Territorial davant del Consell Assessor, alhora que argumenta les possibles extralimitacions d'aquest.

Joan L. Pérez Francesch

Sentència 259/1988, de 22 de desembre. Impugnació 147/1985, a l'empara del Títol V de la LOTC. Autonomia local garantida a la Constitució

Ponent:

Glòria Begué Cantón

1. Aquesta sentència resol el recurs interposat pel Govern de l'Estat, a l'empara de l'article 161.2 de la Constitució i el Títol V de la LOTC, contra els articles 42.1 i 43.2 del decret 146/1984, de 10 d'abril, del Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, pel qual s'aprova el Reglament per al desenvolupament de la Llei 3/1984, de 9 de gener, del Parlament català, de mesures d'adequació de l'ordenament urbanístic de Catalunya.

Els preceptes impugnats del Decret 146/1984 preveuen una potestat governativa de suspensió d'acords locals urba-

nístics, en favor del Conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

2. El Govern basa la seva impugnació en la suposada vulneració de l'autonomia local garantida per la Constitució. Per a l'Advocat de l'Estat, «tota la legislació sectorial, sigui quin sigui el legislador competent, ha de respectar la norma bàsica sobre una determinada matèria, en aquest cas la relativa al règim local que fixa els principis essencials que defineixen els continguts mínims de l'autonomia local», considerant a l'efecte com a norma bàsica en aquesta matèria l'article 8 de l'aleshores vigent Llei estatal 40/1981, norma amb la qual desapareixia l'anterior règim de suspensió d'acords

locals per part d'una altra Administració pública, garantint per tant l'autonomia local, ja que altrament els preceptes objecte del recurs vulnerarien la Constitució.

Per la seva banda, el Consell Executiu de la Generalitat contesta la consideració de l'article 8 de la Llei estatal 40/1981 com a norma bàsica, i a més a més argumenta que un control puntual i específic sobre els acords locals, com el previst en el decret impugnat, no atenta contra l'autonomia local (cita, al respecte, les Sentències del Tribunal Constitucional de 2 de febrer i 29 d'abril de 1981). En definitiva, afirma que el caràcter específic de la matèria urbanística —de competència exclusiva de la Generalitat—, «respecte al més genèric corresponent a les bases del règim jurídic de l'Administració local, determina que la regla de més ample abast ha de cedir davant la regla més especial».

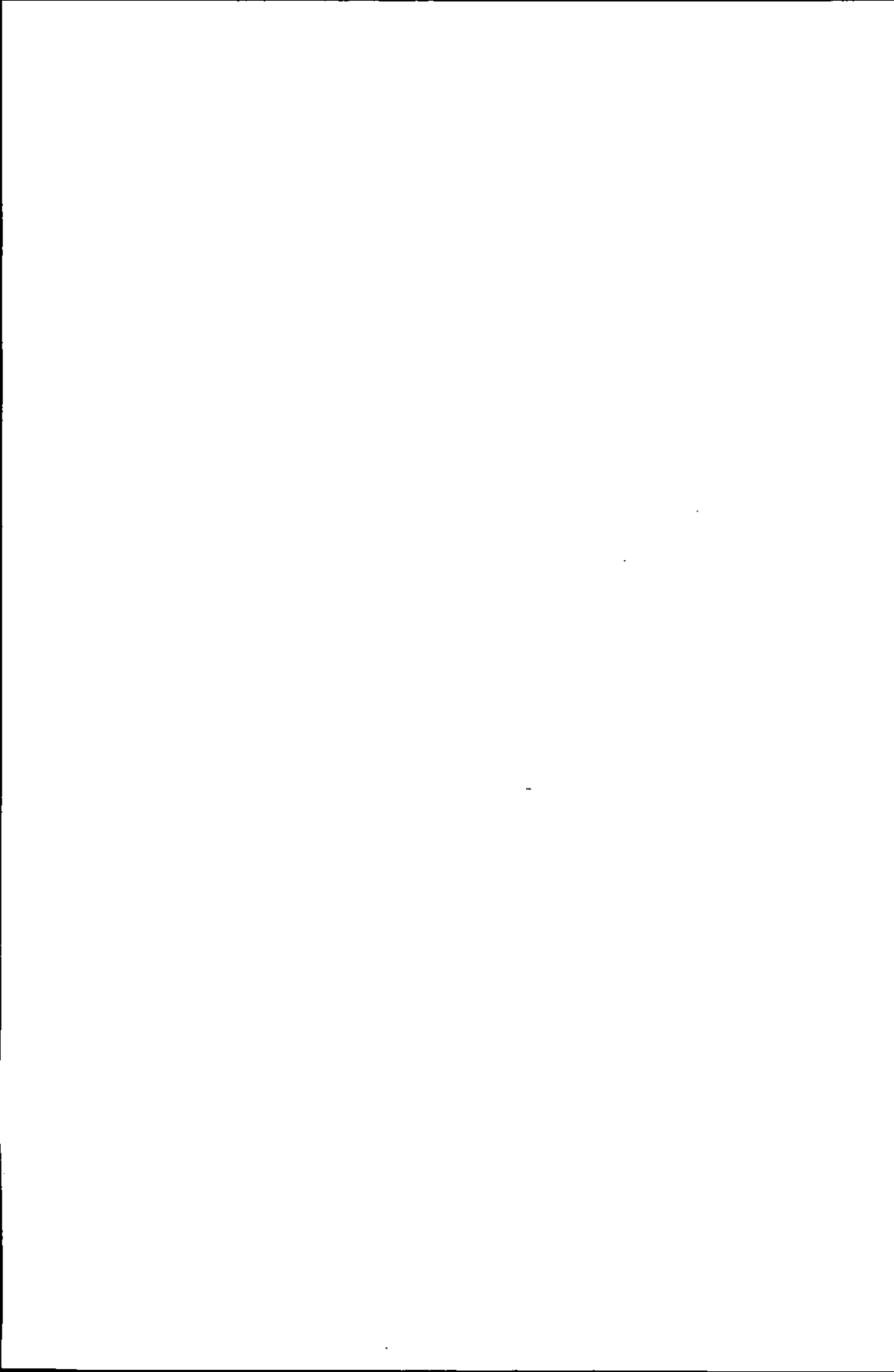
3. Per a la resolució del recurs, el Tribunal Constitucional fa referència a la doctrina referida a la seva Sentència d'11 de novembre de 1988, que va resoldre el recurs d'inconstitucionalitat presentat pel President del Govern contra determinats preceptes de la Llei catalana 3/1984, de 9 de gener, sobre mesures d'adequació de l'ordenament urbanístic de Catalunya.

I això, tant per la identitat de les previsions legals, com per la similitud de les fonamentacions de les al·legacions realitzades per les parts en tots dos processos constitucionals.

En aquella sentència el Tribunal Constitucional constatava que amb l'aprovació de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, el legislador estatal establia les bases del règim de l'Administració local, determinant concretament el contingut de l'autonomia local. I, pel que fa a la matèria específica objecte dels preceptes impugnats, aquella norma estatal ha suprimit la suspensió d'acords locals a càrrec de les Administracions superiors, aspecte que constitueix un dels elements fonamentals del model d'autonomia local, i per tant cal que tota la legislació sectorial de les Comunitats Autònomes respecti aquesta exclusió de la potestat governativa de suspensió d'acords locals, ja que, «altrament, no es garantiria el nivell mínim d'autonomia local establert pel legislador estatal».

Per tot plegat, el Tribunal Constitucional pren en consideració la impugnació plantejada pel Govern estatal, i declara inconstitucionals i nuls els articles 42.1 i 43.2 del Decret 146/1984 del Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya.

Andreu Navarro Munuera

1.3.2. PROCESSOS DAVANT EL TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

A cura de Xavier Bonet i Frigola

Gener

Conflicte positiu de competència 1708/1987, plantejat pel Govern en relació amb el decret 198/1987, de 16 de juliol, de la Junta de Galícia, pel qual es regulen les Junes Arbitrals de Consum (BOE, 11-1-1988).

Conflicte positiu de competència 87/1988, plantejat pel Govern en relació amb una Resolució de 3 de setembre de 1987, de la Conselleria de la Presidència del Consell de Govern de la Diputació Regional de Cantàbria, pel que fa a l'anul·lació de les exigències contingudes al punt 37 de la Resolució aprovatòria del Pla Municipal d'Ordenació Urbana de Santander (BOE, 27-1-1988).

Conflicte positiu de competència 88/1988, plantejat pel Govern, en relació amb el Decret Foral del Govern de Navarra 152/1987, de 4 de setembre, pel qual es regula el règim jurídic de l'atorgament, modificació i extinció de les autoritzacions del transport de mercaderies (BOE, 27-1-1988).

Impugnació 13/1988 que a l'empara de l'article 161.2 de la Constitució i del Títol V de la Llei Orgànica del Tribunal Constitucional, ha promogut el Govern contra els articles 1; 2; 3; 4; 5; 6; 7; 10.1; 12; 13; 14; i en connexió amb aquests 11 de l'Ordre de la Conselleria d'Educació de la Junta de Ga-

lícia, de 31 d'agost de 1987, per la qual es desenvolupa el Decret 135/1983, de 8 de setembre, sobre aplicació de la Llei 3/1983, de 15 de juny, de Normalització Lingüística (BOE, 28-1-1988).

Febrer

Conflicte positiu de competència 119/1988, plantejat pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, en relació amb els articles 10.3 b); 12.1; 15.3 b); 16; 29.2; 31; 35.1; i 37 a 42 del Reial Decret 1174/1987, de 18 de setembre, pel qual es regula el règim jurídic dels funcionaris de l'Administració Local amb habilitació de caràcter nacional (BOE, 12-1-1988).

Conflicte positiu de competència 120/1988, promogut pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, en relació amb l'Ordre de 16-9-1987, del Ministeri de Sanitat i Consum, per la qual s'estableixen les normes per a l'adjudicació de subvencions i ajudes a institucions sense ànim de lucre per a finançar estudis i projectes en matèria de prevenció de la SIDA (BOE, 12-1-1988).

Març

Conflicte positiu de competència 199/1988, plantejat pel Consell Executiu

de la Generalitat de Catalunya, en relació amb el punt 6 de l'article 1 i l'article 4.2 de l'Ordre de 15 de setembre de 1987, del Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació per la qual es desenvolupa el Reial Decret 420/1987, de 20 de febrer sobre selecció i reproducció de bestiar boví de races pures (BOE, 10-3-1988).

Conflicte positiu de competència 263/1988, plantejat pel Govern valencià, en relació amb l'Acord del Consell de Ministres de 6 de novembre de 1987, pel qual es rebutja l'autorització a la Generalitat valenciana per emetre Deute Públic, sèrie A, per trobar-se sol·licitat amb el caràcter de computable per a les Caixes Rurals (BOE, 10-3-1988).

Conflicte positiu de competència 273/1988, promogut pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya en relació amb els articles 3.1; 4.1; i 6.1 de l'Ordre de 23 d'octubre de 1987, del Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació, per la qual es regula la concessió de subvencions a les Organitzacions Professionals Agràries i Alimentàries Cooperatives i altres Entitats associatives per a la realització de determinades activitats (BOE, 10-3-1988).

Conflicte positiu de competència 274/1988, promogut pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya davant el Govern, en relació amb l'avançament del Pla d'Ordenació de Costes de Catalunya, del MOPU, així com totes les actuacions que hagi portat a terme aquest Ministeri dirigides a la preparació, redacció, formulació o aprovació de l'esmentat Pla (BOE, 10-3-1988).

Conflicte positiu de competència 333/1988, promogut pel Consell Executiu

de la Generalitat de Catalunya, en relació amb l'article 2 i 5.1 de l'Ordre de 23 d'octubre del Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació per la qual s'instrumenta la presentació de sol·licituds per optar a la indemnització per abandonament definitiu de la producció lletera en el segon any d'aplicació (BOE, 10-3-1988).

Recurs d'inconstitucionalitat 256/1988, promogut pel Consell de la Generalitat de Catalunya, contra els articles 132; 134; 143 i 144 de la Llei 22/1987, d'11 de novembre, de Propietat Intel·lectual (BOE, 10-3-1988).

Recurs d'inconstitucionalitat 264/1988, promogut pel Govern Basc, contra els articles 129; 130; 132; 134; 143 i 144 de la Llei 22/1987, d'11 de novembre de Propietat Intel·lectual (BOE, 10-3-1988).

Conflicte positiu de competència 358/1988, plantejat pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, en relació amb l'article 1 i el primer i l'últim paràgraf de l'article 4 de l'Ordre de 30 d'octubre de 1987, del Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació, per qual es desenvolupa el règim d'ajudes adreçades a promoure la constitució i facilitar el funcionament de les Organitzacions de Productors de Pesca i les seves Associacions (BOE, 25-3-1988).

Conflicte positiu de competència 371/1988, plantejat pel Consell Executiu de Catalunya, en relació amb l'article 4 de l'Ordre de 21 d'octubre de 1987, del Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació per la qual s'estableixen les normes mínimes per a la protecció de les gallines ponedores en bateria (BOE, 30-3-1988).

Conflicte positiu de competència 433/1988, plantejat pel Govern, en relació amb l'article 2 «in fine» i annex, de l'Ordre del Departament d'Indústria i Comerç del Govern Basc de 2 d'abril de 1987, per la qual es regula la inspecció tècnica de vehicles de transport escolar i de menors (BOE, 30-3-1988).

Recurs d'inconstitucionalitat 399/1988, promogut pel President del Govern contra els articles 3.1 a); i 14 de la Llei del Parlament de Catalunya 21/1987, de 26 de novembre, d'inconstitucionalitat del personal al servei de l'Administració de la Generalitat (BOE, 30-3-1988).

Abril

Conflicte positiu de competència 456/1988, promogut pel Govern Basc en relació amb la disposició addicional del Reial Decret 1369/1987, de 18 de setembre, pel qual es crea el Sistema Nacional de Compensació d'Electrònica (BOE, 14-4-1988).

Conflicte positiu de competència 462/1988, plantejat pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, en relació amb els articles 1 i 2.2 i la disposició addicional del Reial Decret 1369/1987, de 18 de setembre, pel qual es crea el Sistema Nacional de Compensació Electrònica (BOE, 14-4-1988).

Recurs d'inconstitucionalitat 457/1988, promogut pel Govern Basc contra els articles 11 en relació al 12.3 i a l'annex 12.1-1; 26.1,2,5 i 6; 28.4; 31.1; 36.2, i disposició addicional 6.ª de la Llei 31/1987, de 18 de desembre, d'Ordenació de les Telecomunicacions (BOE, 14-4-1988).

Recurs d'inconstitucionalitat 541/1988, promogut per 55 Senadors contra la

totalitat de la Llei 23/1987, de 23 de desembre, del Parlament de Catalunya per la qual s'estableixen els criteris de finançament del Pla Únic d'Obres i Serveis de Catalunya i les bases per a la selecció, distribució i finançament de les obres i serveis a incloure en el mateix, i subsidiàriament, contra els articles 1, 2, 3, 4, 5, 7, disposició addicional, disposicions transitòries 2.ª i 3.ª i disposicions concordants de la mateixa Llei (BOE, 14-4-1988).

Conflicte positiu de competència 562/1988, promogut pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, davant del Govern, en relació amb l'article 16.1 del Reial Decret 1494/1987, de 4 de desembre, sobre mesures de finançament d'actuacions protegibles en matèria d'habitatge (BOE, 15-4-1988).

Conflicte positiu de competència 574/1988, plantejat pel Govern en relació amb una resolució del Director d'Administració Industrial de la Conselleria d'Indústria i Comerç del Govern Basc, de 16 de novembre de 1987, per la qual s'homologa el model BBR-317 d'aparells de TV fabricats per Gold Star Co. Ltd., importat i comercialitzat sota la referència Magnasonic MBW, per «Docksas, SA», de Pamplona (BOE, 15-4-1988).

Recurs d'inconstitucionalitat 542/1988, promogut pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya contra determinats preceptes de la Llei 33/1987, de 23 de desembre, de pressupostos Generals de l'Estat per a 1988 (BOE, 16-4-1988).

Recurs d'inconstitucionalitat 573/1988, promogut pel President del Govern contra l'article únic i les disposicions transitòries i final de la Llei del Parlament de Canàries 14/1987, de 29 de

desembre, de modificació de la disposició final 3.ª de la Llei 10/1987 del mateix Parlament de 5 de maig, d'Aigües (BOE, 16-4-1988).

Recurs d'inconstitucionalitat 579/1988, promogut pel President del Govern contra l'article 2 de la Llei del Parlament de Catalunya 23/1987, de 23 de desembre per la qual s'estableixen els criteris de finançament del Pla d'Obres i Serveis de Catalunya i les bases per a la selecció, distribució i finançament de les obres i serveis a incloure en el mateix (BOE, 16-4-1988).

Recurs d'inconstitucionalitat 544/1988, promogut pel President del Govern contra determinats preceptes de la Llei de l'Assemblea de Madrid 4/1987, de 23 de desembre, de Pressupostos Generals de la Comunitat de Madrid per a 1988 (BOE, 16-4-1988).

Recurs d'inconstitucionalitat 587/1988, promogut pel President del Govern contra part de l'article 11.1 de la Llei de les Corts de Castella-La Manxa 6/1987, de 24 de desembre, de Pressupostos Generals de la Junta de la Comunitat de Castella-La Manxa per a 1988 (BOE, 16-4-1988).

Conflicte positiu de competència 472/1988, plantejat pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya davant el Govern, en relació amb el Reial Decret 1407/1987, de 13 de novembre, i en particular pel que fa als articles 1.1; 4; 5; 8.1 e); 9.1-1; 10; 11; 13.2 a); 16 c) i D); 17.2,3 i 4; i disposició addicional 1.ª pel qual es regulen les Entitats d'inspecció i control reglamentari en matèria de seguretat dels productes, equips i instal·lacions industrials (BOE, 19-4-1988).

Recurs d'inconstitucionalitat 525/1988, promogut pel Govern de Canàries

contra els articles 26.1,2 i 5; 31.1 i 36.1 en relació amb el primer i disposició addicional segona, de la Llei 31/1987, de 18 de desembre, d'Ordenació de les Telecomunicacions (BOE, 19-4-1988).

Recurs d'inconstitucionalitat 536/1988, promogut pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya contra els articles 7.4 paràgraf final; 11; 25.6; 26.2,5 i incís final de l'apartat 6; 28.4; 31.1; 36.2 i disposició addicional sisena de la Llei 31/1987, de 18 de desembre, d'Ordenació de les Telecomunicacions (BOE, 19-4-1988).

Recurs d'inconstitucionalitat 534/1988, promogut per la Junta de Galícia contra els articles 26; 27; 28; 31; 33 i disposició addicional sisena de la Llei 31/1987, de 18 de desembre, d'Ordenació de les Telecomunicacions (BOE, 20-4-1988).

Qüestió d'inconstitucionalitat 624/1988, promoguda per la Sala 3.ª del Contenciós-Administratiu de l'Audiència Territorial de Madrid, per suposada inconstitucionalitat de l'article 26.3 de la Llei de l'Assemblea de Madrid 4/1984, de 10 de febrer, sobre Mesures de Disciplina Urbanística, per poder infringir l'article 140 de la Constitució (BOE, 28-4-1988).

Conflicte positiu de competència 610/1988, promogut pel Consell de Govern de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears en relació amb l'article 16 del Reial Decret 1494/1987, de 4 de desembre, sobre finançament d'actuacions protegibles en matèria d'habitatge (BOE, 29-4-1988).

Conflicte positiu de competència 600/1988, promogut pel Govern Basc, en relació amb diverses Resolucions de la Direcció General d'Indústries Sidero-

metal·lúrgiques i Navals (BOE, 29-4-1988).

Conflicte positiu de competència 620/1988, promogut pel Govern de la Rioja, en relació amb els paràgrafs 1 i 2 del número primer de l'article 16 del Reial Decret 1494/1987, de 4 de desembre, sobre finançament d'actuacions protegibles en matèria d'habitatge (BOE 29-4-1988).

Conflicte positiu de competències 613/1988, plantejat pel Consell de Govern de la Diputació General d'Aragó, en relació amb l'article 16.1 del Reial Decret 1494/1987, de 4 de desembre, sobre mesures de finançament d'actuacions protegibles en matèria d'habitatge (BOE, 29-4-1988).

Conflicte positiu de competència 630/1988, promogut pel Govern Basc, davant el Govern de la Nació, en relació amb els articles 2.6; 4.2; i 5.2 del Reial Decret 1492/1987, de 25 de novembre, pel qual es regulen les funcions de la Unitat Administradora del Fons Social Europeu i es dicten normes per a la tramitació de sol·licitud d'ajudes (BOE, 29-4-1988).

Conflicte positiu de competència 652/1988, promogut pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, davant el Govern, en relació amb els articles 4.2 i 5.2 del Reial Decret 1492/1987, de 25 de novembre, pel qual es regulen les funcions de la Unitat Administradora del Fons Social Europeu i es dicten normes per a la tramitació i la sol·licitud d'ajudes (BOE, 29-4-1988).

Recurs d'inconstitucionalitat 556/1988, promogut pel Govern Balear, contra determinats preceptes de la Llei 33/1987, de 23 de desembre, de Pressupostos Generals de l'Estat per a 1988 (BOE, 29-4-1988).

Recurs d'inconstitucionalitat 673/1988, promogut pel President del Govern, contra l'últim paràgraf de l'article 3.2 de la Llei de l'Assemblea Regional de Múrcia 2/1988, de 30 de gener, de Pressupostos Generals de la Comunitat Autònoma de la Regió de Múrcia (BOE, 29-4-1988).

Maig

Conflicte positiu de competència 682/1988, promogut pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya davant el Govern, en relació amb la Resolució de 20 de gener de 1988, de la Direcció General de l'Organisme Nacional de Loteries i Apostes de l'Estat, per la qual s'amplien les normes sobre els concursos i pronòstics de la Loteria Primitiva (BOE, 6-5-1988).

Conflicte positiu de competència 683/1988, plantejat pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, en relació amb els articles 3.3; 5.1; 18 i 21.1 i 2; i en connexió amb aquests dos darrers, els articles 19; 20 i 26.1; 23.1 i 3; 29.2; 30.3; 32.1 i 34.2 i 3 del Reial Decret 1535/1987, d'11 de desembre, pel qual s'aprova el Reglament de desenvolupament de la Llei 50/1988, d'incentius regionals per a la correcció de desequilibris interterritorials (BOE, 6-5-1988).

Conflicte positiu de competència 692/1988, promogut per la Junta de Castella i Lleó, en relació amb els paràgrafs 1 i 2 del núm. 1 de l'article 16 del Reial Decret 1494/1987, de 4 de desembre, sobre mesures de finançament d'actuacions protegibles en matèria d'habitatge (BOE, 6-5-1988).

Plantejament de la qüestió d'inconstitucionalitat 625/1988, promoguda pel Jutjat d'Instrucció núm. 11 de Madrid, per suposada inconstitucionalitat de l'article 130 de la Llei General

Tributària amb la redacció que li dóna l'article 110 de la Llei 33/1987, de 23 de desembre, de Pressupostos Generals de l'Estat per a 1988, per possible col·lisió amb els articles 18, 53, 81 i 117.4 de la Constitució (BOE, 7-5-1988).

Recurs d'inconstitucionalitat 679/1988 promogut pel President del Govern contra l'article 7.1-b); incís final del 14.1; 57.2 i disposició addicional 1.ª de la Llei de l'Assemblea Regional de Múrcia 1/1988, de 7 de gener, del President, del Consell de Govern i de l'Administració de la Comunitat Autònoma de la Regió de Múrcia (BOE, 7-5-1988).

Conflicte positiu de competència 702/1988, plantejat pel Govern Basc davant el Govern de la Nació, en relació amb el Pla de Pesca elaborat per la Secretaria General de Pesca Marítima per als mesos de gener i febrer de 1988 (BOE, 17-5-1988).

Conflicte positiu de competència 754/1988, promogut pel Govern Valencià en relació amb la Resolució de 20 de gener de 1988, de la Direcció General de l'Organisme Nacional de Loteries i Apostes de l'Estat, per la qual s'amplien les normes sobre els concursos i pronòstics de la Loteria Primitiva (BOE, 17-5-1988).

Juny

Conflicte positiu de competència 857/1988, promogut pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya en relació amb l'article 2.1; la norma I, apartat g) i la norma II de l'annex I del Reial Decret 1728/1987, de 23 de desembre, pel qual s'aproven les normes tècnico-sanitàries que regulen les prescripcions exigibles per al comerç intercomunitari i la importació per ter-

cers països de carns fresques, així com les que han de reunir els escorxadors, sales d'escorxar i magatzems frigorífics autoritzats per a l'esmentat comerç (BOE, 3-6-1988).

Conflicte positiu de competència 967/1988, promogut pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, en relació amb els articles 2 i 5 de l'Ordre de 22 de febrer de 1988, del Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació per la qual s'instrumenta la presentació de sol·licituds per optar a la indemnització per suspensió temporal de quantitats de referència establertes a l'article 5 del Reglament (CEE) 804/1968, segons el Reglament (CEE) 775/87, durant el segon període d'aplicació (BOE 14-6-1988).

Recurs d'inconstitucionalitat 1013/1988, plantejat pel President del Govern, contra l'article 2.1-a) i per connexió contra els articles 9.5 i 13.2 de la Llei del Parlament Basc 1/1988, de 5 de febrer, del «Tribunal Vasco de Cuentas Públicas» (BOE 15-6-1988).

Recurs d'inconstitucionalitat 1014/1988, plantejat pel President del Govern contra els articles 2, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 11, 12, 13, 14, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 23, disposició addicional i disposició transitòria primera de la Llei del Parlament Basc 3/1988, de 12 de febrer, d'Associacions (BOE 15-6-1988).

Conflicte positiu de competència 1015/1988, promogut pel Govern, en relació amb els articles 11.5 i 14.1 del Decret 411/1987, de 22 de desembre de reestructuració del Departament de Comerç, Consum i Turisme de la Generalitat (BOE, 15-6-1988).

Juliol

Conflicte positiu de competència 1125/1988, promogut pel Consell Executiu

de la Generalitat de Catalunya en relació amb els articles 3.3; 11.1-2; 11.2 dos últims paràgrafs; 11.5-2 i 13 de l'Ordre del M.O.P.U. de 12 de febrer de 1988, sobre tramitació de mesures de finançament d'actuacions protegibles en matèria d'habitatge (BOE, 2-7-1988).

Plantejament de la qüestió d'inconstitucionalitat 1062/1988, promoguda per la Sala del Contenciós-administratiu de l'Audiència Territorial de València, per suposada inconstitucionalitat de l'article 4 del Reial Decret-Llei 15/1978, de 7 de juny, sobre aplicació dels impostos sobre solars i increment del valor dels terrenys i dotació dels pressupostos especials d'urbanisme a 1978, per poder infringir els articles 31.1; 31.3; 133; 140 i 142 de la Constitució (BOE, 2-7-1988).

Recurs d'inconstitucionalitat 1106/1988, plantejat pel President del Govern, contra l'article 10.4 i 5, i la disposició addicional 14 de la Llei del Parlament de Galícia 2/1988, de 5 de març, de Pressupostos Generals de la Comunitat gallega per a 1988 (BOE, 2-7-1988).

Recurs d'inconstitucionalitat 1105/1988, plantejat pel President del Govern contra els articles 2.1-b); 8-b) i per connexió els articles 6.1-b); 11.1-b) i 12.2 de la Llei del Parlament d'Andalusia 1/1988, de 17 de març de la «Cámara de Cuentas» d'Andalusia (BOE, 2-7-1988).

Impugnació 1107/1988 que, a l'empara del Títol V de la Llei Orgànica del Tribunal Constitucional, realitza el Govern de la Nació, de l'article 2 de l'Ordre de la Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Monts de la Junta de Castella i Lleó de 7 de gener de 1988, per la qual es prohibeix a tot el territo-

ri de la Comunitat de Castella i Lleó el comerç amb crancs vius de riu de qualsevol espècie (BOE, 4-7-1988).

Conflicte positiu de competència 1170/1988, plantejat pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, en relació amb el Reial Decret 157/1988, de 22 de febrer del Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació, pel qual s'estableix la normativa a què s'han d'ajustar les denominacions d'origen qualificades de vins i els seus respectius reglaments (BOE, 12-7-1988).

Conflicte positiu de competència 1171/1988, plantejat pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, en relació amb l'article 5 de l'Ordre de 19 de febrer de 1988, del Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació, pel qual s'instrumenta el pagament de la bestreta en benefici dels ramaders de boví i cabrum per a la campanya de comercialització de 1987 (BOE, 12-7-1988).

Conflicte positiu de competència 1187/1988, plantejat pel Govern Basc en relació amb els articles 2; 4 i 6 de l'Ordre del M.O.P.U. de 8 de febrer de 1988, referent als mètodes de medicació i a la freqüència de mostres i anàlisis de les aigües superficials que es destinen a la producció d'aigua potable (BOE, 13-7-1988).

Conflicte positiu de competència 1184/1988, promogut pel Govern de la Nació en relació amb l'Ordre de 29 de febrer de 1988 del Departament d'Agricultura i Pesca del Govern Basc, per la qual s'estableix la venda de referència a efectes del règim d'ajudes a la inversió en les explotacions agràries del País Basc (BOE 13-7-1988).

Conflicte positiu de competència 1172/1988, plantejat pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya

en relació amb el Reial Decret 105/1988, de 12 de febrer, i en particular, pel que fa referència al segon paràgraf de l'apartat 4.1.4 de l'article 1 del Ministeri d'Indústria i Energia, pel qual es complementen, modifiquen i actualitzen determinats preceptes del Reglament General de les actuacions del Ministeri d'Indústria i Energia en el camp de la normalització i homologació aprovat pel Reial Decret 2584/1981, de 18 de setembre (BOE, 13-7-1988).

Conflicte positiu de competència 1227/1988, promogut pel Govern de Canàries, en relació amb els sorteigs de l'anomenada modalitat d'abonament a quatre concursos «Bonoloto», celebrats els dies 4 al 7 de 1988 i successius, així com en relació amb les normes que els regulen, en especial les resolucions de la Direcció General de l'Organisme Nacional de Loteries i Apostes de l'Estat de 20 de gener de 1988 (BOE, 21-7-1988).

Recurs d'inconstitucionalitat 1234/1988, promogut pel Parlament de Catalunya contra els articles 3.b) i c); 8.4; 28.3; 29.1 i 1; 34.1 i 3; 44.4 i disposició transitòria 2.ª lletres a) i b), de la Llei 7/1988, de 5 d'abril, de Funcionament del Tribunal de Comptes (BOE, 22-7-1988).

Agost

Recurs d'inconstitucionalitat 1364/1988, promogut pel Parlament de Catalunya contra els articles 4.2; 5.1; 5.2 c) i 14, aquest darrer en tant que no respecta el pluralisme lingüístic, tots ells de la Llei 10/1988, de 3 de maig, de Televisió Privada (BOE, 20-8-1988).

Recurs d'inconstitucionalitat 1392/1988, plantejat pel President del Govern contra la Llei 3/1988, de 25 d'abril,

de les Corts d'Aragó, sobre equiparació dels fills adoptius (BOE, 20-8-1988).

Recurs d'inconstitucionalitat 1412/1988, promogut pel Parlament Basc, contra determinats preceptes de la Llei 10/1988, de 3 de maig, de Televisió Privada (BOE, 20-8-1988).

Recurs d'inconstitucionalitat 1430/1988, promogut per 51 Diputats, contra la Llei 10/1988, de 3 de maig, en la seva totalitat i subsidiàriament contra els articles 1 i 5.1 en relació amb l'article 4.3, de Televisió Privada (BOE, 20-8-1988).

Setembre

Conflicte positiu de competència 1479/1988, plantejat pel Govern, en relació amb el Decret 81/1988, de 10 de març, del Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, pel qual es regula la pesca a ròssec de fons en el litoral català (BOE, 3-9-88).

Impugnació 1504/1988, a l'empara del Títol V de la LOTC, plantejada pel Govern, en relació amb el Decret 48/1988, de 28 d'abril del Consell de Govern de les Illes Balears, pel qual es regula la pesca a ròssec de fons en aigües de les Illes Balears (BOE, 22-9-1988).

Recurs d'inconstitucionalitat 1491/1988, promogut pel Parlament Basc, contra la totalitat de la Llei 3/1988, de 25 de maig, de Reforma del Codi Penal, dels articles 10; 15; 57 bis a) i b); 98 bis; 174 bis a) i b) i 233, pel que fa referència als delictes de terrorisme (BOE, 2-9-1988).

Recurs d'inconstitucionalitat 1492/1988, promogut pel Parlament Basc, contra la Llei Orgànica 4/1988, de 25 de maig, o en el seu defecte, contra els

articles 384 bis i 504 bis que introdueix en la Llei d'Enjudiciament Criminal l'article primer de la Llei Orgànica impugnada, de Reforma de la Llei d'Enjudiciament Criminal (BOE, 22-9-1988).

Octubre

Conflicte positiu de competència 1501/1988, plantejat pel Govern de la Nació en relació amb determinats preceptes del Decret del Govern Basc 89/1988, de 19 d'abril, pel qual s'estableix l'estructura orgànica del Departament de Presidència, Justícia i Desenvolupament Autòmic (BOE, 6-10-1988).

Conflicte positiu de competència 1505/1988, plantejat pel Govern, en relació amb els articles 1 i 6 del Decret 43/1988, de 14 d'abril, del Consell de Govern de les Illes Balears, pel qual es regula la pesca esportiva o recreativa (BOE, 6-10-1988).

Conflicte positiu de competència 1519/1988, plantejat pel Govern de Canàries, en relació amb l'Ordre de 20 de maig de 1988, del Ministeri d'Indústria i Energia, per la qual es modifiquen els preus de venda al públic de diversos productes petrolífers de la Comunitat Autònoma de Canàries (BOE, 6-10-1988).

Conflicte positiu de competència 1532/1988, plantejat pel Govern Basc davant el Govern de la Nació, respecte als articles 4; 9; 10; 16 i 17.1 tots ells en relació amb l'article 3 de l'annex del Reial Decret 494/1988, de 20 de maig, pel qual s'aprova el reglament d'aparells que utilitzen gas com a combustible (BOE, 6-10-1988).

Plantejament de la qüestió d'inconstitucionalitat 1515/1988, promoguda per la Sala Tercera del Contenciós-admini-

nistratiu de l'Audiència Territorial de Madrid, per suposada inconstitucionalitat de l'article 26.3 de la Llei 4/1984, de 10 de febrer, de la Comunitat de Madrid, sobre Mesures de Disciplina Urbanística per poder infringir l'article 140 de la Constitució (BOE, 6-10-1988).

Conflicte positiu de competència 1524/1988, promogut pel Consell de Govern de les Illes Balears, en relació amb els dos últims paràgrafs de la clàusula quarta-3.ª del conveni entre el Ministeri d'Educació i Ciència i el de Defensa del règim, promoció i funcionament de centres d'ensenyament, aprovat pel Reial Decret 295/1988, de 28 de març (BOE, 26-10-1988).

Novembre

Conflicte positiu de competència 1602/1988, promogut pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya davant el Govern de la Nació en relació amb els articles 2.2; 7; 16.1; 18; 21; 23 i els apartats 1.1; 2.4 i 5.4 de l'annex I i l'apartat 2 de l'annex II del Reial Decret 597/1988, de 10 de juny, pel qual es regula el Control Metrològic de la CEE (BOE 7-11-1988).

Conflicte positiu de competència 1604/1988, plantejat pel Govern Basc en relació amb els articles 4; 5.1-a); 5.2-b); 7; 8; 9; 10.2 i 3; 11 de l'Ordre del Ministeri d'Educació i Ciència, per la qual es regula el reconeixement d'estudis realitzats en centres estrangers situats a Espanya i l'expedició, en el seu cas, dels títols de Graduat Escolar i Batxiller (BOE, 8-11-1988).

Recurs d'inconstitucionalitat 1689/1988, promogut per la Junta de Galícia, contra determinats preceptes de la Llei 22/1988, de 28 de juliol de Costes (BOE, 18-11-1988).

- Recurs* d'inconstitucionalitat 1708/1988, promogut pel Consell de Govern de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears contra determinats preceptes de la Llei 22/1988, de 28 de juliol, de Costes (BOE, 18-11-1988).
- Recurs* d'inconstitucionalitat 1710/1988, promogut pel Govern Basc, contra els articles 18 en relació al 42, 43 i 48; i les disposicions addicionals 2; 3; 6; 7; 10; 12 i 13 de la Llei 26/1988, de 29 de juliol, sobre Disciplina i Intervenció de les Entitats de Crèdit (BOE, 18-11-1988).
- Recurs* d'inconstitucionalitat 1711/1988, promogut pel Govern Basc contra determinats articles de la Llei 22/1988, de 28 de juliol, de Costes (BOE, 18-11-1988).
- Recurs* d'inconstitucionalitat 1712/1988, promogut pel Govern Basc contra determinats preceptes de la Llei 24/1988, de 28 de juliol, del Mercat de Valors (BOE, 18-11-1988).
- Recurs* d'inconstitucionalitat 1715/1988, promogut pel Parlament de Catalunya contra els articles 22.1; 23.2; 25.2 i 3; 26; 28.2-2.3 i 4; 29.2-2; 30.1-b); 49.2; 110.b), c), f) i l); 112.c); 115.c) i d); 118 i disposició transitòria tercera i disposició transitòria quarta 2.c) de la Llei 22/1988, de 28 de juliol, de Costes (BOE, 18-11-1988).
- Recurs* d'inconstitucionalitat 1716/1988, promogut pel Parlament de Catalunya contra determinats preceptes de la Llei 24/1988, de 28 de juliol, del Mercat de Valors (BOE, 18-11-1988).
- Recurs* d'inconstitucionalitat 1717/1988, promogut pel Consell de Govern de la Comunitat Autònoma de Cantàbria contra determinats preceptes de la Llei 22/1988, de 28 de juliol, de Costes (BOE, 18-11-1988).
- Recurs* d'inconstitucionalitat 1723/1988, promogut pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya contra determinats articles de la Llei 22/1988, de 28 de juliol, de Costes (BOE, 18-11-1988).
- Recurs* d'inconstitucionalitat 1724/1988, promogut pel Consell Executiu de la Generalitat contra la totalitat de la Llei 24/1988, del Mercat de Valors i, subsidiàriament contra determinats preceptes de la mateixa (BOE, 18-11-1988).
- Recurs* d'inconstitucionalitat 1726/1988, promogut pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya contra determinats preceptes de la Llei 26/1988, de 29 de juliol, sobre Disciplina i Intervenció de les Entitats de Crèdit (BOE, 18-11-1988).
- Recurs* d'inconstitucionalitat 1728/1988, promogut pel Govern de Canàries, contra els articles 21.3; 22; 23; 24; 25; 26; 27.3; 28.2 i 3; 30.1-b); 33.3; 34; 49; 50; 110; 112 i disposició transitòria tercera de la Llei 22/1988, de 28 de juliol, de Costes (BOE, 19-11-1988).
- Recurs* d'inconstitucionalitat 1740/1988, promogut pel Govern Valencià contra els articles 21.3; 22; 28.2 i 2; 29; 30; 34; 35.2; 44.5; 49; 52.1; 86; 110-b), c) i l); 111.1-a), b), c) i d); 112 i 118 de la Llei 22/1988, de 28 de juliol, de Costes (BOE, 19-11-1988).
- Recurs* d'inconstitucionalitat 1753/1988, plantejat pel President del Govern contra els articles 3.2 i 18.2 de la Llei de l'Assemblea Regional de Múrcia 5/1988, d'11 de juliol, de Coordinació de Polícies Locals (BOE, 19-11-1988).

Desembre

- Conflicte* positiu de competència 1761/1988, plantejat pel Consell Executiu

de la Generalitat de Catalunya, en relació amb el Reial Decret 679/1988, de 25 de febrer, pel qual es regula l'exercici de la pesca a ròssec de fons (BOE, 2-12-1988).

Conflicte positiu de competència 1766/1988, plantejat pel Govern Basc, en relació amb els articles 3.2-a); 6.1; 7.1; 9; 21.4; 22.3 darrer incís; 35.1 excepte l'incís «sens perjudici» i 2; darrer incís del núm. 4 de l'article 45; 53.2, 3 i 4; i 66 del Reial Decret 640/1988, de 24 de juny, pel qual s'aprova el reglament de la Producció d'Assegurances Privades (BOE, 2-12-1988).

Conflicte positiu de competència 1789/1988, plantejat pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya en relació amb la disposició final primera del Reial Decret 690/1988, de 24 de juny, per la qual s'atribueix caràcter bàsic a determinats preceptes del reglament de la Producció d'Assegurances Privades, així com en les referències contingudes a les autoritats i òrgans de l'Estat en els articles 7; 8; 9; 21; 22; 29; 35; 40; 44; 45.2; 48.1-b); 53; 66 i en la disposició final segona de l'esmentat Reial Decret per la qual s'aprova el reglament de la Producció d'Assegurances Privades (BOE, 2-12-1988).

Recurs d'inconstitucionalitat 1725/1988, promogut pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya contra els articles 4.1; 2 i 3; 10.2; 25.4; 37.1 i la inclusió en el catàleg de carreteres de la Xarxa d'Interès General de l'Estat d'acord amb la disposició addicional primera, punt 1 de les autopistes A-17 (de l'A-18 a Montmeló) i A-19 (de Montgat a Mataró), tots ells de la Llei 25/1988, de 29 de juliol, de Carreteres (BOE, 2-12-1988).

Plantejament de la qüestió d'inconstitucionalitat 1837/1988 referent als arti-

cles 4.2; 5.1 (regla primera); 7.3; 23 (en relació amb el 24.7); 31.2 i 34.3 i 6 de la Llei 44/1978, tenint en compte la segona portada a terme per la Llei 48/1985, sobre l'«Impost de la Renda de les Persones Físiques», amb referència als articles 14; 18; 31 i 39 de la Constitució (BOE, 3-12-1988).

Recurs d'inconstitucionalitat 1632/1988, promogut per 51 diputats, contra la Llei 19/1988, de 12 de juliol, d'Auditoria de Comptes (BOE, 10-12-1988).

Recurs d'inconstitucionalitat 1729/1988, promogut per 51 diputats contra l'article 114, en connexió amb els articles 21.3; 22.2 disposicions transitòries tercera i quarta en connexió amb els articles 23; 25 i 30 de la Llei 22/1988, de 28 de juliol, de Costes (BOE, 10-12-1988).

Recurs d'inconstitucionalitat 1862/1988, promogut pel President del Govern contra determinats preceptes de la Llei 10/1988, de 20 de juliol, del Parlament de Galícia, d'Ordenació del Comerç Interior de Galícia (BOE, 10-12-1988).

Conflicte positiu de competència 1759/1988, plantejat pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, en relació amb els articles 2; 3.1; 6 i 8 de l'Ordre de 28 de juny de 1988, del Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació, sobre exempció de les taxes de corresponsabilitat als petits productors davant la campanya 1988-1989 (BOE, 13-12-1988).

Conflicte positiu de competència 1760/1988, plantejat pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya en relació amb l'article 6.2 de l'ordre de 29 de juny de 1988, del Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació, per la qual s'instrumenta la concessió d'aju-

des a la producció d'oli d'oliva per a la campanya 1987-88 (BOE, 13-12-1988).

Conflicte positiu de competència 1784/1988, plantejat per la Junta d'Andalusia i en relació amb els articles 1; 5; 6; 7; 8; 9; 10; 11; 15; 16; 18; 20 i la disposició addicional primera del Reial Decret 679/1988, de 25 de juny pel qual es regula l'exercici de la pesca a ròssec de fons (BOE, 13-12-1988).

Conflicte positiu de competència 1953/1988, plantejat pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, en relació amb el segon incís de l'últim paràgraf de l'article 8 del Reial Decret 833/1988, de 20 de juliol, pel qual s'aprova el reglament per a l'execució de la Llei 20/1986, Bàsica de Residus Tòxics i Perillosos (BOE, 22-12-1988).

Conflicte positiu de competència 1989/1988, plantejat pel Govern, en relació amb l'article 11 del Decret 202/1988, de 28 de juliol, del Govern Basc, sobre regulació del programa d'ajudes a la contractació d'ex-toxicòmans amb finalitat de rehabilitació i reinserció social (BOE 22-12-1988).

Conflicte positiu de competència 1891/1988, plantejat pel Govern, en relació amb l'ordre de 25 d'octubre de 1988, del Departament d'Agricultura i Pesca del Govern Basc, sobre exempció de les taxes de corresponsabilitat de cereals als petits productors del País Basc durant la campanya 1988-1989 (BOE, 22-12-1988).

Conflicte positiu de competència 1857/1988, plantejat pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, en relació amb l'ordre de 6 de juny de

1988, per la qual s'estableixen les normes per a l'administració de subvencions a institucions benèfico-privades destinades al finançament de despeses, excepte les referents al personal per atenció a malalts de la SIDA i, l'ordre de 6 de juny de 1988, per la qual es convoquen ajudes econòmiques a institucions hospitalàries i extrahospitalàries de qualsevol titularitat per a cooperar en el finançament de despeses, fins i tot les de personal originades per la informació, prevenció, detenció i tractament de la SIDA, ambdues ordres del Ministeri de Sanitat i Consum (BOE, 22-12-1988).

Plantejament de la qüestió d'inconstitucionalitat 1960/1988, promoguda per la Sala tercera del Contenciós-administratiu del Tribunal Suprem, per suposada inconstitucionalitat de la Llei 23/1963, de 28 de desembre, General Tributària en la redacció que li donà la Llei 10/1985, de 26 d'abril en els articles 80.4; 81.1-a); 86; 82.c); 83.3-f) i d) i 58.2-d) (BOE, 22-12-1988).

Plantejament de la qüestió d'inconstitucionalitat 1982/1988, promoguda per la Secció segona de la Sala del Contenciós-administratiu de l'Audiència Nacional, per suposada inconstitucionalitat de l'article 37.2-3 de la Llei 44/1983, de 28 de desembre de Presupostos Generals de l'Estat per a 1984, per poder infringir l'article 9.3 de la Constitució o, en el seu cas, l'article 134.7 de la mateixa Llei (BOE, 22-12-1988).

Conflicte positiu de competència 1988/1988, plantejat pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, en relació amb els articles 4.1-e); 4.2-a); segon paràgraf del 4.2-b) i la disposició addicional primera del Reial De-

cret 886/1988, de 15 de juliol, sobre Previsió d'Accidents Majors en determinades activitats industrials (BOE, 26-12-1988).

Conflicte positiu de competència 1997/1988, plantejat pel Govern, en relació amb la lletra b) de l'article 1 de l'ordre del Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca de la Generalitat de Catalunya, de 28 de setembre de 1988, per la qual es regulen les condicions a

complir pels elaboradors de pre-mescles (BOE, 26-12-1988).

Conflicte positiu de competència 2055/1988, plantejat pel Govern, en relació amb els articles 2 i 3 del Decret 180/1988, de 27 de juliol, del Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, pel qual es dicten normes per a la Reglamentació Tècnico-sanitària de Productes Cosmètics (BOE, 26-12-1988).

